2017 3.SAYI

ALUMNI BizLetter
ALMA MATER

Haydar Hoca
(Göfer)

M. Aydın Aysan
TAC'52

Mehmet Ali Ensert
TAC'51

İlhan Öztürk **TAC'47**
M.Azmi Gök **TAC'47**
C.Naci Gülalp **TAC'47**

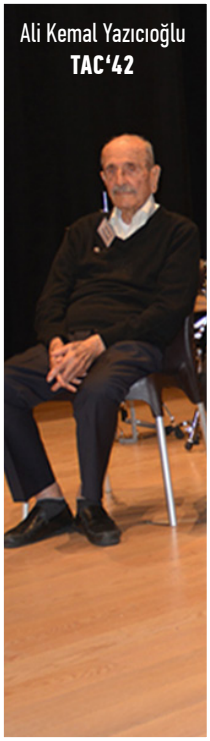
Ali Kemal Yazıcıoğlu
TAC'42

TAC'nin Çınarları

- HOMECOMING 2018'de en büyük abilerimizi ağırladık
- TALAS Kampüsü Açılışı
- TAC Spor Kulübü GÜNER BAYKAL TURNUVASI
- TAC'den Haberler
  Mezuniyet Törenleri
  Skit Day
  TAC Derbileri
- Söyleşiler
  TAC'44 Orhan Öztürk
  Metin İlme (TAC S.K.)
- Vasisdas (TAC Avrupa)'nın bu sayıdaki konuğu: Eser Gökler '69

btd

btdtextile.com

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

- Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon
- Katalog - Fotoğraf
- Miting ve Konser
- Arsa, Park ve Bahçe
- Yol, Köprü, Viyadük, Baraj
- Arkeolojik Yapılar
- İnşaat Projeleri
- 360° Panoramik Çekimler

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

ALUMNI
BizLetter
ALMA MATER

TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu

Başkan
Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı
Kemal Tarım

Sayman
A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter
Tamer Büyükyılmaz

BizLetter
Yayın ve Redaksiyon Ekibi
Erdoğan Kaynak
Betül Öcal
Nuran Baykal
Alp Erdem

Tasarım
Onur Yıldırım
esparaba. creative

Baskı
Alev Dikici Matbaası
0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 24
M: 0 530 333 83 99
Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

BAŞKANDAN

8

TARSUS VE AYVALIK AŞIĞI BİR TAC'Lİ MUHTAR KENT

- Mezunlar Derneği Gündemi
- Burs Faaliyetleri
- TAC Anı Kitabı
- Homecoming 2017

15

ŞUBELERİMİZİ TANIYALIM

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
Ankara Şubesi

SÖYLEŞİLER

51 Yaşamı Ciddiye Alın
Prof. Dr. M. Orhan Öztürk

85 Metin İlme

İÇİNDEKİLER

18 MUTLU HABERLER

22 KAYBETTİKLERİMİZ

24 *İçinde Çok Şey Barındıran Güzel Bir Yolculuk*
4. Golden Stickler Film Festivali

32 SEV
Mezuniyet Günü

40 TAC 2017
Mezuniyet Töreni

62

74 VASİSDAS
TAC Avrupa'nın bu sayıdaki konuğu
TAC '70 Ümit Aras

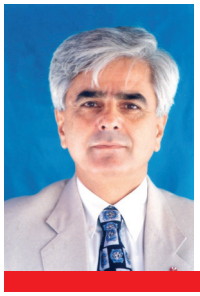

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Editör

Sevgili TALAS ve TAC Dostları,

Camiamızın Nisan, Mayıs, Haziran aylarında yaşadığı ve yaşattığı etkinlikleriyle, acı tatlı haberleriyle, söyleşileriyle BizLetter her zaman olduğu gibi huzurunuzda. Umarım sayfaları çevirdikçe kendinizi bir yerinde bulacak, anılarınızı tazeleme fırsatı bulacaksınız. İyi okumalar.

Geçtiğimiz üç ay içerisinde:
- İstanbul'da, Ankara'da, Adana'da, Tarsus'ta toplantılarımız oldu
- Farklı dönem mezunlarımızı buluşturan Son Cuma'lar düzenlendi
- Mezunlarımızın yer aldığı etkinlikler gerçekleştirildi
- TAC'de ve SEV İlköğretim'de mezuniyet törenlerimiz oldu
- Kaybettiğimiz mezun dostlarımız veya yakınlarının acısını yaşadık
- Evlenen, anne-baba olan mezunlarımızın mutluluğunu yaşadık
- Karnaval, Skit Night gibi unutulan değerlerimiz yeşertildi
- TAC Mezunlar Derneğimiz Shell, Tuğla, IK gibi projelerinde çalıştı
- TAC Spor Derneğimiz ve okulumuz sporda başarılar elde etti
- Fund raising ve burs çalışmalarında önemli çalışmalar yapıldı
- 2017-18 döneminde burs verilecek öğrencilerin seçimi yapıldı
- Homecoming 2017 etkinliği için sık sık dernek ofisinde toplanıldı
- Gelenekselleşen Golden Stickler Festivali düzenlendi
- İnternet ortamında, derneğimizle mezunlarımız arasında iletişimi daha verimli kılacak FonZip uygulamasına geçildi.

Yukarıdaki haberleri, detaylarıyla çevireceğiniz Biz Letter sayfalarında fotoğraf ve yazılarıyla bulacaksınız.

Ancak TAC ve SEV İlköğretim mezuniyet törenlerinde yaşadığımız bir gurur tablosundan da bahsetmek istiyorum. Mezunlarımızın çocuklarını da mezun ediyoruz her yıl. Bu yıl da bu gururu yeniden yaşadık TAC'de ve SEV İlköğretim okulumuzda.

TAC'de:

-- Asya TOKBEY (TAC'17 - Rifat'76)
-- Buse Erdoğan (TAC'17 - Yasemin'83)
-- Beril Bayık (TAC'17 - Ruhi'85)
-- Can Olcar (TAC'17 - Tanju'86)
-- Erez Büyükyılmaz (TAC'17 - Tamer'82)
-- Kerem Dilaver Kurt (TAC'17 - Cemalettin'83)
-- Laçin Onuk (TAC'17 - Peren'86)
-- Lale Naz Uludoğan (TAC'17 - Cenk'88)
-- Miray Atakan (TAC'17 - Ahmet'81)
-- Yiğit Berkmen (TAC'17 - Özcan'87)

SEV İlköğretimde:
Tanju Olcar '86 – Zeynep Olcar SEV '17
Ramazan Dincer '83 - Ece Dincer SEV '17
Bora Gürkan '90 – Efe ve Ege Gürkan SEV '17
Tarık Zafer Nursal '87 – Ayda Duru Nursal SEV '17
Ali Naci Gülalp '84 – Efe Naci Gülalp SEV '17
Abdullah Canataroğlu '82 – Zeynep Canatarluoğlu SEV '17
Ahmet Uyan '81 – Hasan Can Uyan SEV '17

Haber ve fotoğraflarınızı bekliyoruz:
erdogankaynak@gmail.com
betulablatac@gmail.com
nuranbaykal@gmail.com
alperdem02@gmail.com

Bir sonraki sayımızda tekrar buluşabilmek üzere esen kalın, Biz Letter'siz kalmayın.

Belki büyüklükte değil ama hizmet konusunda en dişlisi biziz.

Operasyonel filo kiralamada en iyi hizmet Partner Filo Leasing'de. Filonuzdaki araçlarla ilgili her türlü sorun için 7/24 bizi arayabilir, size özel müşteri temsilcimizle görüşerek bir telefonla sorununuzu çözebilirsiniz. Üstelik aracınızın bakımı yapılırken yaya kalmazsınız. Size en kısa sürede başka bir araç tahsis ederiz. İyi hizmetin keyfini sürmek için sizi Partner Filo Leasing'e bekliyoruz.

(0212) 346 09 20 / www.partner-pfs.com

Partner
FLEET SOLUTIONS

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

MUHTAR KENT

TARSUS VE AYVALIK AŞIĞI BİR TAC'Lİ

Dünyanın en büyük şirketlerinden birisi olan Coca Cola'yı uzun yıllardır başarıyla yöneten TAC 1971 mezunu Muhtar Kent abimiz inanılmaz çalışma temposuna rağmen en güzel günlerinin geçtiği, çocukluk çağında başlayan dostlukların hala devam ettiği okulu Tarsus Amerikan Koleji'ni hiçbir zaman unutmuyor. Eşiyle birlikte kurduğu Defne&Muhtar Kent Eğitim Vakfı aracılığıyla hem doğduğu kent olan Ayvalık'lı gençlerin hem de eğitim gördüğü okulu TAC'li öğrencilerin dünyanın en prestijli eğitim kurumlarında okuyabilmesi için katkıda bulunuyor.

Muhtar Abi bundan 3 yıl önce "Bir Tuğla da Sen Koy!" burs projemize destek vererek aralıksız olarak bir öğrencinin "Defne&Muhtar Kent Tuğla Bursu" ile okulumuzda okuyabilmesini sağlamıştı.

Geçtiğimiz ay Muhtar abinin daveti üzerine onun kurduğu vakfın Ayvalık'taki yönetim kurulu toplantısına katıldım. İki gün boyunca Muhtar Abiden vakfın çalışmalarını dinlemek ve burs verilen pırıl pırıl öğrencilerle tanışıp sohbet etmek imkanı buldum. Defne ve Muhtar Kent Vakfı yeni kurulmasına rağmen şimdiden birçok öğrencinin hayatını değiştirmeye başlamış. Çoğunluğu Ayvalık'tan seçilmiş olan başarılı öğrencilere Amerika Birleşik Devletleri'nin

seçkin üniversitelerinde okuyabilmeleri için burs desteği veriliyor. Vakfın yönetim kurulunda; vakfı birlikte kurdukları değerli eşi Defne Kent ve kızı Selin Kent'in yanı sıra aralarında okulumuzun efsane müdürlerinden Mr.Alan McCain ile eğitim ve sosyal sorumluluk çalışmalarına gönül vermiş çok değerli isimler yer alıyor.

TAC'yi bu yıl International Bacheloria (IB) programıyla başarıyla bitiren burslu öğrencimiz Sema Nil Yılmaz ABD'nin seçkin üniversitelerinden Denison University'ye kabul edilmişti. Sema Nil gerek akademik başarısı, gerekse yürüttüğü özgün sosyal sorumluluk projeleriyle ABD'deki eğitimi için Defne&Muhtar Kent Vakfı bursiyeri olarak seçildi ve önümüzdeki yıl öğrenimine başlıyor. Halen TAC'de 10. Sınıf öğrencisi olan ve yüzde 90'ın üzerinde ortalamayla her

dönem takdirname alarak başarıyla okuyan Ayvalıklı öğrencimizden sonra Sema Nil ile birlikte bu iki kurumun iş birliği daha da pekişmiş oldu. İş birliğimiz daha da gelişerek devam edecek.

Vakfın yönetim kurulu ve burslu öğrencilerle ilk olarak Muhtar Abinin babası Necdet Kent adına Ayvalık'ta restore edilerek kütüphaneye çevrilen tarihi değirmende bir araya geldik. Ayvalık belediye başkanının da katıldığı resepsiyon çok samimi bir ortamda geçti ve bursiyerlerle tanışma imkanı oldu. Ardından sahilde hep beraber yenilen yemekte Ayvalık'ın muhteşem lezzetlerini tattık hep birlikte.

Pazar günü vakfın yılda iki kez yapılan yönetim kurulu toplantısına katıldım. Toplantıda TAC Mezunlar Derneği ve Tuğla Burslarımız ile ilgili bir sunum yaptım. Sunumda; 10. Yılını geride bıraktığımız burs çalışmamızın genel yapısını, prensiplerini, bursların dağılım prensiplerini ve uzun vadeli hedeflerini anlattım. Karşılıklı olarak çok faydalandığımız görüş alışverişinde bulunduk. Toplantıda ayrıca Defne&Muhtar Kent vakfının Sema Nil de dahil tüm bursiyerleriyle tek tek görüşme fırsatı oldu.

Dünyanın dört bir yanında geçen yoğun ve başarılı bir kariyer yaşamı Muhtar Abiye ülkesini ve onu yetiştiren okulunu unutturmamış. Ayvalık'a ve TAC'ye olan bağlılığı ve ilgisi hiç eksilmeden, tam tersine her geçen gün daha da artarak devam ediyor. Bunun bir göstergesi olarak da; TAC sweatshirt'ünü hemen giyerek hafta sonu boyunca üzerinden hiç çıkartmadı. Muhtar Abimizle gurur duyuyor ve camiamıza gösterdiği ilgi ve destek için bir kez daha teşekkür ediyoruz.

MEZUNLAR DERNEĞİ GÜNDEMİ

Derneğimiz Mart 2017 de yapılan olağan genel kurulumuzdan sonra faaliyetlerine yoğun biçimde devam ediyor. Yenilenen yönetim kurulu önümüzdeki iki yılı kapsayan bir faaliyet takvimi hazırladı ve oluşan çalışma grupları belirlenen hedefler ve zaman planı doğrultusunda şubelerle birlikte çalışıyor. Bilindiği gibi Ankara, İstanbul ve Adana şube başkanlarımız da yönetim kurulumuzun doğal üyeleri. Bu sayede derneğin merkez ve şubelerinin bütünlüğü ve koordinasyonu sağlanabiliyor. Giderek artan faaliyet alanlarında artık daha fazla mezunumuz sorumluluk alıyor ve hizmet ediyor.

Önümüzdeki dönemde üzerinde yoğunlaştığımız mezunlara yönelik faaliyetlerimizden bazıları şunlar; mezun buluşmaları (Homecoming, Son Cuma'lar, sınıf toplantıları...) insan kaynakları etkinlikleri, kariyer günleri, belirli meslek ve ilgi gruplarının bir araya getirilmesi, Bizletter, Gift Center, web sayfası ve sosyal medya çalışmaları...

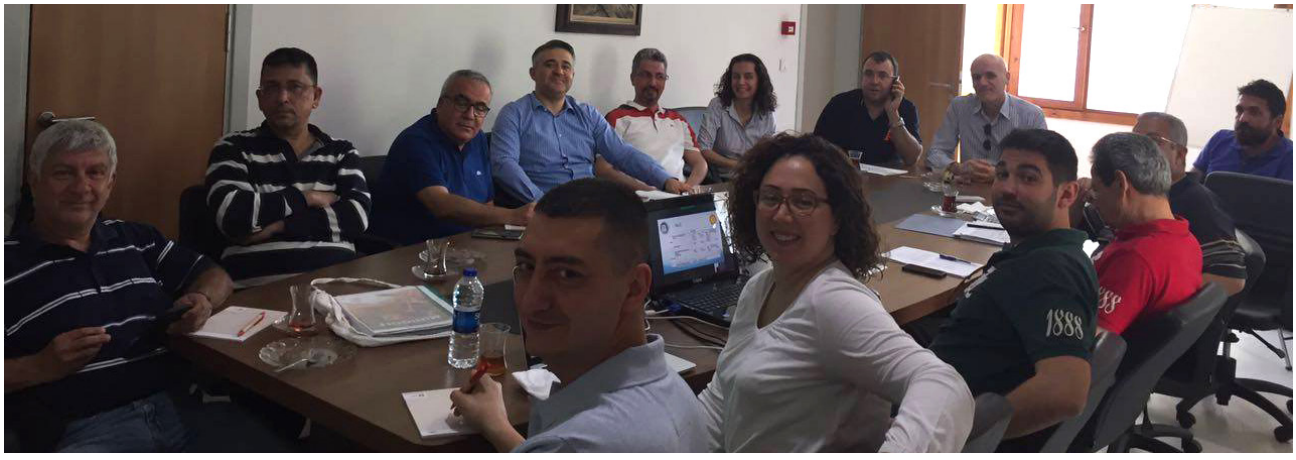

BURS FAALİYETLERİ

Derneğimizin en önemli çalışma alanlarından birisi de “Burs Faaliyetleri.” Bizleri yetiştiren okulumuza borcumuzu, desteğe ihtiyacı olan başarılı gençlere çağdaş eğitim fırsatı yaratarak ödüyoruz. “Bir Tuğla da Sen Koy!” burs fonumuza destek veren 2000 in üzerinde mezunumuz bugüne kadar 10500’ün üzerinde ‘Tuğla’ bağışı yaptı. Projemiz artık rüştünü ispat etti; sizlerin desteği ile onlarca mezun verdik ve yeni öğrenciler kazanmaya devam ediyoruz.

. Sizler de başarılı olup bizlerin desteğine ihtiyaç duyan öğrencilere karınca kararınca destek vermek isterseniz lütfen bizleri arayınız (dernek@tac-alumni.org) Örneğin ayda 30 liradan başlayan düzenli burs bağışları birikerek onlarca öğrencinin hayatına dokunabilmemizi sağlıyor.

. Aşağıda detayları verilen ‘Tuğla Bursu’ yanısıra Mezunlar Derneğimizin, ihtiyacı olan mezun çocuklarımıza verilen ‘dinamik bursları’, üniversitede okuyan mezunlarımız için ‘üniversite bursları’, okulda okuyan burslu öğrencilerimizin eğitimleriyle ilgili diğer ihtiyaçlarını karşılamak üzere ‘öğrenci destek kaynakları’ da mevcut.

. Tüm bu destek çalışmaları siz mezunlarımızın yarattığı kaynaklarla karşılanıyor. Sağlık ve Eğitim Vakfı’nın sağladığı burslar ve derneğimizin yarattığı burs olanakları ile okulumuz geçmişte olduğu gibi toplumun tüm bireylerinin eğitim görme şansı bulabildiği bir kurum olmayı sürdürebiliyor. Destek veren tüm mezunlarımıza ve dostlarına sonsuz teşekkürler...

“BİR TUĞLA DA SEN KOY!” BURS FONU RAPORU

‘Tuğla Fonu’nun getirisi ile bugüne kadar **1,806,710.45 TL** burs verilmiştir. Ayrıca, Tuğla fonu getirisine ek olarak derneğin diğer bağış kaynaklarından **166,801.31 TL** eklenerek Tuğla bursiyerlerine toplam **1,966,351.76 TL** burs verilmiştir.

2017-2018 eğitim yılında verilecek olan burs miktarı **459,545.00 TL**’dir. Tuğla bursu ile toplam 38 öğrenciye destek verilmiştir. Bu öğrencilerden 19’u mezun olmuş olup bu yıl 18 öğrenci okulumuzda eğitim görecektir.

TUĞLA BURSU İLE EĞİTİM GÖREN ÖĞRENCİ SAYISI VE BURS MİKTARI

Dönemi	*Öğr. Sayısı ve Toplam Burs*	
2007-08	*3*	*25,434.00*
2008-09	*8*	*567,00.03*
2009-10	*11*	*76,083.02*
2010-11	*14*	*118,701.31*
2011-12	*13*	*124,592.60*
2012-13	*12*	*161,975.83*
2013-14	*10*	*154,400.59*
2014-15	*12*	*201,184.08*
2015-16	*13*	*251,500.50*
2016-17	*15*	*336,234.50*
2017-18	*18*	*459,545.30*
TOPLAM		***1,966,351.76***

Yıllara göre Tuğla Fonu Getirisi	
2007-08	*25,434.00*
2008-09	*59,900.03*
2009-10	*80,043.02*
2010-11	*85,400.00*
2011-12	*69,592.60*
2012-13	*120,975.83*
2013-14	*116,900.59*
2014-15	*201,184.08*
2015-16	*251,500.50*
2016-17	*336,234.50*
2017-18	*459,545.30*
TOPLAM	***1,806,710.45***

TAC ANI KİTABI

Okulumuzla ilgili anılarımızı bizlerden sonraki nesillere iz bırakmak üzere bir kitapta toplayacağız. Talaslı abilerimiz anılarını yazdılar ve mükemmel eserler ortaya çıkarttılar. Şimdi sıra TAC'lilerde. Şimdiden çok sayıda anı hazırlanarak gönderildi. Anılarımızı anlatmaya belki de bir kitap yetmeyecek ve bir seri olacak.

Bu çalışmaya bir süre önce başlamıştık, birçok anılar yazılmıştı. Şimdi kitabı tamamlama sürecindeyiz ve sizlerden de okul anılarınızı bekliyoruz.

TAC'ye giriş hikayeniz, okul hayatınızla ilgili unutamadıklarınız, sizde iz bırakan abilik ve ablalık anılarınız, mavralar, hocalarınızla ilgili hatıralarınız, ve anlatmak istediğiniz tüm hikayeler...

Derneğimizin koordinasyonuyla, kitabı okuyacak olan herkesi; öğrenci kardeşlerimizi, velilerini, mezunları bazen gülümseten, bazen hüzünlendiren ve hepimizin birlikte yazdığı bir 'mezun kitabı' ortaya çıkacak.

Haydi klavye başına; tüm mezunlarımızdan okul anılarını, okul hikayelerini bekliyoruz. Acele edelim, serinin ilk kitabında sizin anınız da yer alsın:)

HOMECOMING 2017

Homecoming hiç bitmeyen bir sevgiyle okuluna/evine koşan yüzlerce mezunla her geçen yıl daha heyecanlı, daha coşkulu geçiyor. Bu yıl da aynı şekilde dolu dolu bir homecoming yaşadık. Yağmur bile neşemizi, heyecanımızı etkileyemedi.

Bu yıl plaket ve sertifika törenine ek olarak bir tören daha vardı: 'Talas Kampüsü' isimlendirmesi. Derneğimizin teklifi ve SEV'in kararı ile TAC'nin dünya çapında ödüllü yeni kampüsüne SEV tarafından 'Talas Kampüsü' ismi törenle verildi. Törende yapılan duygulu konuşmaların yanı sıra Talas marşının 'Çok-Fonik koro' tarafından söylenmesi çok etkileyiciydi.

Mezunlar Derneği plaket ve sertifika törenini bu yıl ilk defa 'Yeni Auditorium'da yaptık. Yılların alışkanlığı ile bugüne kadar hep Stickler Auditorium'da yaptığımız töreni yeni salona almakta tereddüt ettik aslında. Ama tören başlayınca ne kadar isabetli bir karar olduğunu gördük. 650 kişilik salonda yer kalmadığı gibi merdivenler bile doldu.

Törene 'çoklu fonik koro'nun sürpriziyle başladık. Seyircilerin arasından 'TAC Marşı'nı söyleyerek sahneye çıktılar ve herkesi coşturdular. Derneğimizin faaliyetlerini anlatan sunumun ardından plaket törenine en büyük abilerimizden başladık. Bu yıl Homecoming'e katılan en büyük abimiz 1941 mezunu Ali Kemal Yazıcıoğlu 75. Mezuniyet yılı plaketini en küçük mezunlarımızdan Tuğba Öz 2015 den aldı. Tuğla burslu başarılı öğrencilerimiz de ona eşlik ettiler. 75 yıl zaman farkına rağmen aynı dili konuşan ve aynı ekolün parçası olan mezunları bir arada görmek hepimizi çok duygulandırdı. Ali Kemal abimiz bize okulda öğrenciyken Tarsus'u ziyaret eden Atatürk'ü tren garında nasıl karşıladıklarını anlattı.

Törenin devamında okul başdanışmanı Mr.Andrew Leathwood ve Haydar Hocamız duygulu birer konuşma yaptılar ve 75.yıldan başlayarak 70-65-60-55-50-45-40. Yıl mezunlarımıza plaketleri ve 35-30-25-20-15-10-5. Yıl mezunlarımıza sertifikaları Haydar Hocamız başta olmak üzere dönemlerinin efsane hocaları tarafından verildi.

Bu yıl gün boyu devam eden yağmur nedeniyle akşam düzenlenen gala yemeğini üzeri kapalı olan 'Mezunlar Sahası'na aldık. Akşam yemeğinde zengin açık büfe (45 çeşit meze) ve kebabın en güzeli yenildi ve 1992 mezunumuz İlker Göçmen ve orkestrası ile her zamanki gibi coşku ile eğlenildi.

Bu yıl Homecoming 2018 **12 Mayıs**'ta gerçekleşecek. Hepinizi okulumuza, evimize, bu muhteşem heyecanı ve coşkuyu birlikte yaşamaya bekliyoruz.

TALAS MARŞI
Talas Kampüsü
İsimlendirme Töreni

ÇOKFONİK KORO
TAC Marşı - Homecoming 2017

ÇOKFONİK KORO
TAC Marşı - Homecoming 2017

KUZUCU-TOPBAŞ
AĞAÇ ÜRÜNLERİ SANAYİ INDUSTRY OF WOODEN PRODUCTS
Ceyhan Yolu Üzeri Keresteciler Sitesi
Palmiye Cad. No: 15 ADANA/TURKEY
Tel: +90.322.346 12 55 (5 line)
Fax: +90.322.346 12 58
www.kuzucutopbas.com
e-mail: info@kuzucutopbas.com

"BİR TUĞLA DA SEN KOY!"

ŞUBELERİMİZİ TANIYALIM

TARSUS AMERİKAN KOLEJİ MEZUNLAR DERNEĞİ ANKARA ŞUBESİ

Toplam on kişiden oluşan Yönetim ekibimizin ana hedefi 2017-2019 dönemini şubemize yakışır şekilde başarılarla dolu olarak geçirmektir.

Yasa gereği asil ve yedek üyelerden oluşmuş ekibimiz içerisinde bu kavramların geçerliliği yoktur. Hepimiz özveri ile elimizden gelenin en iyisini, hatta daha da iyisini ortaya koymaya çalışmaktayız. Bu çerçevede gelenekselleşmiş olan;
SonCuma (her ayın son Cuma günü Güvenlik Cad. No: 111, Aşağı Ayrancı)
KebANK (her ayın ikinci Çarşamba günü Gani Ocak Başı Filistin Cad. No: 22, GOP) ve **Yıllık Ankara Yemeği** etkinliklerimiz devam etmektedir.

Ankara Üniversite Bursu şubemizin sürdürdüğü bir diğer önemli konu. Halen bir bursiyerimiz var ancak ikinci bu yıl eklenebilir.

Bu dönem içerisinde gerçekleştirilecek bir projemiz ise **Üye Tanıtım Kartı** uygulaması olacak. Amacımız Ankara içerisinde veya diğer bölge ve şehirlerde, işletme ve kuruluşlar ile yapılacak özel protokoller neticesi kart sahibi üyelerimize belirli oranlarda indirim uygulanmasıdır. Kısa sürede bu projemizi hayata geçirmek üzere çalışıyoruz.

Her yıl bir ya da iki kez organize edilen **Apty's** etkinliğimize sevgili Abdullah Ateş '59 abimizin misafirperverliğinde bu dönemde de devam edeceğiz. Bir sonraki buluşma Eylül – Ekim gibi planlanıyor.

Birlikte olmanın aidiyet duygusuna katkısının bilincideyiz. Bu nedenle mezunlarımızı bir araya getirebilecek etkinliklerin artırılması önemlidir ki bir etkinliği kaçıran bir diğerinde dostlarıyla görüşebilsin. Buradan hareketle; yerleri müsait olan üyelerimizin katkılarıyla ev partilerine de başlayacağız. İlk organizasyon Temmuz ayı içerisinde gerçekleşecek.

Hatırlanmak güzeldir! Her ay SonCuma etkinliğimizde o ay doğan üyelerimizin doğum günlerini kutlayacağız bundan böyle. Etkinliğe katılan pastasını keser! Ya da gıyabında bizler keseceğiz.

Ankara olarak üyelerimizi haberdar etmek, paylaşımlarda bulunabilmek amacıyla Yahoo Groups da email kanalımız ve WhatsApp uygulamasında da TAC Ankara grubumuz faaliyette. Her yıl Ankara'ya gelen yeni mezun kardeşlerimizi SonCuma'ya davet ederek hem tanışma hem de kaynaşmalarını sağlamaya gayret ediyoruz.

Database'imizi güncellemek öncelikli ödevlerimizden biri ve hepimiz bu işe sarılmış durumdayız. Yönetim toplantılarımızı düzenli olarak yaparak aylık dönemdeki gelişmeleri değerlendirmek ve yeni düşünceleri, projeleri tartışarak geliştirmek üzere çalışmaktayız.

Yolu Ankara'ya düşecek her mezunumuzu aramızda görebilmeyi isteriz, bizimle irtibat kurun.
TAC sevgi ve saygısı ile,

Ankara Şube Yönetimi adına
Alp Bekişoğlu '73

ALİ SEDAT ÖZBERK '79

Mesleği: Elektronik ve Haberleşme Mühendisi
Doğum Tarihi: 02/04/1961
MESLEKİ DENEYİM: Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası, Banknot Matbaası, 1995-Şimdi, Sistem Yöneticisi
PTT Bilgi İşlem Dairesi, 1989-1995, Sistem Analisti/Programcı
Tarım Kredi Kooperatifleri Merkez Birliği, Bilgi İşlem Müdürlüğü, 1988-1989, Programcı
EĞİTİM
Elektronik ve Haberleşme Mühendisi, 1982-1987 Uludağ Universitesi, Bursa
Bilgisayar Programlama, 1979-1981, Boğaziçi Universitesi, İstanbul
Orta ve Lise: 1972 -1979, Tarsus Amerikan Koleji

ALP BEKİŞOĞLU '73

28/08/1954 İstanbul doğumluyum. Talas'ın kayıt defterindeki son isim olarak başlayan Talas – Tarsus yaşamım, bir sene rötarla, 1973 yılında mezun olmamla yeni bir döneme geçti. Tabiki TAC'de orta kısımdan itibaren başlayan ve Echoes üyesi olarak devam eden müzik hayatımı belirtmeden geçemem.
ODTÜ İşletme maceram, askerlik, vs sırası/sonrasında gönül verdiğim okulun mezunlar derneğinin Ankara şubesinin kurulabilmesini amaçlayarak başladığım çalışmalarımın meyvesini şubemizin 1988 de kurulmasıyla almış oldum.
Aile şirketimizde başlayan iş yaşantım yurt içi ve dışında geçen yıllardan sonra halen sınıf arkadaşım ile birlikte Ankara'da devam ediyor.
Üç çocuk, 2 damat ve bir torun ile hayatım devam etmekte.
2017-19 döneminde layık görüldüğüm yönetim görevimi ekibimizle birlikte olabileceğin en iyisini ortaya koyabilmek amacıyla yürütmekteyiz.

MEHMET ARİF BULAK '10

1992 yılında Ankara'da dogum.Ortaokulda başladığım SEV'den 2006'da, TAC'den 2010'da mezun oldum ve tıp fakültesine başladım.
Bu sene Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun oluyorum. Tıp fakültesi okurken is hayatına atılmak gibi bir maceraya atılıp kahve merakını 2015 yılında kuzenimle beraber Prod Coffee and Roastery'i kurarak sonuclandırdık.
Ankara basta olmak üzere Türkiye'nin çeşitli sehirlerine nitelikli kahve kavuruyoruz, yarışmalara katılıyoruz.
Bu yıl TAC'li abi ve ablalarımın da desteği ile TAC Ankara Şube yönetimine dahil oldum. Onlara bu fırsat için ayrıca teşekkür ediyorum.

BEDRİYE ATEŞ ŞİMŞEK '89

1971 Tarsus doğumluyum.
İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi (Gazetecilik) mezunuyum.
Meslek hayatıma 1997'nin ilk çeyreğinde Anadolu Ajansı Dış Haberler Servisi'nde başladım. Anadolu Ajansı'ndan Eylül 2012'de istifa ettim.
Türkiye Gazeteciler Cemiyeti ve Gazeteciler Cemiyeti (Ankara) üyesiyim.
Halen serbest gazetecilik yapıyorum.

CENGİZ ATALAY '72

28 Kasım 1953 günü Eskişehir Gülnihal sok 23 numaralı evde, soğuk bir karlı kış günü, sıcak bir yuvada, Ebe Sevinç Teyzenin ellerine doğmuşum. Babam Av. İhsan Atalay, anam olgunlaşma son sınıftan evlilik nedeni ile terk Samime Nihal. Ebem sımsıkı yumulu avcumu açınca, kan görmüş ve adımı Cengiz koymuşlar. Böylece yıllar sonra tarih hocam olan rahmetli İbrahim Akış'ın bana sürekli olarak, "Oğlum sen pek yumuşak ve efendisin, senin anan-baban adını neden Cengiz koymuş" sorusunun cevabını da ilk kez burada açıklamış oluyorum.

DENİZ ÖZDAL '94

1976 Mersin doğumluyum.
Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunuyum. Meslek hayatıma 1999 Eylül ayında Pakistan Büyükelçiliği Okulu'nda başladım. 2012 yılında oradan ayrılarak Yıldırım Beyazıt Üniversitesi'nde çalışmaya başladım. Halen Yıldırım Beyazıt Üniversite'si Yabancı Diller Yüksekokulu'nda Mühendislik Fakültesi İngilizce Koordinatörü olarak çalışmaktayım.

EGE ERKOÇAK '91

1973 yılında Ankara'da doğdum. TAC dışında AFS Uluslararası Bursuyla öğrenim gördüğüm California Amador High School'dan da lise diploması aldım.
Bilkent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünü, Bilkent Üniversitesi Ekonomi ve Sosyal Bilimler Enstitüsü Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde yüksek lisans yaparken 1997-1999 yılları arasında Bilkent Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler bölümünde araştırma görevlisi olarak görev yaptım.
2001 yılında Avrupa Birliği Genel Sekreterliği Siyasi İşler Daire Başkanlığında AB Uzman Yardımcısı olarak kamu görevine başladım.
1 Eylül 2010 tarihinde Avrupa Birliği Bakanlığı Siyasi İşler Başkanlığı görevine atandım. Bekarım.

MEHMET CÜNEYT ÜVEY '85

1967 İstanbul doğumluyum. İlkokulu Ezine'de bitirip, sırasıyla 1978-85 TAC, 1989 ODTÜ Kamu Yönetimi, 1990 T.C. Ziraat Bankacılık Okulu, 1993 Penn State Pre-MBA, 1994 Bloomsburg University - MBA (İşletme Yüksek Lisans) mezunuyum.
1990-91 T.C. Ziraat Bankası Menkul Kıymetler Uzmanı, 1991-2007 arası Yapı Kredi Bankası Teftiş Kurulunda başlayıp, Proje Yönetimi, Bilgi Teknolojileri Denetimi ve Bilgi Güvenliği konularına geçiş yaparak en son Bilgi Teknolojileri Risk Yönetimi Müdürlüğü görevlerini yürüttüm. 2007-2011 Serbest Danışmanlık ve Eğitmenlik, 2011-2014 Türk Traktör İç Denetim Müdürü, 2014-2015 HAVELSAN Kıdemli Proje ve Süreç Denetimi Sorumlusu olarak görev yaptım ve halihazırda Serbest Danışmanlık ve Eğitmenliği sürdürmekteyim. Kurumsal Yönetim (Yönetişim, Risk ve Kontrol) alanlarında, İç ve Dış Denetim, İç Kontrol, Risk Yönetimi, Bilgi Teknolojileri Denetimi, Bilgi Güvenliği, Süreç İyileştirme, Proje Yönetimi, Standardizasyon - Uyum konularında uzmanlığım yanında ODTÜ, Bilkent, Sabancı ve İstanbul Ticaret Üniversiteleri'nde yüksek lisans öğrencilerine yarım zamanlı akademisyen olarak dersler sundum ve tez danışmanlıkları yaptım. Uluslararası geçerli olan CISA, CGEIT, CISM, CRISC, ISO-27001 & ISO-20000 Lead Auditor, PMP adlı mesleki sertifikalara sahibim. Resmi olarak yakında emekli olunca, çalışmalarımı uluslararası boyuta taşımayı hedefliyorum. Ceyla adında 2000 doğumlu Ankara TED'de okuyan bir kızım var.

TUNCER ERZİN '56

Doğum T: 09/02/1935, Adana
İlkokul: 1942-1947 İsmet İnönü İlkokulu, Adana
Orta ve Lise: 1947-1956 Tarsus Amerikan Koleji, Tarsus, İçel
Askerlik: 1957-1958 Yd. Sb. Mamak Muhabere Okulu, Ankara
Çalışma:
1958-1979 JUSMMAT (Amerikan Askeri Yardım Kurulu), Ankara
1979-1981 Serbest
1981-1983 Kutlutaş A.Ş. Bağdat, Irak
1984-1991 EXSA A.Ş. İrtibat Bürosu, Tahran, İran
1991-1996 Serbest
1996- Sağlık ve Eğitim Vakfı Ankara Temsilcisi

ZEYNEL ABİDİN ATEŞ '04

1986'da İskenderun'da doğdum. İlkokulu Mithat Paşa İlköğretim Okulu'nda tamamladıktan sonra, 1997 senesinde girdiğim TAC'den 2004 yılında mezun oldum. 2005 - 2007 yılları arasında İstanbul Bilgi Üniversitesi Uluslararası Finans bölümünde eğitim gördükten sonra, 2012 yılında aynı üniversitenin Siyaset Bilimi bölümünden mezun oldum.
2012 - 2014 yıllarında Marmara Grubu Stratejik ve Sosyal Araştırmalar Vakfı'nda Uluslararası İlişkiler Sorumlusu olarak çalıştım.
2014 senesinden beri merkezi ABD'de bulunan bir düşünce kurulusu olan International Republican Institute'da Türkiye Program Sorumlusu olarak çalışmaktayım.

TARSUS AMERICAN COLLEGE
MDCCCLXXXVIII

MUTLU HABERLER

TAC' 98 mezunumuz Özlem Şeyda Uluğ, Cengiz Kılıç ile evlendi.

Attila Yaprak ağabeyimiz(TAC1966), çok senelerdir öğretim üyesi olduğu Wayne State Üniversitesi'nde 'Most Inspirational Teacher of the Year' ödülüne layık görülmüştür.

TAC '91 Doç. Dr. İhsan Üstün Tarsus Medicalpark hastanesinde Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Uzmanı olarak göreve başladı

TAC 91 mezunumuz Hakkı Sunay Doçentlik, Profesörlük derken şimdi de Kemerburgaz Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Dekanı oldu. Tebrik eder, başarılarının artarak devamını dileriz.

TAC '02 Çağlar Yılgör ve Selana' nın Alis adını verdikleri kızları dünyaya geldi.

TAC ‘61 mezunumuz Metin Atamer 14-15-16 Temmuz Heybeliada Yüzme yarışlarında 50-100-400 m serbest 50m-100m sırt yarışlarında altın 4x50 karışık ve 4x50 serbest bayrakta ikincilik madalyalarını torununa sarılarak aldı. Metin abiyi tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

TAC ’94 Baykal Bayır’ın Gülce adını verdikleri kızları dünyaya geldi.

TAC ’87 Volkan Ağar ve eşi Pelin’in Lidya ismini verdikleri kızları dünyaya geldi.

TAC ‘77 mezunu Ersin Şendoğan’ın oğlu TAC Hazırlık Sınıfı öğrencisi Emir Şendoğan Avrupa Milli Takımlar Yaz Turnuvasında U16 Yaş Grubunda ülkemizi temsil edecek 3 kişiden biri olarak tekrar Türkiye Tenis Milli Takımına girmeye hak kazandı.3. kez Milli Formayı giymeye hak kazanan Emir’i tebrik eder, başarılarının daim olmasını dileriz.

Adana TAKEM tarafından düzenlenen Almanca müzik yarışmasında ECHO grubu ‘Armoni’ dalında 2.oldu.. Genç kardeslerimizi tebrik ederiz.

MUTLU HABERLER

TAC ’04 Mehmet Topal, 20 Mayıs’ta Büşra Tanrıkulu ile evlendi.

Romanya’ da düzenlenen Uluslararası Kognitif Pkikoterapiler Birliği ‘nin (International Association of Cognitive Psychotherapies) ilk Türk başkanı seçilen TAC ‘74 Mehmet Zihni Sungur ‘u tebrik eder, başarılı çalışmalarının devamını dileriz.

TAC’ 02 Ömür Yılmaz ve eşi Busem’in Eliz adını verdikleri kızları dünyaya geldi.

TAC ’90 mezunumuz Mahmut Gül TAC ’73 Mezunumuz Moskova Büyükelçimiz Sn. Hüseyin Dirioz’ü makamında ziyaret etti.

TAC ’90 Ozan Levent Tarsus Medical Park Hastanesinde Dahiliye uzmanı olarak göreve başladı.

TAC ’02 Hakkı Şahin ve eşi Süreyya’nın İsmail adını verdikleri oğulları dünyaya geldi.

(ETİD) Elektronik Ticaret İşletmeleri Derneği’nin yeni başkanı TAC ‘95 mezunumuz Emre Ekmekçi olmuştur. Kendisini tebrik eder, başarılar dileriz.

TAC ‘17 Efe Utku Anadolu Binicilik Kupası 1.10 engelli yarışında birinci oldu.

11-14 Mayıs 2017 tarihlerinde Antalya’da düzenlenen Gençler -Kadetler Türkiye Kupası Okçuluk Yarışmalarında TAC 9. sınıf öğrencimiz Zeynep Can, Makaralı Yay Yıldız Bayanlar Kategorisinde takımlarda Türkiye 3.sü olmuştur.
Tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

Türkiye satranç Şampiyonasında 2. Olan Kız Satranç takımımızı kutluyoruz.

KAYBETTİKLERİMİZ

TAC ’61 Cemal Oğuzberk

TAC’ 58 Ahmet Kiper Toker

- TAC’ 58 Ahmet Kiper Toker
- TAC ‘ 64- Fikri Özruh
- TAC ’61 Cemal Oğuzberk
- TAC ’82 Siyavuş Acar
- TAC ‘79 Ahmet Akçalı’ nın babası Necdet Akçalı
- TAC’64 Saim Tozan’ın 46 yıllık sevgili eşi Sülün Tozan
- TAC’85 Merhum İmadettin Sevim, TAC’85 Serhan Sevim ve TAC’87 Itır Sevim’in babaları Orhan Sevim
- TAC ‘78 mezunu İhsan Gürani’nin ablası Ayten Gürani
- TAC ‘99 Simay Aydın’ın babası Ali Aydın
- TAC ‘83 Cansun Mert’in annesi Bilun Mert
- TAC ’96 Kerem Şişik’in annesi Muhterem Şişik
- TAC ’95 Noyan Uras’ın annesi Nadiye Uras
- TAC’86 Onur Sokullu’nun babası Erdoğan Sokullu
- TAC ‘91 mezunumuz Burak Merzeci’nin babası Tahsin Güven
- TAC ’96 Ahmet Özgün Dede ve TAC ’04 Onur Can Dede ‘nin babaları Yusuf Ziya Dede
- TAC ‘75 Kubilay Keçelioğlu’nun annesi Ümran Keçelioğlu

TAC ’82 Siyavuş Acar

TAC ‘63 Gültekin Algan

METE BORA'NIN ARDINDAN

Doğan Gözde ÖZGÖDEK, TAC 86

Sevgili TAC,

Mete Bora abimle şahsen tanışmamız 1980'li yılların sonunda Ankara'da, ben ve dönem arkadaşım Cem Bahadır Mutlu'nun düzenlediği bir TAC-TALAS yemeği için çalışırken olmuştu. O zaman Atakule inşaatı bitmek üzere idi. İnşaat alanına girdik. Mete Bora abimiz kocaman gülümsemesi ve ışık saçan gözleri ile bizleri karşıladı. Atakule üzerine kısa bir sohbetten sonra, TAC mavrasına giriverdik. Bir tarafta Ankara'nın önemli bir müteahhidi ve işadamı, diğer tarafta iki üniversite öğrencisi; koyu bir muhabbete daldık. Etrafta Mete Abi'ye bir şeyler anlatmaya çalışan profesyoneller, Mete Abi ise o anı bizimle ve TAC anıları ile paylaşmayı tercih ediyor.

Bir süre geçti, ben artık bir avukat oldum. Bir gün telefon çaldı. Mete Abi. Sonra yıllarca her telefon açısında duyduğum o hitap. "Gözde, Avukatım". Yıllar içinde pek çok firmanın avukatlığını yapmaktan onur duydum, Mete Bora abinin ve firması SUMMA'nın avukatlığını yapmaktan duyduğum onur da her zaman kalbimde özel bir yerde durdu. Sadece benim değil, eşim Meltem'in de çok sevdiği bir TAC' li idi. Kısaca ailece Mete Abi kalbimizde oldu ve olmaya devam edecek.

Mete Bora, nasıl bir insandı? Önce iyi bir aile babası idi. Kişisel olarak çözüm odaklı, meseleleri mesele yapmayan, her soruna bir çözüm yaratmaya çalışan bir insandı. Bu iş yaşamında da böyle idi, topluma karşılıksız verdiği hizmetlerde de böyle idi, sanatseverliğinde de böyle idi. Yanına gittiğinizde içinize ferahlık verirdi. Çalışma ve üretme odaklı.

Türkiye dünyaya yeni açılırken 80'lerin sonlarında, o gerek Türki Cumhuriyetler, gerekse de Rusya'da öncü girişimler oluşturdu. Dünyanın bilinen ve bazen de bilinmeyen zor coğrafyalarında çalışmaktan, keşfetmekten hiç çekinmedi. Sonra o anlayış, 3 oğlunda da olduğu için, bugün Summa dünyanın sayılı inşaat ve üretim firmalarından birisi oldu, hemen tüm kıtalarda Summa bir şekilde yer aldı ve almaya devam ediyor.

Mete Bora, aynı zamanda bir toplum gönüllüsü idi. Örneğin, kendi deyimiyle "Kıdemli Vatandaşlar" için kuruluşuna öncülük ettiği Akyurt Vakfı ve Yaşlılık Konseyi Derneği-TÜRYAK" çok önemli çalışmalar yaptı ve yapmaya devam ediyor. Ankara'nın Akyurt ilçesindeki Yaşamevi de bu alanda önemli hizmetler vermekte.

Mete Abi, genelde topluma yönelik katkılarının yanında, özelde TAC ve TAC'liler için de çok şey yapmıştır. Sağlığında bunların duyulmasını hiç istemedi, kurumsal kimlikle, sosyal sorumlulukları birbirine hiç karıştırmadı. Beni affetsin, ama burada bunları yazmam bir zorunluluktu. TAC'li kim yanına gitse, bir talebi olsa karşılamaya çalışır, yol ve yöntem gösterir, gerektiğinde elini cebine atar ve destekten hiç geri kalmazdı.

Mete Abi ile en son 2015 yılı Baharında ve artık geleneksel hale gelen "Abdullah Ateş Bahçesi" etkinliğinde TAC mavrası yapmıştık. Kadim dostu, dönem arkadaşı Abdullah Abi ile nasıl da güzel yan yana oturup, kadeh kaldırmışlardı.

Mete abi için yazılıp, söylenecek o kadar şey var ki, bu satırlara sığmaz. Ama bir son söz, Mete Bora abimizi tanıyan herkesin O'nu çok özleyeceği, yokluğundan çok etkilendiği olabilir.

Mete Bora abimize Allah'tan gani gani rahmet diliyorum.

4. GOLDEN STICKLER FİLM FESTİVALİ

İçinde Çok Şey Barındıran Güzel Bir Yolculuk
4. Golden Stickler Film Festivali

Metehan İNCİ - TAC IB Film ve İngilizce Öğretmeni, Yaşamboyu Öğrenci

Bu yıl 4.sü düzenlenen Golden Stickler Film Festivali'nin serüveni doğrusu 25 Mayıs'tan çok daha evvel başladı. Sinemaya ilgi duyan 84 gönüllü öğrencilerimizle beraber işin mutfağına, teorisine, sürecine, kısacası yolculuğun ulaşabildiğimiz her bir noktasına dahil olup tadını çıkaralım istedik. Sadece sonuca, yani ödüle değil, sürecin kendisini de beraberce zevkle ve güzel anlar yaşayarak tatma imkanı bulduk. İşte bu nedenle, bu yılki festivali biraz daha renkli hale getirmek için elimizden geleni yaptık. Neler mi yaptık? Açıyoruz bohçayı. Sinemaya yönelik atölye çalışması, söyleşi ve aktif katılım içeren başkaca bir çalışma, ayrıca çok anlamlı ve gerekli olduğuna inandığımız her bir filme yönelik birden fazla geribildirim toplantıları... Bunların her birini sayması bile ayrı bir heyecan veriyor. Peki, kimler katıldı bize?

Sırasıyla önce, Türkiyenin değerli müzisyenlerinden Yavuz Çetin ve Kerim Çaplı'nın yaşamını bir filme yansıtma fikriyle güzelliklere sahip çıkan TAC '03 mezunu Suzan Güverte. Kendisi aynı zamanda bağımsız film

yapımı şirketi olan Güverte Film ile heyecan dolu hikayelere sinemayla can vermeye çalışan değerli bir insan. Koca bir Pazarının tümünü benimle sonraki gün okulumuzda yapacağı atölye çalışması planlamasına harcayan fedakâr bir insan.

Hayallerinin peşinden giden ve bir yapımcı olarak elde ettiği birbirinden değerli deneyimleri öğrencilerle yaptığımız gönüllü film yapımı atölye çalışmasında paylaşan Suzan Güverte, akıcı ve öğrencileri de içine alarak etkileşimli bir yol izleyerek gerçekleştirdiği sunumuyla öğrencilerin

yaşamına güzel ve değerli bir dokunuş gerçekleştirdi. Yapmış olduğu çalışmaya dair kendi görüşlerini TAC Bizletter dergisinde okuyabilirsiniz. Ayrıca aynı hafta TACEF konferansı dolayısıyla çalışmamıza katılamayan öğrenciler için tüm gün yapmış olduğumuz çalışmayı kayda aldık ki herkese ulaşabilelim.

Daha sonra, otuz yıldır kendini sinemaya adamış, aynı zamanda ödüllü reklam filmlerine de imza atmış olan sevgili TAC '74 mezunu Mustafa Emre Abi de aramızdaydı. Ancak sadece katılımcı değil, kendisi aynı zamanda bu festivale gönül verip bu değerli geceyi hazırlamamızın her bir adımında titizlikle ve gönülden yardım eden güzel kalpli insan. Değerli deneyimlerini günler, geceler, haftalar boyu özverili bir şekilde TAC ailesiyle paylaşan değerli bir insan.

İlk olarak Mustafa Emre, öğrencilerle beraber kendisinin daha önce seçkin ve değerli tiyatro oyuncularıyla çekmiş olduğu bir reklam filminin benzerini çekmek üzere çok öğretici bir çalışma gerçekleştirdi. Sahne tasarımı, ışık, oyunculuk, kurgu, hangisinden bahsedeyim, bilemedim ki. Kendisinin beş-altı saate sığdırarak bizlere ulaştırmaya çalıştığı değerli bilgileri sanırım burada yazarak ifade etmeye çalışmam pek de yeterli olmayacak. Ancak bu harika kısa reklam filmini orijinali ile birlikte

googledrive bağlantımızdan ulaşabilirsiniz. Sonrasında da bu yılki festivalin en önemli açılımlarından biri olduğuna inandığım aynı zamanda bana da çook şey öğreten film çeken öğrencilerin filmleri üzerine birden fazla yapılan geribildirim toplantıları.

Mustafa Abi... Dinleyin, sizinle özel ve samimi bir anımı ve sonrasında öğrendiklerimi paylaşacağım.

Festival çalışmalarımız esnasında Mustafa Abi, işini gerçekten ciddiye aldığı ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan biri olduğu için başlangıçta kimi zaman, itiraf ediyorum, yeterince genel tabloya hakim olamadım, e tabi ilk kez bu işe soyunmamın da payı var. Bir de, tüm bunların bir öğrenme süreci olduğunu görüp kabullendiğimde ve yaşadıklarımdan ders çıkarmaya başlayınca işlerin rengi değişmeye başladı. Kimi zaman, zamanla yarıştığımız ve de stresli olduğumuz vakitler oldu. Yani, işlerin düzgün işlemesi için dikkat gerektiren her bir noktaya özenle eğilmemiz gerekiyordu. İşte bu anlarda, Mustafa Abi benim egomu böyle sözleriyle yavaştan yavaştan sallamaya, sonra tatlı tatlı dövmeye başladı. Önce egosunu korumaya meraklı Metehan, ego pataklamalarına kızmaya ve de içerlemeye başladı. Sonra ne oldu biliyor musunuz, bir akşam yine tatlı bir şekilde yorulmuş evde balkonda otururken bakın ne geçti aklımdan... Metehan, güzel insan, sen var ya, hani böyle hayalini kuruyorsun, bir gün Tibetlere, Nepallere gideceksin, manastırlarda inzivaya çekilip egonu alt edecektin, kişilik perdesine takılmayı bırakıp özüne doğru yol alacaktın... Dostum, uzaklara

4. GOLDEN STICKLER FİLM FESTİVALİ

gitmeden evvel önüne, yaşadığın anlara başkaca baksan... Mustafa Abi, sana bunu başkaca yoldan yapan harika bir öğretmenin aslında (hayatta herkes ama herkesin öğretmen olduğu gibi) Tibet manastırı çalışmaların ayağına geldi. Üstelik daha zoru, orda dağ başında senin ego çatışmalarını gören kayalar ve çiçekler, bak burada neler var? Başka başka insanlar. Sonra canlar, bir baktım ki, egom küçüldükçe varlığım büyüyor, büyüyor... Sonrasında ne de güzel, değerli ve de samimi bir ilişkimiz oldu Mustafa Abi'yle. Bu güzel dersi çıkarmama yardım ettiği ve yaşama bakış açımı değiştirdikçe ne kadar büyüdüğümü ve genişlediğimi gösterdiği için kendisine ayrı bir teşekkürü borç bilirim. Kendisi de o kadar özel bir insan ki, festival gecesi konuşmasında "bu süreç esnasında ona biraz stres yaptım ama...beni affetmiştir umarım" diyecek kadar kocaman yürekli bir insan. Eyvallah.

Bir diğer değerli ve özel katılımcımız, Mustafa Abi'nin davetini kabul ederek bu serüvenimize katılan TAC '68 mezunu sevgili Olcayto Ahmet Tuğsuz Abi. Olcayto Abi... Renkli kişiliği, hayat dolu bakış açısıyla ve kocaman yüreğiyle o da bizimleydi. Bir insan bu kadar canayakın, yaşama aşkıyla dolu, hayatı hakkını vererek mi yaşar, seni tanımak ne güzel Olcayto Abi... Festival akışında ve de öğrenci geribildirim toplantılarında yine kendisi de yardımını ve desteğini hiç esirgememiş, bizimle olamadığı zamanlar gerektiğinde e-postayla her daim bize destek çıkmış yardımsever güzel insan. Hem değerli deneyimlerini bizimle film seçimlerinde jüri üyesi olarak hem de geceye imzasını atan sevgili Mustafa Emre Abi ile beraber sergiledikleri Echo Gold konseriyle bize harika bir gece yaşattılar. Echo Gold sahnede... Kimler mi var?, 1968, 1974, 2019-20-21 ve de sevgili müzik hocamız Aslı Son. Şanslısınız, bu performansı izleme imkanınız var. Bu yıl da olduğu gibi TAC Live ekibimiz tüm festivali kayda alarak bu güzel geceyi unutulmaz kıldı. Bağlantıya facebook adresinden ulaşabilirsiniz.

Dahası var, sizlere bu güzel insanlarla beraber festivale katılan tüm öğrencilere vermiş oldukları geri bildirim toplantılarımızda neler öğrendiğimizi listelesem sanırım sayfalar

alır. Sahne seçimleri, anlatılan hikayenin sadeliği ve seyirciye ulaşması, duyguların sinema dilindeki aktarımı, sinemada zaman akışının kullanımı, daha neler neler.

Üçüncü olarak, TAC '90 mezunu belgesel yönetmeni Rüya Arzu Köksal, oldukça doyurucu ve yaşamımıza bambaşka bir bakış açısı getiren değerli söyleşisiyle sinemanın başkaca alemlerine götürdü bizi.

Son Kumsal, Yollar Çimen Bağladı, Bir Avuç Cesur İnsan, ödül almış filmlerinden bir kaçı. Kendisi, 6.sı

4. GOLDEN STICKLER FİLM FESTİVALİ

düzenlenen Atıf Yılmaz Kısa Film Festivali davetlisi olarak Mersin'deydi ve sağolsun bizimle de harika bir söyleşi yaparak festivalimize ayrı bir güzellik kattı. Yaşama karşı duyarlı, yaratıcı, hayatı sorgulayan ve bizlere yeni şeyler denemenin önemini anımsatan bu değerli insan, sohbetiyle bizlere bu özelliklerini ne de güzel sinemasına yansıttığını gösterdi. Neler üzerine konuştuk? Sinemaya ilk başlayana öneriler, film çekerken dikkat edilmesi gerekilen noktalar. Bir yönetmenin hayalleri, umutları, çaresizlikleri, hayatı tanımaya adanmışlığı ve bunların sinemasına yansıması. Ayrıca kendisi öğrencilerimizin kısa filmlerini izleyerek sonrasında beraberce fikir paylaşımında da bulundu.

Sizlerle başkaca önemli bir noktayı paylaşmak istiyorum. Bu yıl film çeken öğrencilerimizin her birinin vermiş oldukları emeklerini onurlandırmak için şunları yaptık. Öncelikle bütün öğrenci filmleri, festival öncesi iki gün boyunca bütün filmlerin hepsi tüm gün dönecek şekilde öngösterimi sağlandı. Buna ek olarak, bütün filmleri, googledrive bağlantısı sağlayarak tüm TAC ailesinin de izlemesini istedik. Bunu da okulun her bir noktasına astığımız fimlere daha kolay ulaşmalarını sağlayacak QR kodu posterler yoluyla ulaştırmayı hedefledik. Takdir edersiniz ki, festival gecesi 19 filmi göstermemiz zaman açısından pek mümkün değildi. Bizler de öğrencilerimizin değerli emeklerini her birinizle paylaşmak adına böylesi çok sayıda yol izledik. Ve bu değerli filmlerde katkısı olan her bir kişiye de festival akşamı sertifikalarla teşekkürlerimizi sunduk.

Bu festival bana şunu gösterdi, gecenin onbirinde öğrencilerle filmlerine dair whatsapp konuşmaları, okulun personeliyle çok daha yakından bir ilişki, komitedeki öğretmen ve öğrenci arkadaşların gönüldendestekleri

ve kimileriyle o kadar çok güzel zamanlar geçirdik ki artık kardeşim, çocuğum, ablam gibi görmeye başlamam. Bizlere bu festivalde destek olan TAC mezunlarını abim, yakınım gibi hissetmeye başlamam ve de sonrasında çok daha değerli ve güzel paylaşımlarda bulunmaya başlamamız... İşte en çok da bunun için değerdi, bu festivale verilen emek. Festivale emek vermiş babacan insanlar; öğrenciler, öğretmenler, idareciler, mezunlar, çalışanlar... beraber olunca ne de güzel oluyoruz. Yaşamı ıskalamamak belki de budur, yaşamımız ve emeklerimiz bir sonuç değil belki de, ve de böyle bakmayı bıraksak ne de rahat edeceğiz aslında. Her daim katlanarak büyüyen süreçlerin toplamı olan bu güzel çalışmaya katılan tüm değerli insanlar, beraberce çok harika bir iş çıkardık, elinize ve yüreğinize sağlık.

Mert Uğurses ‘98

Bu sene dördüncüsü düzenlenen Golden Stickler Film Festivali’ni ilk kez seyretme imkanı buldum. SEV ‘in yeni kampüsündeki muhteşem Auditorium’a kırmızı halı üzerinde yürüyerek giriş yaptık. Herkes son derece şıktı, genç TAC ‘li kardeşlerim adeta parlıyorlardı. 1998 ‘de ilk kez bizleri mezun eden sevgili hocamız Orhan Baycık ile sohbet ederken hocam son derece doğru bir gözlemini aktardı: “Sizin zamanınızda sadece mezuniyet gecenizde böyle şık giyiniyordunuz sanırım Mert ?”

19 filmden elemeyi geçen 10 filmi izleme imkanı bulduk. Hangi filmlerin gösterileceğini de kimse bilmediğinden katılan TAC ‘li gençler ve velileri büyük bir heyecan ile kendi filmlerinin sırasını beklediler. Filmlerin çekim kalitesini, sergilenen üst düzey oyunculuğu, ses ve müzik efektlerinin kullanımlarını büyük takdir ve gurur ile izledim. Beklentimin çok üzerinde başarılı ve yaratıcı filmler çekilmişti. Her sene üzerine koyarak ilerleyen bir TAC geleneği olma yolunda çok güzel bir organizasyon. Üstelik bu yıl TAC’68 Ahmet Olcayto Tuğsuz ve TAC ‘74 Mustafa Emre abilerimiz bu etkinliğe hem jüri olarak katıldılar, hem de filmlerin daha profesyonel olması için öğrenci kardeşlerimize yol göstererek festivale büyük renk kattılar. TAC ’68- ’74 – ’19 – ’20 – ’21 Echo karması ile Echo Gold konseri ise tek kelime ile olağanüstüydü ve gecenin en güzel sürprizlerindendi. Adeta Oscar törenleri gibi en iyi film, en iyi ses, en iyi sinematografi gibi her dalda ödüller dağıtılırken büyük heyecan yaşandı. Tavsiyem, ilerleyen yıllarda tam ödül verilmesi anında UEFA Şampiyonlar Ligi müziği tarzında bu festivalle özdeşleşecek vurucu bir melodinin artan sesi ile heyecanın tavan yaptırılması. Ödül töreni sonrası ise muhteşem gece ışıklandırması, merdivenlerine serilen kırmızı halısı ve önünde tertip edilen kokteyli ile Stickler göz kamaştırıyordu. Emeği geçen, katkıda bulunan tüm TAC idarecilerini, mezunları ve tabi ki sevgili TAC ‘li öğrenci kardeşlerimi kutluyorum. Bu etkinliğin mezunlar tarafından da daha yoğun takip edilmesini şiddetle tavsiye ediyorum, salonda çok az mezun izleyici vardı. Ahmet Olcayto Tuğsuz abimizin söylediği gibi “ileride burada yarışmış, çok iyi yerlere gelmiş isimleri duyacağız, bunu hep beraber göreceğiz.”

Sevgi ve Saygılarımla,

TAC’DE BİR KIRMIZI HALI ETKİNLİĞİ

Olcayto Ahgmet Tuğsuz TAC’68

Telefonum çaldı ,arayan Mustafa Emre idi (TAC ’74).

Herhalde müzik ile ilgili bir şey soracak dedim, çünkü SEV’in 40. Yıl Kutlamaları için yapılan ve organizasyonunun başında benim olduğum “Mezunlar Sahnede” etkinliğinden sonra kısa bir süre için değişik okulların mezunları olarak onun evinde buluşup müzik yapar olmuştuk.

Ama konu benim varlığından bile haberdar olmadığım “Stickler Film Awards” idi. Okulda birkaç yıldır öğrenciler arasında bir “kısa film” yarışması yapılıyordu ve Mustafa benim de jüride yer almamı teklif ediyordu.

Seve seve kabul ettim çünkü işin içinde TAC ve hem kendisine hem de tecrübesine çok güvendiğim Mustafa gibi bir bu sektörün iyi bir profesyoneli vardı.

İşin ilginç tarafı bizim zamanımızda okul için en önemli aktiviteler olan Echoes ‘67 ve ’68 in lideri , tiyatro kolunun iyi bir oyuncusu ,basketbol

4. GOLDEN STICKLER FİLM FESTİVALİ

takımının da bir elemanı olmama rağmen sinema aşkım nedeni ile okul yıllığındaki fotoğrafımın sinema gişesinde çekilmiş bir fotoğraf olması idi.
Herhalde bu merakımdan Mustafa'ya bahsetmiş olmalı idim.
Sonraları tanımaktan büyük mutluluk duyduğum ve organizasyonun önemli bir parçası olan sevgili Metehan İnci ile birkaç telefon görüşmesinden sonra ulaşım ve konaklama bilgilerim bana ulaştı ve bu çok güzel serüven başladı.
Okula geldiğimiz günün öğleden sonrası ön elemeler ve yapılmasında yarar görülen küçük değişiklik önerileri için yarışmada yer alan öğrenciler ile bir araya geldik.
Açıkçası ben oldukça amatör, seyretmekte bile zorluk çekeceğim filmler ile karşılaşmayı beklerken son derecede ilginç fikirler ve filmler ile karşılaşınca oldukça şaşırdım.
Beni daha da çok etkileyen öğrencilerin motivasyonu , sordukları sorular ve sevgili Mustafa'nın da onlar ile sanki profesyonel birer yapımcı, yönetmen, oyuncu ile birlikte imiş gibi yaptığı fikir alışverişleri oldu.
Ama asıl etkilendiğim gün yarışmanın finali için düzenlenen Kırmızı Halı Etkinliği oldu.
Yıllarca şirketimle Türkiye'nin en büyük kurumları için büyük otellerin balo salonlarında tanıtım etkinlikleri düzenledim.
Herkesin bu kadar şık, bu kadar özenle hazırlandığı bir gece çok nadir gördüm.
Öğrencilerin giysi seçimlerindeki hiç ama hiç aşırıya kaçmayan, yaşları ile uyumlu zarafet de beni bir TAC'li olarak çok mutlu etti.
Ödül Töreni'ne geçmeden önce aralarında 52 yıl olan Echoes üyeleri olarak verdiğimiz mini konser de TAC ruhunun çok güzel bir yansıması ve dayanışması oldu (TAC '68 – TAC '20)
Bu yarışmadan dünya çapında yapımcılar, yönetmenler, senaristler, oyuncular çıkması ümidi ile gelecek yılı iple çekiyorum.

WELCOME TO
TARSUS AMERICAN COLLEGE
4
GOLDEN
STICKLER
FILM
FESTIVAL
MAY 25.2017

Special jury award/Jüri özel ödülü

SEV MEZUNİYET GÜNÜ

Ortaokul müdiresi Ayfer Aydın'ın Mezuniyet Konuşması

Saygıdeğer konuklarımız ve sayın velilerimiz; burada bulunan tüm öğretmen, çalışan, idareci arkadaşlarım ve gördüğünüz bu pırıl pırıl 2017 dönemi mezunlarımız adına sizlere hoş geldiniz diyerek konuşmama başlamak istiyorum. Hoş geldiniz, şeref verdiniz.

Saygıdeğer meslektaşlarım, bugüne kıvançla ve başarıyla ulaşmamızı sağlayan değer sizlersiniz. İnsanüstü bir çabayla emek verdiğiniz ve aile şefkatiyle kucakladığınız öğrencileriniz; bugün sizlerin sayesinde Atatürk ilkelerini benimsemiş, akademik olarak güçlü, donanımlı, etik değerleri olan, çevresine ve yaşadığı dünyaya duyarlı, artık bir üst eğitim kurumuna hazır gençler olarak mezun oluyorlar. Bu gurur tablosunda payınız çok büyük.

Sayın velilerimiz, sizler en değerli varlıklarınız olan çocuklarınızı bizlere emanet ettiniz. Bize güvendiniz. Öğrencilerimizden ve bizlerden hiçbir zaman desteğinizi esirgemediniz. Hüzünleri de mutlulukları da bizlerle birlikte yaşadınız. Her zaman yanımızdaydınız. Bunun için müteşekkiriz.

Sevgili öğrencilerimiz, sizler her biriniz, bizim için Türkiye nin ve dünyanın daha iyi ve daha yaşanılabilir bir yer olabilmesi için umudumuzsunuz. Sorumluluğunuz ağır. Önünüzde sizi bekleyen bu zorlu yolda engellere takılmadan dimdik ve kendinizden emin yürüyebilmeniz için size değerler eğitimi verdik, 21. Yüzyıl becerilerine sahip ve ileriki hayatınızda akademik ve sosyal anlamda başarılı ama öncelikli olarak mutlu olmanız için nelere ihtiyacınız olduğunu anlatmaya çalıştık. Sizleri; 129 yıllık geçmişinden, Sağlık ve Eğitim Vakfının gücünden aldığımız destekle; sadece Türkiye'de değil, Dünyada da geleceği şekillendirecek bireyler olabileceğiniz fikri ile hazırladık. Hepiniz birer Dünya vatandaşısınız. Yüzü batıya dönük, özgüvenli, modern dünyanın tüm gereksinimlerini bilen donanımlı gençlersiniz.

Her şeyden önemlisi yürüdüğünüz yolu aydınlatsın ve size rehber olsun diye size Atatürk ü anlattık. Sadece Atatürk ün salt hayatını değil, fikirlerini, çağın ötesinde neler olabileceğini bilen öngörüsünü ve bugün zaman

zaman karamsarlığa düştüğümüz anlarda bizi aydınlığa çıkartacak cevapların onun ilke ve inkılaplarında olduğunu anlattık. Ata mız bizden fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür nesiller yetiştirmemizi isterdi. Tüm çabamız bunun içindir.

Sevgili gençler,
Bugün sizin gününüz. Bugün bizler sizleri ayakta alkışlayacağız. Ancak Yaşadığımız Türkiye şartlarında türlü fedakarlıklarla Tarsus SEV öğrencisi olmanın ayrıcalığını size yaşatan velilerimiz ve her anınızda sizinle beraber olan; başarınız ve mutluluğunuz için çaba harcayan tüm öğretmenleriniz ve okul personelimiz, özel bir teşekkürü hak ediyor. Şimdi sizden bir ricam var. Tarsus SEV 2017 mezunları ayağa kalkmanızı ve sizleri çok seven ve çok emek veren velilerinizi, öğretmenlerimizi ve tüm okul çalışanlarımızı kuvvetlice alkışlamanızı rica ediyorum.
Teşekkür ediyorum.

Bugün bizim için bir veda günü değil. Burada geçirdiğiniz tüm zamanlarınızda, kapılarımız size ardına kadar açıktı. Şunu bilin ki o kapılar sizler için hep açık olacak. Emekle işlediğimiz öğrencilerimiz geleceğe yürüdükleri için mutlu ve umutluyuz. Her bir öğrencimizin hayat hikayesinin başarı ve kıvanç kaynağı olacağından şüphemiz yok.
Tarsus SEV 2017 Mezunları sizleri seviyoruz. Sizlere güveniyoruz. Yolunuz açık, yolunuz engelsiz, yolunuz mutluluk, huzur, sevgi ve başarı dolu olsun.

Teşekkür ediyorum. Sevgiyle kalın...

TAC MEZUNU BABALARIN SEV MEZUNU ÇOCUKLARI

Tanju Olcar '86 – Zeynep Olcar
Ramazan Dincer '83 - Ece Dincer
Bora Gürkan '90 – Efe ve Ege Gürkan
Tarık Zafer Nursal '87 – Ayda Duru Nursal
Ali Naci Gülalp '84 – Efe Naci Gülalp
Abdullah Canataroğlu '82 – Zeynep Canatarluoğlu
Ahmet Uyan '81 – Hasan Can Uyan

SKIT DAY IS BACK

Çetin Çakmak '95

Sevgili TAC,

Gururla söylemeliyim ki, eski bir TAC geleneği olan Skit Night/Day son derece başarılı bir gösteri ile 19 yıl süren derin uykusundan uyanmıştır.

Ülkemizin geldiği noktada otoriteye en ufak bir eleştiri bile getirilemezken, bu gelenek sayesinde TAC öğrencisi mizah yolunu kullanarak eleştirmeyi, eleştirirken eğlenmeyi, yaşadığı hayatı slogan atmaktan ziyade sanatın gücünü kullanıp sahneye yansıtarak göstermeyi öğreniyor.

19 yıl gibi uzun bir süreden sonra bu geleneği canlandırmak kolay olmadı. Öğrenciler daha önce bunu uygulamak şöyle dursun, biz mezunların anlattıklarından başka bu gelenekle ilgili bir bilgileri bile yoktu. Oysa ki bizler daha küçük yaşlarda abi-ablalarımızın gösterilerini izleyerek büyür ve bir gün zamanı geldiğinde kendimiz sahneye çıkardık.

Okulda hasbelkader öğretmenlik yapma mutluluğuna da sahip olduğum için sevgili hocam Gülay Damar'ın ve öğrenci işlerinde görevli Zübeyde Abla'mızın da destekleri ile her dönemden gönüllü listesi oluşturdum. Bu listedeki öğrencilerle, her dönem ayrı ayrı olmak üzere toplantılar yaptım. Onlara Skit Night/Day nedir, ayrıca son hafta başka hangi etkinlikler yapılır anlattım, sohbet ettik.

Hepimiz biliriz ki son hafta etkinlikleri aslında lise sonun bir nevi okulla vedalaşmasıdır. Fakat 12. Sınıflar sınavları nedeni ile okulda pek bulunmuyorlardı, ben de 11. Sınıflara gaz verdim; abi-ablasınız siz yapmazsanız küçük sınıflar başsız kalır hiç yapamazlar! Sağolsunlar onlardan beklediğimden bile fazlasını yaptılar. Son hafta, önce ezeli rekabet turnuvası ardından da muhteşem bir Skit Day!

Önce sahneye hazırlık öğrencileri çıktı ve üstüste iki skeç sahnelediler. Bu skeçlerden biri Türkçe sınıfında geçiyordu, diğeri ise yeni 9. sınıf olmuş taze abi-ablaların heyecanlı ama beceriksiz mavralarını konu ediyordu.

Ardından sahneye 9. Sınıflar çıktı. Onların skecinde bir TAC öğrencisinin ergenlikle boğuşması ve birbirleriyle olan ilişkileriydi konu.

Ve en son sahneye 11. Sınıflar çıktı. Onların skecinde bir TAC öğrencisinin ilk okula girişinden başlayarak okulda yaşadıkları, okulun bir çok öğretmeninin de taklidi olan bir skeçte sahnelendi.

Skeçler bittikten sonra ise benim en duygulandığım kısım kendiliğinden meydana geldi. 11. Sınıfların çağrısı ile oyuncu, seyirci, bütün TAC öğrencileri sahneye çıktılar ve geçmiş senelerin Echo'larının şarkılarını hep bir ağızdan söyleyerek, sahnede müthiş bir TAC görüntüsü oluşturdular.

Yazımı bitirmeden, okulumuzun müdürü Günseli Abla'ya buradan öğrenciler adına teşekkür etmek istiyorum. Eğer müdür bir TAC'li olmasaydı, anlatana ve ikna edene kadar göbeğimiz çatlar, bu gelenek canlanmaz, canlansa bile klasik öğrenci-yönetim çekişmesi içerisinde oldukça sorun çıkardı diye düşünüyorum.

TAC öğrencisinin birlik ve beraberliğinin güçlendiği, sosyal olarak geliştikleri bu geleneksel aktivitelerin devamını umarım.

Aşağıda Skit Day'de etkin olan iki kardeşimin yaşadıklarını anlattıkları yazıları var. Okurken onların heyecanını hissedip, kendi öğrenciliğinize doğru kısa bir yolculuğa çıkacaksınız.

Sevgilerimle,

Metehan Mertoğlu '18

Uzun bir aradan sonra okulumuzun değerlerinden ve geleneklerinden biri olan "Skit Day" e öncülük edip tekrar hayata geçirmek beni ve dönem arkadaşlarımı çok mutlu etti.

Öncelikle Skit Day'in ne demek olduğunu bilmeyenler için kısaca açıklamak istiyorum: Tam olarak Türkçe karşılığı Hiciv günü olan Skit Day'in asıl amacı eğlenmek, eğlendirmek ve eleştirmektir. Bunu yaparken öğrenciler , okul içinde yaşanan olayları, öğretmenleri, ülkenin ve dünyanın içinde bulunduğu durumu, ve en çok da kendilerini konu edebilirler. Aslında içinde bulunduğumuz eğitim sisteminde ve ülkede, düşüncelerimizi sahnede istediğimiz gibi yansıtabilmemiz ve daha küçük yaştan itibaren bunu topluluk önünde yapabilir duruma gelmemizin, kendimizi geliştirebilmemiz için çok büyük bir şans olduğunu düşünüyorum. Özellikle sahneye çıkmanın çoğu insan için heyecan verici olduğunu hatta bazılarımızın yaşı kaç olursa olsun en büyük korkularından biri olduğunu varsayarsak, bu geleneğin gerçekten bizim için çok önemli ve değerli olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Size biraz Skit Day'e kadar ki süreçten bahsetmek istiyorum. Skit Day'e iki hafta kala dönemden 8 kişi buluştuk ve sahnede ne yapabileceğimiz hakkında konuştuk ve kısa notlar aldık. Araya sınav haftası girdi ve maalesef bir daha biraraya gelemedik. Skit Day'e bir gün kala hem dönemimden hem de yatakhaneden arkadaşım olan Selin Seçen ile birlikte oyunun taslağını yazdık. Sonraki gün yani gösterinin gerçekleşeceği gün sahnede görev alacak ekip bir araya geldik ve doğaçlama şekilde oyunun iki defa provasını yaptık. Kesinlikle hazır değildik ama yapacak bir şey yoktu. O sahneye çıkıp elimizden geldiği kadar oynamak zorundaydık. Oyunu prep kardeşlerimiz açtılar ve iki oyun sergilediler. Ardında lise 1 sahneye çıktı. Her iki grup da hem eğlendi hem eğlendirdi hem de eleştirdi. En son sıra bize geldi, oyunumuzu sergiledik ve Skit Day bizimle kapandı. Aldığımız geri dönütler olumluydu. Herkes eğlenmişti ve şimdiden bir sonraki Skit Day için sabırsızlanmaya ve kafasında yeni oyunların planlarını yapılmaya başlanmıştı.

Aslında buradaki önemli noktalardan biri de sahneye çıkan çoğu kişinin daha önce bir sahne performansı olmamasından dolayı heyecanı ve endişesi varken birden hepsi kaybolmuş ve kendisine güveni gelmişti.

Bize bu konuda rehberlik eden ve bizi bu etkinliği tekrardan hayata geçirmemiz için destekleyen Çetin Çakmak (TAC'95) abimize teşekkürü bir borç bilirim. Umarım bu seneden sonra bu değer ve gelenek her geçen sene gelişerek ve büyüyerek devam eder.

Biz Skit Day'i ilk defa 2. Dönemin başında Çetin Abi'den duyduk. İlk planlandığında dönemin ortalarında olması isteniyordu ama öğrencilerin yetiştiremeyeceği anlaşılınca okulun son haftasına ertelendi. Eskiden de son hafta yapılan etkinlik biz ayarlamadan son haftaya denk geldi. Her işte bir hayır var deyip kendini tam zamanında bulan etkinlik için senaryoları yazmaya ve kendi dönemimizden oyuncu aramaya başladık. Bunları yapmayı da Skit Day'den 2 hafta önce başladık. Etkinlikte bir hafta öncesi de sınav haftasıydı.

Öğrenci kafasıyla her şeyi son hafta toparlamaya başladık. Senaryoyu ise sınav haftasında bitirdik. Biz p(!) replerin iki skeci vardı. Bir tanesinin senaryosunu yazdık. Diğerini prova yapa yapa aklımızda tuttuk. Tüm bunlar olurken son hafta bizi bırakanlar oldu. Bazı oyuncular çıktı. Bu yüzden oldukça sorun çektik. Neyse sınav haftası sonunda bitti. Senaryoyu bitirdik, –dönem arkadaşım Cem Mahanoğlu sağolsun- herkes çatır çutur sınavlara çalışırken onunla birlikte telefondan, oradan buradan yazdık senaryoyu. Tüm provaları etkinlikten önceki 2-3 günde yapmışızdır. Dersler boş olduğu için prova yapmak kolay ve güzeldi. Genelde provaları ya sınıfta ya da Lounge'da yaptık. Mekanda klima olduğu sürece sorun yoktu. Bizim iki skecimiz vardı. Birisinde öğretmen birisinde abi oluyorduk. Hem sistemi hem yönetimi eleştirdik. Öğretmen olarak çok sevdiğimiz Türkçe hocamızı seçtik ve ismini oyuna göre değiştirdik. Diğer skecimizde, Abilik ile ilgili karışık bir şey yaptık. Bizim oyuncu kadrosunda herkes ayrı bir renktir. Herkese kendine göre bir rol verdik. Abilik ile ilgili skecin ana karakterini oynayan kişi bendim ve provalarda, bu skeci okula oynayınca sorun olabileceğini söylediler. İlk başlarda takmadık, ne de olsa bu Skit Day'di. Alınmaca, kırılmaca olamazdı. Biz de abi olunca bizi de eleştireceklerdi. Ama maalesef bu skeç onlar için sürpriz olmadı. Abilerimizin, 19 yıl sonraki ilk hiciv skecini ilk izleyişleri gösteri günü değildi. Etkinlikten önce izlediler ve birkaç değişiklik yaptılar.

Bundan sonra herşey hazırdı. Kısıtlı bir zamanda olsa bile senaryo yazılmıştı, provalar yapılmıştı, kalite bakımından Çetin Abi ('95)'den tebrik, Council ('18)'dan onay almıştık. Sıra en zor bölüme geldi; okulun önünde oynamak. Hepimiz bu duyguyu biliyoruzdur. Kan vücudun her yerine pompalanır, kalp sert bir şekilde atar. Çok büyük bir gerginlik oluşur. İşte o gün 14 Haziran 2017'de uyanır uyanmaz böyle hissettim, tüm arkadaşlarım öyle hissetti. Gösteriden önce gerilim üç katı arttı. Her zaman beyinde dolaşan ''Ya yanlış bir şey yaparsam, ya mahvedersem...'' düşüncesi beyni ele geçiriyordu. Abilerin kapalı perde arkasında ''Siz en iyisini yapacaksınız. Keşke sizi sonda çıkarsaydık.'' Demeleri biraz rahatlattı ama yine de heyecan vardı. Hayırlısı neyse o olsun dedik ve yerlerimize geçtik.

Ve sonunda perde açıldı İlk biz p(!) repler oynayacaktık. 14 Haziranda Skit Day, başlayıp bittiği ve geri geldiği yerde, Stickler Oditoryum'da bizlerle yeniden başladı. 19 yıl sonra ilk defa Skit Day olmuştu. Yine eski yerinde ve eski kurallarına göre bir TAC geleneği geri geldi ve onu biz oynadık. Biz p(!)repler... TAC'nin en eski geleneklerinden birisini 19 yıl sonra TAC camiasının en yeni üyeleri getirdi ve oynadı.

Perde açıldıktan sonra pek bir şey hatırlamıyorum. Kahkahalar, benim repliklerim ve tek tük alkışlar. Skecin ne kadar çabuk geçtiğini anlayamadım bile. Perde yeniden kapandığında hemen ikinci gösteri için hazırlandık. O da çok güzel geçti. Galiba kimse farketmedi ama ben sahne üzerinde bir kaza yaşadım. Bir bölümde amacım zıplayarak sandalyenin üstüne konmaktı. Provalarda tek bir kez olsun düşmedim ama sahne üstünde sandalyeye zıplarken düştüm. Sonra toparlandım hiçbir şey olmamış gibi devam ettim. Sonradan arkadaşlarım '' O sandalyeden düşüşü iyi oynadın, çok komikti'' deyince çaktırmadım. Tüm arkadaşlarım kendini adadı oyuna. Mesela İlter, Türkçe hocası rolünde okulun karşısına etek ile çıktı. İşte bitmişti. Her iki oyunu oynadık ve indik. Oyundan sonra tebrikler geldi. Tebrik geldiği kadar eleştiriler de geldi. Önemli olan yapmış olmamızdı ve yaptık. Şimdi gelecek seneyi bekliyoruz. Gelecek sene p(!)rep olmayacağız ama abi olacağız.

Ömer Güzel '21

EFSANE TAC DERBİLERİ GERİ DÖNDÜ

Uzun senelerdir yapılmayan bir başka etkinlik olan TAC Derbileri de bu sene yeniden kervana katılan geleneklerden oldu. Skit day'den sonra 3 Büyüklerin nefes kesen maçları Stickler önündeki yeşil sahada oynandı. Sahaya korumalar ve konfetiler eşliğinde giren takımlar, ateşli taraftarların önünde kıyasıya bir mücadele verirken, maçın hakemi de her zamanki gibi tepkilerin odak noktası oldu. Bol mavralı ve bol gollü turnuvanın galibi ise bu sene Beşiktaş oldu.

TAC KARNAVAL

Bu sene yapılan bir başka etkinlik ise TAC Karnavalı ve Evrencan Gündüz konseriydi. Tarsus Ziçev ve Mersin Alzheimer Dernekleri adına okulumuzda 11. Sınıfların sosyal sorumluluk projesi olarak düşündükleri konserde ünlü merhum Rock Gitaristi Asım Can Gündüz'ün oğlu Evrencan ve ekip arkadaşı Ed Pithey (saksafon) yaklaşık 1.5 saat boyunca öğrenci, öğretmen ve velilerimize keyifli dakikalar yaşattı. Ancak gecenin asıl yıldızı Echo'ydu. Evrencan Gündüz'den önce çıkan Echo grubu söyledikleri şarkılar ve marşlarla akşam boyunca tüm arkadaşlarını ve hatta Evrencan'ı da hiç yerine oturtmadı..

MEZUNİYET TÖRENİ

TAC 2017 Mezuniyet Töreni Coşkusu!..

Tarsus Amerikan Koleji'nin 2017 dönemi mezunları, 2 Haziran'da düzenlenen güzel bir törenle keplerini giyip diplomalarını aldılar.

TAC'nin eşsiz kampüsünde düzenlenen törene SEV Vakfı yöneticileri, TAC Mezunlar Derneği, TAC idarecileri, öğretmenleri, velileri katıldı.

Bu yılki Mezuniyet Töreninin Konuk Konuşmacısı TAC 2000 Dönemi Mezunu, NEF Yönetim Kurulu Başkanı Erden Timur oldu. Yapılan konuşmaların ardından okul birincisi Erez Büyükyılmaz, ikincisi Kerem Dilaver Kurt ve üçüncü Denizcan Bolat'a sertifikalarının takdiminin ardından; okulumuzun en önde gelen ödüllerinden olan Dr. Ertan Dumanlı Örnek Öğrenci Ödülü, 11. sınıflardan seçilen IB programı öğrencisi Onur Ay'a SEV Yönetim Kurulu Üyesi Erden Timur tarafından takdim edildi. Öğrenci Birliğinin devir-teslim töreninin ardından 12. sınıf öğrencileri mezuniyet sertifikalarını alıp tarihi Stickler binasının merdivenlerinden keplerini atarak mezuniyet coşkusunu yaşadılar ve yaşattılar.

Tüm mezunlarımızı kutluyor ve bundan sonraki yaşamlarında başarılar ve mutluluklar diliyoruz.

Gülay Damar / Activity Coordinator- Turkish Lang.and Lit.

Değerli Misafirlerimiz,
Protokolün ve Sağlık Eğitim Vakfı'nın değerli üyeleri
Tarsus Amerikan Koleji 2017 dönemi mezuniyet töreninde bizimle birlikte olduğunuz için okulumuz öğretmenleri ve idaresi adına size teşekkür ediyorum. Hoş geldiniz.

Dear teachers, I would like to thank you for sharing your time and knowledge to contribute to the lives of our children. You have tried so hard to make changes in their lives. You have put in the effort to encourage the best out of every one of the students. I know that what you have done is beyond the call of duty.
Dear Graduates,
Class of 2017 is a great group of young people. You will be proud of them.

Değerli Veliler, Öğrencilerimiz çok iyi bir eğitim aldılar, sadece 5 yıl önce TAC'ye ayakları titreyerek gelen, tedirgin gözlerle bakan öğrencilerimiz bugün kendinden emin, kararlı, ve hayata hazır bireyler olarak mezun oluyorlar. Verdiğiniz destek ve tüm fedakarlıklar için size teşekkür ediyor, sizi tebrik ediyoruz. Onlarla ne kadar gurur duysanız azdır.

Dear Class of 2017, I was in one of those seats 30 years ago. The most vivid memory of mine from that day is the pride that I felt, so I know how it feels to be in the seat you are in now. Two weeks ago, 50 of my classmates were here to celebrate the 30th anniversary of our graduation. Meeting classmates after 30 years has just made it clearer that people come and go, but for TAC graduates there are always precious friends to hold on to. To be your own person, you need good friends, and you will soon understand better that TAC friends are the treasure of your life. And keep in mind: the older you get, the more you need the people who knew you when you were young.
You are the main character of your life. You are the hero of your own life. It's OK if you mess up, don't whine about your mistakes, learn from mistakes. Make investment in people who you enjoy spending time with. Don't put up with negative people. Life is a long journey, enjoy every minute of it. Enjoy the power of your legacy. Do what you want to do with your life. Life is not fair and don't expect it to be, but never ever give up.

Follow your passion, and never lose your excitement.

Sevgili TAC 2017 mezunları,
Sizler, bu ülkenin en iyi okullarından birinde eğitim almış ayrıcalıklı kişilersiniz. Sizler birbirlerine güçlü bağlarla bağlı TAC ailesinin üyelerisiniz. Bu gücünüzün getirdiği sorumluluğu unutmayın. Sorumluluğunuz, sadece kendinize ve ailenize değil. Sizlerin, bulunduğunuz toplumlara karşı ve dünyanın daha huzurlu ve iyi bir yer olması için yerine getirmeniz gereken sorumluluklarınız var. Aydınlık Türkiye Cumhuriyeti'nin sizin vizyonunuza ihtiyacı var. Ülkemiz, sizin katkılarınızla, Ulu Önderimizin gösterdiği hedeflere ulaşacaktır. Unutmayın ki, daimi vazifeniz, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.
İhtiyacınız olduğunda, bir TAC'liyi aramak ya da kampüsü ziyaret etmek size gereken güç ve desteği sağlayacaktır. Yolunuz açık olsun.

Günseli Yüksel

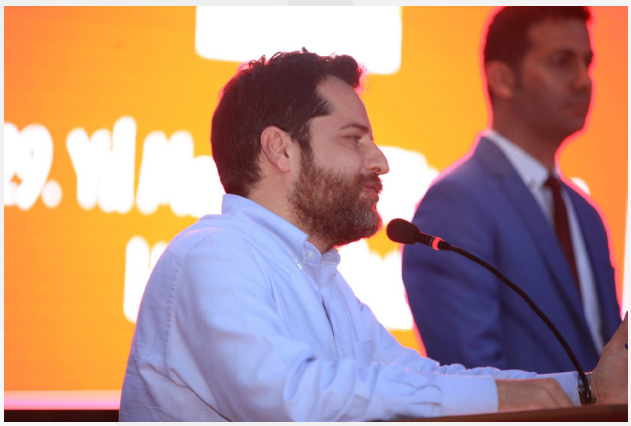

ÖZEL
TARSUS
AMERİKAN
KOLEJİ
A C T
kiye için Liderler,
nya için Liderlik”
ÖZEL
TARSUS
AMERİKAN
KOLEJİ

GİTME VAKTİ...

Sevgili 2017
5 yıldır oturduğumuz sınıfları, gezdiğimiz koridorları, Stickler'ın çıkıp indiğiniz merdivenlerini, kısacası TAC kampüsünü bırakıp şimdi kendi yolunuza gitme vaktidir. Bu yolculuğa hazırlanırken çok yollardan geçtiniz. Büyüdünüz, olgunlaştınız. Hayatınızda yeni sayfalar açacak olmanız harika.

İşte siz Stickler'ın merdivenlerinden son kez inip kırmızı halıdan tören alanına doğru gelirken bizler o karmaşanın içinde sizlerle geçirdiğimiz tatlı, güzel yıllarımızı anılarımızı geçiriyoruz gözümüzün önünden; hele hele, barkovizyonda Hazırlık-12.sınıf arasında çektirdiğiniz fotoğraflar yayınlandığında senelerin ne çabuk geçtiğini o anda anlıyoruz. Siz ne zaman ki kepleri atıp marşımızı söylüyorsunuz bizler bu heyecanla bu yılı noktaladığımızın farkına varıyoruz. Umarız gelecek yıllarda mezuniyet töreninde konuşmacı olarak sizleri yeni mezunlarımızla görürüz.
Yolunuz açık olsun... Çok özletmeyin kendinizi.

Sibel Kanık

TARSUS
AMERICAN
SEV

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI
SEV
1968

Hoşgeldiniz!

2017 Döneminin mezunları – bu akşam, sizin akşamınız. Sizin başarılarınızı, kutlayacak, ortak anılarımızı keyifle yad edecek, hepinize gelecek için iyi şanslar dileyeceğiz. Biz, bu durum için genellikle her ne kadar "başlangıç" veya mezuniyet" gibi kelimeleri kullanıyor olsak da, ben "geçiş" kelimesini tercih ediyorum. Bu tören, sizin için bir geçişi simgeliyor, TAC'nin güvenli ve korunaklı sınırlarının dışına çıkıp üniversite ve yetişkin yaşamına, gerçek dünyaya geçişinizi. Bizler, sizlerin bu geçişi yapabilecek yetenekte olduğunuzdan eminiz. Önümüzdeki yıllarda yaşamın size getireceklerini duymayı, dinlemeyi ise dört gözle bekliyoruz. Neler yapacaksınız, nereye gideceksiniz? Ve acaba dünyada nasıl bir fark yaratacaksınız?

Bu akşam sizlere "miras" kavramından bahsetmek istiyorum. Eğer sözlüğe bakarsanız, mirasın geçmişten, veya atalardan bugüne devredilen birşey olduğunu yazar. Geleceğe doğru ilerlerken hayatımızın parçası olan birşey aynı zamanda. 2017 mezunlarına şunu sormak istiyorum: sizin bıraktığınız miras ne olacak? Bu köklü kurumda sizin ayak izlerinizi takip edecek olan öğrencilere neler bırakacaksınız?

Tarihte de miras kavramının sayısız örneği var. Bazıları kârlı ve başarılı işletmeler kurarlar ve bu mirası, ailelerinin gelecek nesillerine bırakırlar. Benim ebeveynlerim nisbeten yoksulluk içinde yedi çocuk yetiştirdiler; lira veya dolarla ölçülemeyecek, ancak sevgi, destek, hizmete ve topluma bağlılık odaklı aile değerleri cinsinden ölçülebilecek bir hazineyi miras bıraktılar. Olimpiyatlar gibi uluslararası spor etkinlikleri, daha sonra şehir sakinlerinin ve civar bölgelerdekilerin kullanabileceği tesisleri miras olarak bırakırlar. Ben de Tarsus Amerikan Koleji'nin Başdanışmanı olarak bu görevden ayrıldığımda bir miras bırakacağımı, nazik ve saygılı (ki ailem bunu vurgulamıştı) bir kişi olarak, her zaman öğrencilerin ihtiyaçlarını ön planda tutan olumlu bir lider olarak

Andy Leathwood

hatırlanacağımı umut ediyorum.

Bununla birlikte, bütün miraslar olumlu olmayabiliyor. Bugün de gördüğümüz gibi, bazı dünya liderleri maalesef hoşgörüsüzlük temelli, kan dökülmesi ve insanların acı çekmesine mal olan miraslar bırakmaya devam ediyorlar.

Tarsus Amerikan Koleji'nin mezunları ise, her zaman inanılmaz bir miras örneği sergiliyorlar. Okullarına yönelik yaşam boyu süren bir bağlılık ve destek kültürü geliştiren TAC mezunları, aile, kardeşlik ve arkadaşlık değerlerini TAC'nin can damarına yerleştirmişler. Bu anlamda rol model ve yüksek başarı örnekleri oluşturuyorlar. Ayrıca her zaman, mevcut öğrencilerimize zamanlarını, uzmanlıklarını ve finansal desteklerini verme konusunda her zaman istekli olduklarını gösteriyorlar. Her standard göre mükemmel bir miras bu.

Ama miras kavramının sağlam bir örneğini görmek istediğimde, tek yapmam gereken, Mustafa Kemal Atatürk'ün okul içerisindeki fotoğraflarına, bahçedeki büstlerine bakmak. Bu olağanüstü lider, vizyoner ve devlet adamı, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurdu ve Osmanlı İmparatorluğundan kalanların çağdaş, bağımsız ve laik bir cumhuriyet haline dönüşmesinin yolunu açtı. Cinsiyet eşitliği, farklılıklara saygıyı, ve küresel anlamda barışı teşvik etti. Eğitimin ve güzel sanatların geliştirilmesinin önemini vurguladı. Atatürk, savaşta hayatını kaybeden yabancı askerlerin annelerine hitaben kaleme aldığı mekupla bütün dünyanın gözünü yaşarttı:

"Bu memleketin topraklarında kanlarını döken kahramanlar!
Burada, dost bir vatanın toprağındasınız. Huzur ve sükun içinde uyuyunuz.

Yeni Türkiye'nin odağını batıya çevirdi, alfabesini değiştirdi ve birçok batılı ülkeden önce kadınlara seçme hakkı verdi.

Atatürk'ün bıraktığı miras, bir işletme veya bina, Kanada'nın British Columbia kırsalında bir aile değildi. Mirası, bütün bir ulustu. Sosyal adalete, hoşgörüye ve halka dayanan güçlü bir cumhuriyet inancını merkezine alan, zamanı hiçbir zaman geçmeyen ilkelere dayanan bir ulus. Bu ilkelerin tarihi dönemlerden, zamandan bağımsız olması ve mirasının kalıcı etkileri, bugün hala Türk halkının Atatürk'e duyduğu büyük saygıda görülebilir.

Batılılar olarak bizim örnek alacağımız böyle kahramanlarımız yok. Ben ise, bu büyük devlet adamının ilkelerini misyon ve hedeflerinin içerisine yerleştiren bir okulda çalışıyor olmaktan onur duyuyorum.

Bu dünyada bıraktığınız mirasın, bir ulusun temellerini atmak olduğunu bir hayal edin!

Tarsus Amerikan Koleji'nin düsturu, "Türkiye için Liderler, Dünya için Liderlik". Atatürk, mirasını devam ettirme görevini Türkiye'nin gençlerine teslim etti. Umudum, hepinizin bu liderlik çağrısına cevap vererek, Türkiye'yi savaş dediğimiz anlatılamaz korkudan uzak, parlak ve canlı geleceğine taşımanız. TAC'yi aileniz olarak düşünmeye devam etmeniz, sizden önceki mezunlarımız gibi başkalarına örnek olmanız ve yaşam boyu okulunuza olan desteğinizi devam ettirmeniz.

Türk olmaktan gurur duyun. Tarsus Amerikan Koleji dediğimiz bu büyülü kurumun bir mezunu olmaktan da gurur duyun.

Hepinizi özleyeceğim.

Welcome.

To the graduates of 2017 -- this is your night. We celebrate your many achievements, revel in our shared memories and wish all of you the best of luck in the future. We use the terms “commencement “ or “graduation”, but I prefer to use the term transition. This ceremony represents a transition for you – from the safe and protected confines of TAC to the real world of university and adult life. We are confident in your ability to make that transition and look forward to hearing from you about the next years of your life. What will you do, where will you go, and what type of difference will you make in the world?

Tonight I will talk to you about the concept of legacy.

What is a legacy? If you look in the dictionary, it says a legacy is something handed from the past, as from an ancestor. Something that is part of our lives moving forward. To the graduates of 2017, what will your legacy be, and what will you leave to the students who follow you at this fine institution?

There are countless examples of legacies in history. Some people build a profitable and successful business and leave that legacy for future generations of their family to run. My parents raised seven children in relative poverty and left a legacy of richness measured not in lira or dollars, but in the family values of love, support and commitment to service and community. International sporting events such as the Olympics leave a legacy of facilities for the local population to use. When I leave my place as Headmaster of Tarsus American College I hope I will leave a legacy and will be remembered as someone who was kind and respectful (my parents stressed that) and who practiced a type of positive leadership that always kept the needs of students at the heart.

Not all legacies are positive -- some of the world leaders around us continue to forge a legacy of intolerance, bloodshed and human suffering.

An amazing example of legacy is demonstrated all the time by the graduates of Tarsus American College. Our alumni have developed a culture of lifelong commitment and support for their school and have helped embed the values of family, fellowship and friendship into the lifeblood of TAC. They serve as role models and examples of high levels of success. And they unfailingly demonstrate their willingness to give of their time, expertise and financial support to our current students. An excellent legacy by any standard.

But when I really look for a powerful example of a legacy I only have to look at the pictures and statues here in the yard – at the images of Mustafa Kemal Ataturk. This tremendous leader, visionary and statesman founded the Turkish Republic and set the path for the remnants of the Ottoman Empire to become a modern, independent and secular republic. He encouraged equality

Andy Leathwood

of the genders, respect for diversity and the pursuit of global peace. He stressed the value of education and advancement of the arts. Ataturk brought tears to the eyes of the world when he wrote a letter to the mothers of the fallen foreign soldiers, saying

The heroes who shed their blood and lost their lives on this country's soil! You are in the soil of a friendly country now. Therefore rest in peace.

He shifted the focus of the new Turkey to the west, changing its alphabet and giving the vote to women before many western countries.

Ataturk's legacy was not a business, or a building, or a family in rural British Columbia. His legacy was an entire nation. A nation based on timeless principles centred around social justice, tolerance and a belief in a strong, populist republic. The timelessness of those principals and the lasting influence of his legacy are illustrated by the reverence with which he is still held by the people of Turkey.

As westerners, we can look to no such heroes. I am honored to work in a school in which the principles of this fine statesman are embedded in its mission and goals.

Imagine being able to say that your legacy was the foundation for an entire country!!

The motto of TAC is Leaders for Turkey; Leadership for the World. Ataturk entrusted the youth of Turkey to carry on his legacy. My hope for all of you is to answer that call to leadership and help bring Turkey to a bright and vibrant future, free of the unspeakable horror we call war. That you continue to think of TAC as your family, serve as role models and lifelong supporters of our school, like the graduates before you.

Be proud to be a Turk, and be proud to be a graduate of this magical place we call Tarsus American College.

I will miss you all.

TAC MEZUNU ANNE BABALAR VE MEZUN ÇOCUKLARI

TAC '17 mezunlarımızın arasında mezun çocuklarımız da bulunuyor.
TAC '76 Rıfat Tokbey ve kızı Asya
TAC '81 Ahmet Atakan ve kızı Miray
TAC' 82 Tamer Buyukyılmaz ve oğlu Erez
TAC '83 Cemalettin Kurt ve oğlu Kerem
TAC '83 Yasemin Erdoğan ve kızı Buse
TAC '85 Ruhi Bayık ve kızı Beril
TAC '86 Peren Onuk ve kızı Laçin
TAC '86 Tanju Olcar ve oğlu Can
TAC '87 Ozcan Berkmen ve oğlu Yiğit
TAC '88 Cenk Uludoğan ve kızı Lale Naz

Tüm 2017 mezunlarına TAC mezun camiasına hoşgeldiniz diyoruz.

2017 Mezunları

Yaşar Mert Akyürek
Ekin Ege Altıntaş
Kerem Dilaver Kurt
Açelya Öztürk
Sarp Koca
Cansın Uyan
Mehmet Akçay
Kaan Germiyan
Asya Tokbey
Lale Naz Uludoğan
Ali Mert Güner
Ahmet Onur Akkaya
İlayda Kılınçoğlu
Hatem Civan Şahin
Bora Okşar
Uluç Varat
Ziya Kayalı
Denizcan Bolat
Pelin Nida Sürmeli
Çağatay Ersagun Çolak
Güney Yurtsever
Burak Can Coşar
Nezih Tunavelioğlu
İlhami Tangör
Kaan Köse
Ali Murat Kurtulan
Mustafa Mehmet Eser
Mehmet Daş
Firdevs Gökçe Gürlek
Berk Erol
Yiğit Berkmen
Can Arman İnmez
Ahmetcan Başar
Cemre Aydın
Kemal Ege Baysal
Bercis Naz Özdirek
Bora Yakuphan Çayan
Nazlı Kıraç

Efe Çelebi
Dilşah Özbay
Soo Sung Kım
Laçin Onuk
Hasan Vuruşkan
Selin Heybeli
Uğur Serkan Köksal
Su Yücel
Ayşe Yumru
Bekir Sami Ulular
Simge Koldaş
Can Dikencik
Rukiye Şimşek
Buket Yıldırım
Buse Erdoğan
Aslı Nehır Uslu
İmge Tekniker
Can Umut Taş
Filiz Okur
Feyza Nur Arar
Miray Atakan
Can Olcar
Damla Söğütlü
Ali İhsan Mıçı
Erez Büyükyılmaz
Cahitcan Uzman
Fırdevs Incı Alpay
Efe Utku
İkra Berkem Aktaş
Cem Güler
Sema Nil Yılmaz
Yılmaz Arın Manav
Beril Bayık
Aylin Pulat
Erol Gelbul
Burçe Yılmaz
Hina Utkan
Özkan Alper Yavuz

*** Aramıza Hoş Geldiniz ***

“YAŞAMAYI CİDDİYE ALIN”

TAC’nin ulu çınarların... Tıp dünyasında, psikiyatri dalında ülkemizi en iyi şekilde temsil etmiş... Başta psikiyatrik terimlerin Türkçeleştirilmesi olmak üzere “Ruh Sağlığı ve Bozuklukları” adlı kitabıyla yeni yetişen nesillerin eğitimine büyük katkıda bulunmuş ve daha birçok konuda öncülük yapmış. TAC’li olması dolayısıyla çok gurur duyduğum TAC 1944 mezunu
Prof. Dr. M. Orhan Öztürk...

Şimdilerde neler yapıyorsunuz Orhan Abi?

“Geçenlerde Hacettepe’de 50. yıldönümüyle ilgili bir toplantı yapılmıştı. Beni de çağırdılar. Konuşma yapmamı istediler, konuşmayı yaptım. Konuşmanın sonunda ‘şimdilerde ne yapıyorsunuz’ diye soru geldi. Sen de o soruyu sormuş oldun.

Ben de şu cevabı veriyorum: Nazım Hikmet’in Yaşamaya Dair diye birkaç şiiri var. Bunlardan biri şöyle başlar: Yaşamak şakaya gelmez büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın/ Bir sincap gibi mesela/ yani yaşamanın dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden/ yani bütün işin yaşamak olacak.

Gerisi de var ama onu okumaya gerek yok. Yaşamayı öyle ciddiye alacaksın ki 70’inde bile ağaç dikeceksin. Ben ne yapıyorum, yaşamayı ciddiye alıyorum. Nedir bunlar; her sabah yürüyüşlerimi yaparım. Kışınsa serin, soğuk havalarda öğleye doğru 3-4 km yürürüm. Onun dışında kitap okuyorum. Ama artık tıbbi yazılar okumuyorum. Bir ara, eskiden okuduğum romanlara merak saldım, onları yeniden okuyorum. Yazı yazardım ancak son zamanlarda pek fazla yazamıyorum. Nisan ayından önce Birgün Gazetesinde ‘Hayır Diyebilmek’ isimli yazım çıktı. Hayır diyebilmenin kişilikle ilgili bir tarafı olduğu, söylemenin o kadar kolay olmadığıyla ilgiliydi. Eskiden Cumhuriyet’te yazılarım çıkardı. Ama son zamanlarda yazmıyorum, yazamıyorum.

Bir kitabım var 2012 de yayımladığım. 5 yılını dolduruyor. Pek öyle popüler bir kitap olmadı. Tıp dışı bir kitap. Adı ‘Özerk Benlik, Kul Benlik’. Onu yenilemeye çalışıyorum. Sanıyorum ekimde yeni bir yayıneviyle tekrar çıkaracağım. Sonra e-maillerime bakarım. Onlarda benimle ilgili bir şey varsa yanıt vermeye çalışırım. Ayrıca Türk dili dergisi okurum. Yeni romanlar da okumaya başladım. Türk yazarlarına yavaş yavaş ilgim artıyor. Film izliyorum. ”

Tarsus’ta okumaya nasıl karar verdiniz, bir giriş hikayeniz var mı?

O yaşlarda ben koleje gideceğim diye bir duygu yoktu. Şu okula gideceğim, bu okula gideceğim gibi bir durum yoktu. Zaten Tarsusluyum. Şöyle anlatayım; Tarsus Koleji o yıllarda biz Tarsuslulara uzaktı sanki. 1936 yılından bahsediyorum. O yıllarda çok meşhur bir hoca oğlunu TAC’ye gönderdi. Aynı yıl Tarsus belediye başkanı ikiz oğullarını gönderdi. Benim sınıf arkadaşım oldular, sonra sınıfta kaldılar. Ondan önceki yıllarda bütün sınıf kapasitesini doldurabilen bir kolej değildi. İstanbul’dan varlıklı kişilerin çocukları yatılı kalırdı. Benim girişim babamın sayesinde. Tarsus’ta uzun yıllar başöğretmenlik yapmış, cumhuriyetin ilk öğretmenlerindendi. Benim gittiğim yılda 40 kişiyi doldurabilmişti. Şimdi bir öğretmen çocuğu belki okuyamaz, ama o zaman ben yarım ücretle, gündüzlü olarak girdim. Babam oraya gitmemi uygun gördü, ben de gittim. Tabi bizim için çok büyük bir şans olduğunu daha sonradan anlamış olduk. 12 yaşında

bir çocuğun başka seçeneği yoktu. Oradaki bir ortaokula gidecekti. Tarsus'ta böyle bir kolej olması benim şansımdı.

O yıllarda kolejde hayat nasıldı neler yapardınız?
Danimarkalı bir hocamızla çok güzel bir anımız var onunla başlayayım. Mr. Forchhammer bizim Danimarkalı astronomi hocamızdı. Bir gün onunla beraber arkadaşlarla Tarsus Barajı'nın daha ötesinde bir yere gittik. Balık avlanan, göle girilebilen bir yerdi. Şarap içtik, balık avlayıp pişirdik. Çok güzel bir gün geçirdik. Hatta Mr. Forchhammer biraz sarhoş oldu. Şarkılar söyledik, çok güzeldi. Amerikalı hocalar biraz daha ciddiydi. Bu yüzden daha çok Avrupalı hocalarla böyle arkadaş gibi eğlencelerimiz olurdu. Parisli bir Fransızca hocamız vardı. Çok iyi Fransızca öğretti bize. Hatta ben koleji bitirdiğimde neredeyse İngilizcem kadar Fransızcam vardı. Hala 3-4 ay pratik yapsam konuşabileceğimi düşünüyorum. Daktilo dersimiz vardı. Bunun sayesinde bilgisayarı 10 parmak kullanırım. Bunlar normal eğitim müfredatı dışında bize kolejin sağladığı şeylerdi."

TAC'deyken birçok anınız olmuştur, unutamadığınız neler var?
"Geçmişi çok fazla hatırlayamıyorum. Bende anılar bir şey öğretirse yaşıyor, bir şey öğretmezse yaşamıyor. Çocukluk anılarım da öyle. Biz ilk yıldan veya ikinci itibaren daktilo dersleri alırdık. Zannediyorum 4. veya 5. sınıftan sonraydı. Yazın biz Namrun yaylasına çıkardık. Bana bir gün yaylaya gitmeden önce sekreterin izinli olduğunu söylediler. 'Bir ay sekreter kalır mısın' dediler. Sanırım daktilom ve İngilizcem iyi olduğu için benden istediler. Para verecekler aynı zamanda. Ne kadar aldığımı hatırlamıyorum doğrusu, ama ilk paramı kazandım. Orada bir anım var. Müdürümüz Mr. Woolworth'la ilgili. Bana dedi ki 'şimdi gideceksin, çarşıdan iki defter, şu kadar kalem ve iki adet pazar sepeti alacaksın.' Ben gittim bunları aldım. Fakat kendi kendime 'ben bir maarif müdürünün oğluyum, bu sepetleri nasıl taşırım' düşüncesiyle onları bir hamala verdim. Döndüm Mr. Woolworth'a 'iki kuruş da hamala verdim' dedim. Şaşırdı. 'Ben onları buraya taşırdım' dedi.
Şimdi ki duygum tabii tamamen farklı bir duygu. Şimdi emekli bir profesör de olsam sepet de taşırım, her şeyi taşırım ve bunları hiç aşağılayıcı şeyler olarak görmem. Bunlar tamamen o yaşın etkisi. Kıdemli bir memur çocuğunun yolda sepet taşımasını kendime yakıştıramıyor olmamı utanarak hatırlıyorum."

Okulda arkadaşlık ilişkileri nasıldı?
"Yakındık birbirimize. Sayımız çok azdı. İkinci yıldan sonra 15 kişiye düştük. 4. ve 5. yıllarda daha da azaldık. 7 kişi mezun olduk."

İkinci Dünya Savaşı, TAC'deki eğitim hayatınızı etkiledi mi?
"Eğitimimizi çok etkilediğini düşünmüyorum. Aksine Parisli Fransızca öğretmenimiz olması, Danimarkalı astronomi hocasının gelmesi bize çok farklı, ekstra özellikler kattı. Tabiî ki Türkiye zor

günler geçirdi. Ekmek karneyle dağıtılırdı, karartmalar olurdu. Tarsus'ta da bazen karartma olurdu."

O zamanlar çok fazla kişi üniversite okumazmış ya da okuyamazmış. Üniversiteye gitmeye nasıl karar verdiniz?

"O zamanlar biz koleji bitirince olgunluk sınavına girerdik. Başka okullarda. Ben de olgunluk sınavına İstanbul Erkek Lisesi'nde girdim. Orada dayım vardı, o nedenle orayı seçmiştim. Trenle gidip gelmiştim, güzel bir anı olmuştu. Dönüşte trende, savaştan kaçan çok sayıda Yahudi mülteci vardı. Onlarla İngilizce iletişime geçtim. Burada tarihi bir olaya tanıklık etmiştim. Kolejin eğitimime ve vizyonuma etkisi başlamıştı. Ayrıca söylediğim gibi babam Cumhuriyet Dönemi'nin ilk öğretmenlerindendi. Ben de öğretmen okuluna girmek istiyordum. Sınava girmeye karar verdim. Edebiyatçı olmak istiyordum. Sonucum iyi olunca babam tıbbiye konusunda çok ısrarcı oldu ve bende tıbbiyeye girdim. Öğretmenlik hayalimi de daha sonra dolaylı olarak, hoca olarak yaptım."

Kolejden sonra üniversite hayatınız ve yaşamınız nasıldı? TAC'nin avantajları oldu mu?

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde okudum. Üniversitede okurken konserlere tiyatrolara giderdim. İstanbul'da okumak için o zaman yatılı tıp öğrenciliği vardı. Sağlık Bakanlığı'nın 6 yıl boyunca beni okutması, yeme-içme-kıyafet her şey var bunun içinde, karşılığında ben de 4 yıl mecburi hizmet yapacaktım. Şimdiki mecburi hizmetle alakası yok. Bir de temel tıp bilimlerini tercih edersen bu mecburi hizmet ortadan kalkıyordu. Ben de okul bitince Tunceli'ye mecburi hizmete gittim bu yüzden. Mecburi hizmetten askerlik için Ankara'ya geldim sıhhiye bölüğünde tek İngilizce bilen bendim. Bu sebeple kuraya girmedim. Askerliğimi genelkurmayda yaptım. Tercüman tabip olarak Şimdi öyle bir şey yok tabii ki.O zaman Amerikan yardımı geliyordu. Bu yüzden beni kullanmak istediler. Benden önceki de zaten Robert

mezunu idi. Faydasını görüyordum artık Tarsus kolejinin. Askerden sonrada beni Sağlık Bakanlığı Sıtma Savaş Teşkilatı'na tayin ettiler. Önce Maraş'ta çalışmaya başladım ancak teşkilattaki tek İngilizce bilen yine bendim. Dolayısıyla kısa süre sonra Ankara'ya çektiler beni. Sonrasında teşkilat başkanıyla Amerika'ya gittik. Daha sonra, 1953'te Türkiye'de ilk defa büyük bir uluslararası kongre yaptık. Dolmabahçe Sarayı'nda oldu kongre. Orada Amerikalı bir fizyoloji hocasıyla tanıştım. Beni Amerika'ya davet etti. Amerika'ya gidince ihtisas için psikiyatri seçimi yaptım. Kolej'in bana kattığı İngilizce ve sosyal beceriler sayesinde de hayatıma yeni bir yön vererek, Amerika'ya gitmiş oldum ."

Psikiyatriyi seçiminiz nasıl oldu? x

"Ben daha çok sosyal bilimlerle ilgiliydim. Hatta edebiyat öğretmeni olma isteğimi söylemiştim. Aslında İstanbul'da tıbbiyede çok iyi bir öğrenci de değildim. Tiyatrolara, konserlere, sergilere çok giderdim. Askerde de Ankara'da yine gelişme vardı bu kültürel alanlarda. Ben de çok iyi takip ederdim. Bu sosyal yönüm dolayısıyla seçtiğimi düşünüyorum."

TAC mezunlarına ve şu an okuyan geleceğin mezunlarına neler söylersiniz?

"Kolejin çok faydaları olur. Öncelikle iyi dil bilerek mezun olmanın faydalarını kullanmalarını tavsiye ederim. Ayrıca kolejin daha farklı bir dünya görüşü kazandırdığını düşünüyorum. Mr. Woolworth ile olan sepet hikayesinde ki gibi. Bu tür şeylerin daha insancıl ve daha uluslararası bir görüş kattığını düşünüyorum.

İngilizceyi çok iyi bilirim. Çok da uğraşmıştım. Ama ben Türk diline çok düşkünümdür ve buna sahip çıkılmasını tavsiye ederim. Çok önemli bulurum bunu. Türk dili üzerine çalışmalarımda iyi bir yabancı dil bilmenin çok faydalı olduğunu düşünüyorum. Mesela kendi alanımdaki terimlerin Türkçeleştirilmesi konusunda katkılar sağlamışımdır. Ayrıca yazdığım Ruh Sağlığı ve Bozuklukları kitabının tıp fakültesi öğrencilerinden, asistanlara, uzmanlara kadar, hatta tıp dışı insanlara bile bir şeyler katabilmesinde dilin etkili olduğunu, bunda da öğrendiğim İngilizce'nin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Gençlerimizin buna dikkat etmesini temenni ediyorum."

Orhan abi çok teşekkür ediyorum bu sohbet için. Son olarak eklemek istediğiniz başka bir şey var mı ?

"Herkese mutlu, sağlıklı, başarılı bir hayat diliyorum. Her işlerini yaşamayı ciddiye alarak yapmalarını tavsiye ediyorum."

TAC '90 Buluşması

TAC '90 dönemi 19 mezunun katılımıyla İstanbul'da şahane bir gece gerçekleştirdiler. Bu buluşmanın mimarı Çetin Şaşmazer geceyi şöyle dile getirdi "Çeyrek yy önce yaşadıklarımızın bir kısmını aynı masum ve içten coşku ile tekrar yaşadık, mezuniyetten sonra hiç görüşememiş olanlar bile hiç ara vermemişler gibi devam ettiler aynı sıcak samimiyetle... TAC böyle derin ve güzel izler bırakmış hepimizde".

Buluşmada Zeyno Elbaşı, Çetin Şaşmazer, Serkan Taylan, Önder Darendeli, Adil Okan, Mert Dalkanat, Reha Hatipoğlu, Özgür Varol, Kerem Sadıklar, Semiha Öztürk, Onur Özgödek, Devrim Akyıl, Mehmet Koz, Badahan Canatan, Onur Aydemir, Mehmet Alptekin, Hakan Dönmez, Ercüment Hoşoğlu, Murat Besler vardı.

Çetin Şaşmazer organizasyon gününün sabahında gerçekleşen oğlunun sünnet töreni için ayrıca şu yorumu ekledi,

"Bu organizasyon bugün ailemizde yaşadığımız sünnet törenini taçlandıran kutlama niteliğine dönüştü benim için. Oğlum Hermes' i sünnet ettirirken içimde oluşan burukluğu fazlasıyla telafi eden şey, 12 yaşımdan beri hayatımın en önemli anlarının yanı sıra en keyifli yıllarını da paylaştığım ve zaten kardeş bildiğim Serkan Taylan ile kurduğum kirvelik bağlarıdır. Oğlumuz Tesla' dan sonra Hermes' imizin de sünnetini gerçekleştiren, Serkan'ın kardeşi Sevgili Doç Dr Gaye Taylan Filinte' ye kalpten teşekkürlerimi sunuyorum.

Her zaman her yerde sevgi ile TAC diyorum."

TAC'63 KUŞADASI BULUŞMASI

Dostlar,
25 -28 Mayıs Kuşadası gezisi organizatörleri sevgili İskender ve Mehmet Ergin e
Hepimiz adına sonsuz şükran ve teşekkürlerimi sunmak istiyorum.
Kendileri programın başında sonuna kadar her dakikası ile bizlere unutulmaz bir dört gün yaşattılar.
Ziyaret yerlerinin belirlenmesi, yediğimiz içtiğimiz her şeyin menülerinin planlanması,
Hava alanı otel transferleri, masrafların toplanıp gerekli ödemelerin yapılması, akademik ve şair rehberlerin temini, Efes, Meryem Ana ve müze ziyaretlerine katılmak istemeyenlere alternatif mekan ve programların
Temini gibi velhasıl programın her dakikasını önceden planlayıp gerçekleştirmelerinden dolayı tebrik ediyorum.
Zannederim bu ikili yakın bir gelecekte bizden edindikleri tecrübelerle Turizm Organizasyonlarına artık profesyonel olarak başlayabilirler.
İskender program boyunca bir gazeteci titizliği ile her anımızı bize ve geziye katılamayan şanssız arkadaşlara
WA grubu üzerinden fotoğraflarla naklen yansıttı ancak grubumuzdaki herkesin WA hesabı olmadığı için
Bu mesajları alamadılar. Bundan dolayı ekte bu resimleri de sizlerle paylaşıyorum.
1. Gün (Perşembe) : Hava kara ve deniz yolu ile Kuşadası na gelen katılımcılar otele zamanında ve sorunsuz olarak intikal ettiler. Minibüslerin otel resepsiyonuna kadar çıkmayıp misafirleri alt taraftaki garajda bıraktıkları için isteyenlerin golf arabaları ile transferleri gerçekleştirildi.
Osmanlı Hanedanından Hümeyra ve Hanzade Sultanların kurup

işlettikleri Kısmet Otel in konumu bütün Kuşadası na ve yat limanına hakim bir yarımadada ve bu ailenin ilk başlarda kendi konutları olarak kullandıkları mekan sonraları otele dönüştürülmüş.

Otelde tatillerini geçirenler arasında önemli isimler dikkat çekiyor. Bizi de bu isimlar arasına ilave ettiler ve gelecekte fotoğraflarımızın otelin önemli misafirleri olarak duvarlarını süslediğini göreceğiz diye tahmin ediyorum.

Akşam ilk balık ziyafetimizi Çınar restoranda deneyimledik. Açılış konuşmasını DERNEK GENEL KURULU DÖNEM TEMSİLCİLERİ MECLİS ÜYESİ TAC 63 SINIF BAŞKANI Sevgili Nuri Çarkacı (ki kendisi bundan sonra kısaca BAŞKAN olarak anılacaktır) yaptı ve hepimize hoş geldin diyerek program akışı içinde bizden beklentilerini yazılı ve sözlü olarak dile getireceğini belirtti.

U şeklinde organize edilmiş masamızın değişik köşelerinde herkesi ilgilendirecek konularda aydınlatıcı konuşmalar şahit olduk. Ataman Trump ın geleceği hakkında bizleri bilgilendirdi, Oğuz hangi şarapları ne şekilde içmemiz gerektiğini, Bülent Arpaç son İtalya seyahatinin alenen paylaşamadığı detaylarını, Gürkan bürokrat olarak Kuşadası nın niçin böyle felaket bir yapılanma içinde olduğu, Hazım Halk Partisi nin geleceği hakkında detaylı bilgiler paylaştılar.

Sevgili Onur da bütün bunları dinlerken 1 şişe Fransız şarabı tüketerek bu alanda gecenin rekoruna ulaştı.

2. Gün (Cuma) : Sabah serbest olduğu için tüm katılan arkadaşlarla sohbet etme imkanlarımız oldu.

Öğleyin İzmrlilerin bile haberlerinin olmadığı bence dünyanın en güzel ekolojik köyünü ziyaret ettik. DEĞİRMEN Ekolojik köyü nü en kısa sürede tekrar ziyaret etmeyi umuyoruz çünkü karı koca turizmci iki genç insan burada tamamen doğal bir köy hayatı yaratıp bunu ekonomik olarak da devam ettiriyorlar.

Değirmen restoranda tamamen ev yapımı ürünlerden oluşturulan Osmanlı mutfağını tattık. Sonrasında Dükkanlarından bu ürünleri satın alma imkanımız oldu. http://www.degirmenltd.com/

Akşam gittiğimiz Çınar Restoranı se bazılaımız Macitten daha iyi buldu. Servis ve mezeler mükemmeldi. İzmir liler bu balık işini biliyorlar ve daha iyisi için sanki yarışıyorlar.

Burada Akar değil ama sevgili BAŞKAN ımız ve Mehmet Artun tuğla bağışlarında efsane olarak anılan sınıfımızın 500 tuğlaya ulaşmak için yalnızca 12 tuğla bağışına ihtiyaç olduğunu belirterek bu konuda hepimizi imkanları nispetinde göreve çağıran çok dokunaklı birer konuşma yaptılar. Alınan karar sevgili Akar ın TAC 63 için Dernekte bir bağış hesabı açtırması ve herkesin bu hesaba karınca kararınca miktar önemli olmadan bağış yapması oldu. Sınıfımızın mevcudunun şu anda 39 kişi olduğu düşünülürse ve bir tuğla da usd 200 olduğuna göre adam başı 250 TL bağış ile bu hedefi tutturabiliyoruz. Bunu bilgi olarak aktarmış olayım.

Efsane sınıfımızın bu konuda da efsane olmasına az kaldı derim.

Akşamı aramızdan ayrılmış olan tüm arkadaşlarımızı anarak ve bilhassa bu seyahatımıza katılarak bize Sevgili Metin Acet in de sanki aramızda gibi hissettiren Esin Acet e teşekkür ederek tamamlıyoruz.

3. 3. Gün (Cumartesi) : En hareketli ve yoğun günümüz bugündü.

Günün açılışında Lale Çarkacının mankenliğinde Sevgili İlter Ayata nın İzmir in fakir semtlerindeki çocukların eğitimi için çalışan bir vakıf yararına hazırladığı özel kıyafetlerin satışı oluyor. Hanımlar İlter in getirdiği az sayıdaki kıyafeti bitirdikten sonra İlter in üstündekileri de zorla satın aldıktan sonra gelecek toplantımız için de siparişlerini veriyorlar.

Kahvaltıdan sonra İskender in görevlendirdiği rehberimiz yönetiminde Maraton koşucuları gibi önce Meryem Ana nın yaşamının son 9 yılını geçirdiği Selçuk yakınlarındaki evini ziyaret ettik. Burada mum yakanlar yanında dileklerini bir kağıda veya beze yazıp asanlar mutluluk, zenginlik veya sağlık konularından birini veya hepsini seçtiler. Sonrasında bahçedeki çeşmelerden de aynı konularda sularını şişelere doldurarak yakınlarına içirmek veya kendileri sene boyunda içmek üzere depoladılar.

Sonrasında Batı Anadolu medeniyetlerini tanıtan ve gayet güzel düzenlenmiş olan Selçuk müzesi gezisinde hatıra eşyaları ile bu medeniyeti evlerimize taşıma imkanı oldu.

Selçuk ta öğlen yemeği için vardığımız Ömür Restoran hakkında şüpheleri olanlar oldu ise de İskender burasını kendi keşfi ile seçtiğini belirterek sakinleştirdi ve gerçekten ayranı, dana şişleri ve başka hiçbir yerde

tatmadığımız kabak tatlısı ile hepimiz memnun bir şekilde bu günün son etabı olan Antik Efes şehrinin gezisi için yola koyulduk.
Burasını her sene gezseniz de hayranlığınız gittikçe artıyor. Şehrin planlaması, yolları, binaları, abideleri, evleri, su dağıtım sistemleri, kanalizasyonu, hamamları, sağlık ve kültür merkezleri ile bugün bile şehirlerimizin ulaşamadığı bir mükemmelliği şair ve akademisyen rehberimizden dinlemek keyifli idi. En çok merak edilen bölge ise brothel ler bölgesi oldu. Sonrasında dolaştığımız teras evlerden ise aramızda satın almak isteyenler vardı ancak kazılar bitip satış başlamadığı için şimdilik bu taleplerimizi not etmekle yetindiler. .

Akşam gittiğimiz “YEDİ BİLGELER “ şarap üretim ve tadım yerinde şarap hakkında şimdiye kadar hiç işitmediğimiz bilgiler edindik. http://www.yedibilgeler.com/tr
Aynı zamanda doktor olan genç karı kocanın Alman mimarlar ve Fransız şarap eksperleri yardımı ile kurdukları ve enfes mimariye sahip şarap üretim ve konukevi (28 odalı) tüm dünyadan misafirleri ağırlıyor.
Ürettikleri şarapların Franda da altın ve gümüş madalyalar aldığını öğreniyoruz. Kurumun sahibi bizlere sanki bir doktora tezi sunar gibi hazırladığı sunumla şarabın nasıl içileceği, içerken nelere dikkat edeceğimiz ve kaliteli şarabın özelliklerini anlatıyor. Konu koku olunca kulak burun boğaz doktorumuz Bülent Gürsel de sunuma katkılar yaparak beyindeki amigdala uzvumuz konusunda en son araştırmaları bize aktarıyor.
5 çeşit şarabı yudumlarken en beğendiğimiz Altın ödüllü beyaz Chardoney oluyor. Bazılarımız hemen orada senelik tüketimlerinin siparişlerini veriyorlar.
Akşamki yemek ise kelimenin tam anlamıyla hem kalite hem sunuş hem de şarap ikramıyla Michelin leri aratmayacak nitelikte.

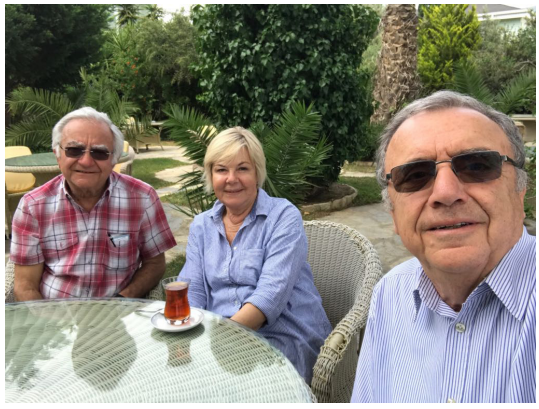

Küba orkestrasını samba rumba ve diğer melodilerinden en çok faydalanan ise Bülent ve Sema Özsoy, Onur Akıncılar, Lale Çarkacı ve Ataman ve Oya Aksoy oluyor.
Otele döndüğümüzde yattığımız yeri çok özlemiş durumdayız ama yine de gençlerimiz Kuşadası na nazır terasa mavraya gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam ediyor.
Bugünü önemli bir kararı da isim annesi İlter olan hanımlar WA grubu kurulması görevinin Sema Özsoy a BAŞKAN tarafından KHK ile tebliğ edilmesi. Sema hemen bu görevi yerine getiriyor Grubun ismi TACİYE.
İskenderin verdiği listede ismi olmayan hanımların Sema ya müracaatları rica olunur.
4. Gün (Pazar) : Her güzel şey gibi bu seyahatimiz da bugün son buluyor ve sabah kahvaltısı ve mavradan sonra hepimiz hepimizle teker teker kucaklaşarak ve gidenlerin arkasından sular dökerek vedalaşıp
Sevgili Şenil Dülgeroğlu nun Erkan ın hatırası için 16 Eylül Cumartesi Bodrum da mandalin bahçesinde görüşmek üzere ayrılıyoruz.
Son olarak BAŞKAN Nuri Çarkacı aşağıda isimleri yazılı personelin ve orada yazılı olmayıp da sınıfımızda olan tüm diğer arkadaşların da önümüzdeki toplantıda cebren hazır bulundurulmaları için ilk yazılı emrini (KHK) hepimize tebliğ ediyor.
Aykut Toros, Demir Özkaya, Ercan Özer, Ergül Bakay, Ertan Akatay, Kutay Daşer, Candan Bulutgil, Metin Sürücü, Zühtü Sezer, Nevzat Özay, Noyan Sancar, Ökkeş Hayta, Özdemir Akyılmaz, Savaş Hayırlıoğlu, Selahattin Önür, Selçuk Biçer, Sener Otruğman,
Ayrıca aşağıdaki arkadaşların da mazeretleri kabul edilerek gelecek toplantı için mazeret kabul edilmeyeceği de BAŞKAN ın emirleri arasında.
Bahattin Gürsöz, Ahmet Turhan, Erdoğan Kaynak, Gültekin Algan, Kemal Şenyuva, Selim Faks.
Dostlar, biraz uzun oldu ama ne yapayım birkaç kelime ile seyahati

özetliyeyim derken bir de baktım ki epey uzatmışım. Ordan da anladım ki bu seyahat çok iyi geçmiş çünkü anlatacak çok şey vardı. Bir kısmını da unuttuysam siz tamamlayın.
Sevgiler,

İkinci SEVConnect Buluşması

İstanbul'da SEVConnect çatısı altında tüm SEV okulları mezunlarını bir araya getiren buluşmaların ikincisi bu sene 24 Mayıs'ta Koç Korusu Bağlarbaşı Tesisinde gerçekleşti. Geceye katılan her okuldan mezunlar hem kendi okuldaşlarıyla hem de diğer okullardan mezunlarla kaynaşma fırsatı buldu. Geceye performanslarıyla TAC ECHO renk kattı.

ANKARA

BODRUM

ADANA

MERSİN

TARSUS AMERICAN
MDCC
HOM

COLLEGE
CLXXVIII
E COMING

HOMECOMING 2017

Tarsus Amerikan Koleji meşale taşıyor, Sinesinden çıkan gençler yurda ışık saçıyor!

Altmışlı yıllarda büyük bir heyecanla okul marşımızı söylerken marşımızın anlamını ne derece idrak edebiliyordu, bilinmez...

Yıllar geçti, her birimiz ülkemizde ve yurt dışında çalışma alanımızda ışık saçmaya devam ediyoruz. Ülkemiz için, insanlık için.

Işığın kaynağı TAC'nin alevi. Yani evimiz. Yani mabedimiz Stickler.

Alevinden, saçacağı ışığa enerji yüklemek, sınıf arkadaşlarını, okuldaşlarını, öğretmenlerini, okul çalışanlarını görebilmek, eşlerine ve çocuklarına gururla gösterebilmek, hasret giderebilmek.

Aylar öncesinden başlayan Homecoming 2017 heyecanı. Değişik kentlerde. Dünyanın değişik ülkelerinde.

Uçaklarda yer ayırtmalar, otel rezervasyonları, giyilecek T-shirtlerin hazırlanması. Ve nihayetinde gelip çatan 20 Mayıs Cumartesi. Homecoming 2017. Mezunlarımızın buluşması ve bayramı.

TAC Mezunlar Derneği, Dr. Ali Cerrahoğlu'nun başkanlığında ekibiyle mezunlarımızın bu geleneksel etkinliğini renklendirmek ve gelecekleri en iyi şekilde ağırlanabilmeleri için harıl harıl çalıştı. 50. ve 40. mezuniyet yıllarını kutlayacak mezunlarımız için plaketlerini; beşli ve onlu yıllarını kutlayacak mezunlarımız için sertifikalarını hazırlattı. Müzisyenler getirtildi, Güner Baykal Turnuvasının ödül töreni ve Tarsus'un tarihi yerlerine tur organizasyonu tertip edildi. Yiyecek içecek stantları hazır edildi. Yerleşkemiz rengarenk gelin gibi süslendi.

Eşleri ve çocuklarıyla gurur ve özlemle ana kapıdan giriş yapan mezunlarımız samimi bir şekilde öğrenci kardeşlerince karşılandı.

Ve Homecoming 2017 heyecanı coşkuyla yaşanmaya başlandı. Yerleşkemizin her köşesi mezunlarımızın neşesiyle doldu taştı.

Plaket ve sertifika töreni sırasında öğretmenlerimizin sahnenin önüne dizilerek mezunlarımızı alkışlaması ve mezunlarımızın da ayağa kalkarak karşılık vermesi müthiş bir atmosfer yarattı salonda.

1967 yılında eğitim öğretim faaliyetine son verilen Talas Amerikan Ortaokulumuzun (TALAS) adının SEV İlköğretim yerleşkemize veriliş töreni Homecoming 2017'i daha bir anlamlı kıldı. Long Live TALAS!

Gecenin geç saatlerine kadar süren Homecoming 2017 etkinliğimiz geride tatlı anılar bırakarak sürdü.

TAC, mezunlarınla daha bir güzelsin!

Erdoğan Kaynak TAC'63

HOMECOMING
2017
SEV

HOMECOMIN
SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI
SEV

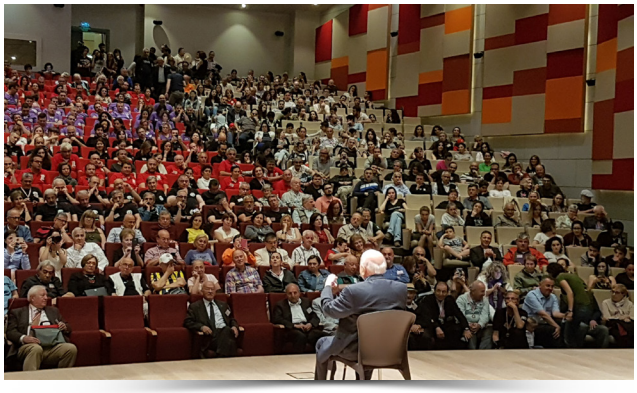

HOMECOMING
SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI
SEV
1968

HOMECOMING
2017
SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI
SEV
1968

HOMECOMING
SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI
SEV
1968

60. YIL KUTLAMASI

TAC 1950 mezunları olarak 19-20 Mayıs 2017 tarihlerinde Tarsus'a davet edildik. Eşimle beraber Ankara'dan Tarsus'a geldiğimizde bizi Akar Burduroğlu karşıladı. Akar sınıf arkadaşım Akon'un küçük kardeşidir ve benden altın sınıf küçüktür. İlk işimiz kampüsü gezmek oldu. Eşim koleji ilk defa görüyordu. Ben ise yeni gıcır binaları hayranlıkla, Stickler Hall'u ise nostalji ile seyrettim. Kampüsü çiçekleriyle, ağaçlarıyla ikimiz de çok beğendik. Ertesi gün sınıf arkadaşım Bekir Kaya bize yeni Tarsus'u gezdirdi. Büyük değişiklikler vardı. 20 Mayıs günü iki tören vardı. Birincisi yeni açılan Talas binası töreni, ikincisi ise eskilere ve 60, 55, 50, 45, ve 40. Yıl mezunlarına plaket verilmesi töreniydi. Nedense 57 sınıfı olarak tek temsilci bendim. Plaketimi sevgili edebiyat hocamız Haydar Göfer'den aldım. Bu unutulmaz bir anı oldu benim için. Törende çok hoşuma giden birşey de 55 yıl, 50 yıl ve daha gençlerin yüksek sesle "Bombalaki"yi söylemeleriydi. Demek ki unutulmamış.

Şimdi sizlere 57 sınıfımızı tanıtayım. Gelemeyenlerin çoğunun sağlık sorunları vardı. Zaten 9 arkadaşımız Allah'ın rahmetine kavuşmuştu.

57 sınıfının özellikleri şöyle sıralanabilir:

Sporda:
-Orta Üç'te iken lise futbol şampiyonu olduk.
-Türkiye liseler basketbol şampiyonu olan TED kolejini Ankara'da yenen Tarsus Kolejinin takımında iki arkadaşımız vardı.
-Voleybolda ise bölge ikincisi olmuştuk.

Müzikte:
-1955 ve 1957'de Tarsus'ta oynadığımız iki Gilbert & Sullivan operetlerinde (Pirates of Pensance ve The Mikado) başlıca roller bizim sınıfa aitti.

Tiyatroda:
-Sınıf programı olarak 1957'de oynadığımız Celius Juicer (Julius Caesar) skeçi en sert, en asık suratlı hocalarımızı bile kahkahaya boğmuş, o zamana kadar kolejde oynanan en müthiş komedi ünvanını almıştı.

Edebiyatta:
-Son sınıfta Dünya edebiyatı dersinde yazdığımız kompozisyonlar hocamız Mr. Jones tarafından "Üniversite düzeyi", "College Level" sayılarak ciltlenmişti. Türkçe'de ise bir şair arkadaşımız hem Divan hem de yeni Türk şiirlerinin neredeyse hepsini ezbere bilir, kendisi de şiir yazardı.

Gelelim Mezunlarımıza:
Mezunlarımız arasında bir büyükelçi, 4 profesör, iş adamları, şirket sahipleri, idareciler, ticaret odaları yöneticileri, spor yazarları var. Fakat iki mezunumuz var ki onları yad etmeden geçemeyeceğim. İkisi de rahmetli oldu. Birisi Altan Ünver, diğeri ise Teoman Sipahigil. Altan, Köytur'u kurdu. Türkiye'de modern tavukçuluk onunla başladı. Ayrıca balcılık, halıcılık gibi alanlara da yenilikler getirdi. Teoman ise ABD'de İngiliz edebiyatı profesörlüğü yaptı, hem de ölene kadar. Bu arada TAC gençleri ile internette yazıştı, onlara yol gösterdi. Bunları yazmamın nedeni TAC'ın bizi çok iyi yetiştirdiğini belirtmek içindi. Yeni TAC mezunlarının bizden daha iyi yetişeceklerini ümit ve tahmin ediyorum.

Engin Keyder TAC'57

75. YIL

SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI
TARSUS AMERICAN COLLEGE
2017

TAC '72 Cengiz Atalay

NEEE .....45 YIL MI OLMUŞ !!

1972 yılından önceleri idi, ben TAC de iken çok net hatırlıyorum. Ara sıra okulda garip, uzaylı gibi tipler görürdüm. Hafif kilolu/göbekli, saçlar dökülmüş, elini tuttuğu veya arabasını ittirdiği bir-iki çocuğu olan, yanında belli eşi, okulda sanki efsunlanmış gibi dolaşırlar, her köşesine girer çıkar, eşine durmadan bir şeyler anlatır. Heyecanlı, özlem dolu ve biraz da hüzünlülerdi. Belli ki 25-30 larında, belki daha da YAŞLI ! Hani "bir ayağı çukurda" gibiler nerede ise. Bizden o kadar uzaklar ki.. Bizler, delifişek delikanlı, 15, 16 hadi çok çok 18..

2017 yılının 4-6 Mayıs ' ında 27 adet 72 mezunu Tarsus, TAC ve Namrun'da harika bir hafta sonu yaşadık. Sağolsun Mezunlar Derneğimiz bize 45 YIL sertifikalarını takdim etti ve bunu yaparken de audotoriuma 11.sınıf talebesi olan kardeşlerimizi de davet ettiler. Ben istenç dışı, yukarıda anlattığım günleri anımsadım. Acaba, karşımızda koltuklarda oturup bizi izleyen kardeşler ne düşündü. Eminim " Şunlara bak hepsinin bir ayağı çukurda " diyerek, "pişmiş kelle gibi sırıtan" bizlere çook uzaklardan, belki acıyarak, belki duygusuz, bakıyorlardı. Oysa, herşey dün gibi. Onlarda, inanmayacakları kadar hızla akan yıllar sonra, 45.nci yıl için TAC de toplanacaklar ve eminim çok keyif alacaklar.

Tarsus'ta başlayan yeme-içme-mavra seansları, 2 gün boyunca kesintisiz devam etti. Namrun da TAC evi, atdağı ...45 yıl öncesine , çocukluğumuza döndük ve aynı duygularla doyasıya keyifli 2 gün geçirdik. Bize bu güzellikleri yaşatan Derneğimize ve özellikle "Meleğimiz" Betül Öcal'a gösterdiği yakınlık ve sevgi için minnettarız.

Yıllar geçtikçe, anılar daha bir demleniyor, geçmişi daha iyi anlıyor ve değerlendiriyoruz. Darısı, bir yıl sonraya. Firesiz, hep beraber...

TAC '82 35. YIL BULUŞMASI

Hakan Dalaman '82

20. yıl buluşması ne kadar muhteşemdi bir daha olsa diye konuşurken 15 yıl geçmiş 35. yıl geldi çattı .

Program , biletler , t-shirtlerin seçimi , üretimi , derken kendimizi okulda bulduk , buluştuk .
Yuvaya dönüş denildiği kadar var . Okul bizim okulumuz , evimizde gibiyiz , bu aidiyet nasıl kurulmuş, nasıl derimize işlemiş anlayabilmek kolay değil .
Ancak ; bıraktığımız yerden başlamak çok kolay, lakabıyla hitap etmek çok kolay , tek kelimeden tüm mavrayı anlayabilmek çok kolay .

"Tüpçü" nün hazırladığı Atdağı yemeği mavraları tazeleme, unuttuklarımızı hatırlama fırsatı verdi . Manzara kadar güzel yemekler, eski günlerin anıları ile yenildi ve bolca içildi . Oradan da Namrun'da otele geçildi. Böylece yayla mavraları da anılarımıza eklendi :)

Ertesi gün okulumuza yeni eklenen Talas kampüsünü gezdik , 35. Yıl plaketlerimizi aldık , genç kardeşlerimize çok yavaş gelse de bizim gönlümüzdeki gibi BOM çektik.

Eski günlerden çokça konuştuk, aramızdan ayrılan arkadaşlarımızı da unutmadık . Buluşmamızdan sonra bu yazının yazıldığı tarihe kadar bir arkadaşımızı daha sonsuz yolculuğuna uğurladık . Hepsinin anısı bizlerle idi.

Emek veren herkese ayrı ayrı teşekkür ediyoruz .

Okul yıllarımızdaki renkli günlerimiz , neşemiz, sevgimiz hiç eksilmesin.

36. Yılda yine hep birlikte olalım. Herşey gönlümüzce olsun .

TAC '87 30. YIL BULUŞMASI

HOMECOMING: KELİMENİN GERÇEK ANLAMIYLA "YUVAYA DÖNÜŞ"

Zaman ne kadar çabuk geçiyor, tam 30 yıl olmuş TAC'den mezun olalı...

Bu yıl ayrı bir heyecan vardı hepimizde... Zaman yaklaştıkça içimiz kıpır kıpır, çocuklar gibi şen olmaya başlamıştık. Biletlerimizi kimimiz 8-10 ay öncesinden, işini son dakika ayarlayabilenler ise maalesef buldukları fiyat ve tarihi hemen onaylayarak büyük bir özveri ve mutlulukla kavuşmayı bekliyorduk.

Büyük çoğunluğumuz 18 Mayıs Perşembe akşamı kebapçıda buluşarak ta 18 yaşımızdaki halimize dönüverdik. Bazılarımız fiziki anlamda yıllara meydan okurken, yine bazılarımız 18 yaşındaki hinlik ve cinliklerinden hiç bir şey kaybetmediklerini ispatlarcasına bulundukları ortamı kahkahaya boğmuştu bile...

O gün ve sonrasındaki Kızkalesi etkinliğimizde neler konuşulmadı ki? Erkeklerin yatakhane anıları, kızların flörtleri, okuldan başarılı veya başarısız kaçma teşebbüsleri, mavralar, hocalarımızla olan anılarımız, kavgalarımız, TAC'nin çay partileri, disiplin cezalarımız ve daha niceleri... O gece sabahlara kadar dans ettik, 80'lerin komik ve tuhaf parçalarını çaldık ve söyledik, yedik, içtik, ve çok ama çok güldük.

20 Mayıs'da okulumuza yani yuvamıza geldiğimizde tüm bu güzel anılarımızı içinde barındıran okulumuzun her köşesini gezdik ve Stickler'ın önünde çektirdiğimiz fotoğraflarla 30.yıl anımızı ölümsüzleştirdik. Yalnız bizler mi, her dönemin mezunları aynı şeyleri yaptı. Beni en çok duygulandıran sahnelerden biri ise 75. ve 70. yıl plaketlerini almaya gelmiş iki büyüğümün bahçede kucaklaşmasıydı. Bu ne güzel bir bağlılıktır ki insana 90'lı yaşlarında bile bu isteği ve gücü verebiliyor. . İşte buna gerçek anlamda AİDİYET diyoruz. Yine 60.yıl plaketlerini almaya gelen büyüklerimin efsanevi Haydar Hoca'larından plaketlerini alırken elini öpmeleri görülmeye değer sahnelerdi.

Çok güzel bir haftasonuydu. Yağan yağmura ve Mayıs ayı için ciddi soğuğa rağmen okulumuzda bulunmak, o havayı teneffüs etmek herbirimizi ruhen ve fikren 18'li yaşlarımıza gönderdi. İstanbul'a döndüğüm şu günlerde, hala anılarımda yaşıyorum. Her bir fotoğrafı inceliyor, " iyi ki gitmişim okuluma, iyi ki eski arkadaş ve öğretmenlerimi görmüşüm," diyorum. Umarım, büyüklerim gibi ben de daha nice "Reunion"lara katılır, her yuvaya dönüşte de tanıdıklarımı aynı sevgi ve hasretle kucaklarım...

90 MEZUNLARI

TAC ‘92 25. YIL BULUŞMASI

Gökçe Dermirtaş TAC ‘92

Çok güzel bir hafta sonu geçirdik. Harika fotoğraflar var ama bunun yanında bazı anları fotoğraflamak imkansız. Mustafa hocamla yağmurdan kaçarken fotoğraf çektiremedik ama yazmadan geçmek istemedim. Dün beni en mutlu eden anlardan biri şöyle gelişti: Gruptan ayrılıp sıkma yerken birisi gelip “Gökçe seni çağırıyorlar sertifika için” dedi.

Kafamdan yağmur iner bir şekilde koşturdum. Yeni auditorium okulun karşısında dediler. Koştururken Mustafa Nacar hocamı gördüm. Sanki lisede normal bir günmüş gibi, kapı çıkışında “hocam merhaba” dedim. “Gökçe merhaba hoşgeldin” dedi. “Hocam törene gidiyorum, nerde” dedim. Elimden sımsıkı tuttu,

yağmurda önümden çekerek götürdü beni. Mustafa hocanın elini tutan bilir... Okulda öğrenciyken de yanına yanaşınca hem konuşurdun hem elini tutardı. Kimisinin de elini kerpeten gibi sıkardı. Eli sıkılan yaramazlar bilir :) En babacan ve arkadaşlık kurabildiğimiz hocalarımızdandır. Her Homecoming'de hem Mustafa hocayı, hem Erdoğan Kaynak hocayı görmek, 2 dakika konuşmak hayatta ne olursa olsun bazı şeylerin değişmediğini hatırlatır.

İşte 40lı yaşların koşturması, karmaşası ve çalkantıları içinde, yağmurda hocamın peşinde 13 yaşında oldum yine... Hala hocalarımızın, arkadaşlarımızın gözünde korunacak, kollanacak, özlenecek insanlar olmak ne güzel şey... It felt great to be home...

TAC '97 20. YIL BULUŞMASI

Batur Biçer '97

Okulumuzun mezunlar günü etkinliklerine birçok akademik kurumlarda olduğu gibi neden 'reunion' yani yeniden biraraya gelme, yeniden birleşme denmiyor da eve dönüş deniyor diye çoğu kez kendime sormuştum. Ama bu seneki 20. yıl buluşmamızda bir kez daha anladım ki biz gerçekten de eve dönmüşüz.

Cuma günü Mersin'de bir otelde harika bir gün geçirdikten sonra Cumartesi sabahı minibüslerle okula doğru yola çıktık. Mavra lise yıllarımızdaki okul otobüslerini aratmadı. Sanki mezunlar gününe değil de okula derse geliyorduk. Okula girdiğimizde eve döndüğümüzün ilk hissiyatı daha kapıda başladı. Okulda şu an okuyan kardeşlerimiz büyük bir heyecan ve güler yüzle eve dönen abi ve ablalarını kapıda karşılıyor, içeri buyur ediyorlardı.

İçeri girer girmez ilk iş sanki eski odamıza gider gibi hemen Stickler'a gitmek oldu. Onu görmek, şöyle bir baştan aşağı bir süzmek sanki okulda geçen o tarifsiz yedi seneyi gözümün önünde canlandırmak demekti. Kampus yıllar içerisinde çok değişmiş olsa da Stickler hep bizim o bildiğimiz Stickler olarak kalmış, sanki her şey yirmi sene önce neyse bugün de öyleymiş gibiydi.

Öğle vakti gelmişti. Tabii ki de kafeteryaya gidecek halimiz yok, istikamet Haluk Abi'ydi. Üç beş arkadaş toplaştık gittik. Bir baktık ki otuz kırk kişilik masa kurulmuş, beş on arkadaş çoktan oturmuş. Daha siparişlerimiz gelmeden tüm masa dolmuştu bile. Ne sözleşmiştik ne plan yapmıştık. Evimize dönmüştük sadece ve tabii de herkes acıkınca mutfak nerede biliyordu.

Bugün bazı yerlere geldiysek bunda

emekleri sonsuz olan hocalarımızla buluştuk sonra. Hepsi eve dönen evlatlarının hasretiyle dolu anne babalar gibi bağırlarına bastı bizleri. Hoşgeldiniz evinize der gibiydi gözleri. Yuvadan uçup gitmiştik ama onlar bizi hiç unutmamıştı. Aradan yıllar geçmişti ama onlar da bizim için yirmi sene önce neydiseler hala aynen öylelerdi.
Sonra abilerimizle ablalarımızla buluştuk odotoryumdaki törende. Hele o 75. yıl mezunu abimiz yok mu hepimizi aldı götürdü bambaşka yerlere. Kendisi sahnede takdim edildiğinde büyük bir alkış kopmuş, konuşmaya başlayınca da salon çıt kesilmişti onu dinlemek için. Okula giriş hikayesi, öğrencilik dönemindeki yaşadıkları ve hele Atatürk ile görüşmesi... Tüylerim diken diken olarak dinledim tüm konuşmasını, gözyaşlarımı zor tuttum kelimeler dilinden dökülürken. Sadece ben değil herkes pürdikkat, zor yutkuna

yutkuna dinledi o saygıdeğer abimizi. Hiç bitmesin istedim vallahi, oturalım etrafına sabaha kadar anlatsın hiç durmadan.
Sonra şöyle bir döndüm, arkadaşlarıma baktım. Sordum kendi kendime acaba bir gün biz de 75. yılımızı kutlayabilecek miyiz diye. Acaba kaçımız hala hayatta olacak. Acaba kaçımız o gün sahneye çıkıp bundan 55 sene önce böyle böyle olmuştu diye anlatacak bugünleri.
Akşam ise yemek, müzik ve dansla şenlendi. Sanki çaya gelmiştik. Beraber yedik. Beraber söyledik. Beraber dans ettik. Geceyarısı olmuştu herkes dağılırken ama sabaha kadar sürse diye içinden geçirdi herkes. Ayaklarımızı sürüye sürüye yavaş yavaş çıktık evimizden.

30. yılımızda yatıya da kalmak istiyoruz inşallah evimizde, öyle günübirlik bize yetmedi...

TAC '12 5. YIL BULUŞMASI

Toykan Tansöker '12

5. yıl ... Ben lisemden mezun olduktan sonra her sene Adana'ya geldiğimde okulumu kesinlikle ziyarete giderdim. Her seferinde aynı mutluluk ve heyecanla giderdim. Ama bu sefer farklı bir his yaşadım. 5. Yıl bende artık hem okulu sahiplenme duygusunu hem de mezunlar derneğinin bir üyesi olduğumu açıkça hissettirdi. Ama en güzel tarafı ise uzun sürelerdir görmediğim dönem arkadaşlarım, abi ve ablalarımı hatta bizi yetiştiren büyüten hocalarımızı görmek oluyor. Hocalarımla yaptığım sohbetlerde hep kendimi geçmişte buldum ne güzel anılarım olmuş dedim. İyi ki gelmişim ve 5.yıl hissini yaşamışım. Bu his ne 10.yıl ne 15.yıl ne de diğer yıllardaki hislerle aynı olmayacak. Nice Homecominglerde buluşmak üzere...

VASİSDAS

Yaz tatiline bir ay kala bir gün posta kutusundan çıkan mektupları ayıklayıp belli bir tanesini açarken, günümüzden neredeyse elli yıl önce yazılmış ve yaşanmış fantastik bir senaryonun baş aktörünün adını hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamadım, oysa unutulacak gibi değilmiş.

Tarsus postanesiyle yakın ilişkisi sayesinde, son sınıftayken okul idaresinden evlere yollanan şikâyet mektuplarının bir türlü adrese ulaşmamasını sağlayan, bankacılık deyimiyle "LOLR" – "son çare" öğrencinin ismi ne olacaktı, olsa olsa?

Evet. Ümit. TAC '70, Ümit Aras.

Mektubu açtık. Hayra haber olmadığını hissetmiştim zaten bir şekilde. Oğlan okulda azmış yine. İdare bizi mangala davet ediyor. Aslında yalnız onu ızgara edermiş gibi görünüp bizi de cızbız yapacaklar.

Bu durumdaki sorumluluk sahibi, olgun her ana babanın yapacağı gibi ben de elbette ilk iş annemi aradım. "Hiç ağzını açma" dedi. "Mezun olduğunda eşyalarını almaya okula geldiğimizde yatağını bulamadık, yatağını!"

Hani benim babaannem nerede?

Allah rahmet eylesin, herhalde o da teknik üniversiteyi 11 yılda okuyan oğlunun ağzını açtırmamıştır.

Babama sorsan, "Bizim maceralarımız ne ki, esas bir Mustafa vardı, fakültede kendi adıyla parası vardı, Mustafa Lirası..." diye topu taca atar. 60'larda İTÜ'ye yolu düşenler bilebilir.

***

Herkesin haylazlık anıları vardır elbette. Hiçbirimiz ana karnında terbiye edilmedik ya. Her ne kadar bizden sonraki nesiller kadar abartmadıksa da vardır hepimizin geçmişinde raydan çıkma denemeleri. Fakat neticede su aktı, yolunu buldu, kimi erken, kimi geç, her Huckleberry hizaya geldi mi, geldi.

Enteresandır, Allah'ın izniyle bizim oğlanı da hizaya getirecek olan, disiplinin anavatanı şu Alaman illeri içinde, eğlence, gırgır, hovardalık, mavra, hâkim düzenle dalga geçme, otoriteye meydan okuma geleneği deyince bir tanesi diğerlerinden bir adım daha öne çıkıyor: Herhalde kaderin bir cilvesi gereği bizim de banliyösünde yaşadığımız, adını eski bir Roma kolonisi olmaktan alan, kolonyanın ve Alman karnavalının beşiği, Köln.

Bugün bir milyon nüfusuyla Almanya'nın 4. büyük kenti olan Köln'ün can damarı güneyden kuzeye akarak şehri ortadan ikiye bölen Ren nehri ise, kalbi de, inşaatı resmi kaynaklara göre 632 yılda tamamlanmış, ama aslında arkası gelmez onarımı yüzünden sonsuza dek tamamlanmayacak olan, Hristiyan dünyasının 2. büyük mabedi Köln Katedrali'dir. Köln'de yaygın olan inanca göre, Katedral'in inşaatının bitmesi kıyamet alametidir. Dünya nimetleri ile arası iyi olan dalgacı Köln halkı için bu, Alman mükemmeliyetçiliğine verilmiş kısa bir çiş molasıdır belki de.

Almanya'nın Hollanda ve Belçika'yla olan batı sınırında yer alan, Köln'ü de kapsayan Kuzey Ren Vestfalya eyaleti, geleneksel sanayi altyapısıyla ülkenin yüzölçümü bakımından değilse de nüfus bakımından en büyük eyaletidir. Köln'den başka Dortmund, Düseldorf, Duisburg, Leverkusen, Mönchengladbach, Bonn ve Essen gibi

şehirleri bu yüzden tabiatıyla 2. Dünya Savaşı'nda yoğun bombardımana maruz kalmıştır. O kadar ki, 1945 tarihli Köln fotoğraflarında kiliseler dışında ayakta kalmış bina pek seçilemez. İddiaya göre, dönemin Papa'sı, İngiltere Kralı'nı arayarak Köln Katedrali'ne bir tek bomba dahi denk gelmemesi konusunda tehditte veya ricada bulunmuştur. Köln'ün payına düşen tam 262 bombardıman seferinde uçaktan atılıp patlamamış, halen yerin altında, bir inşaat çalışmasında keşfedilmeyi bekleyen tonluk bombaların sayısı kesin olarak bilinememektedir. Blindgänger adı verilen bu tür bir "kör bomba" uzman ekiplerce etkisiz hale getirilmeden önce yüzlerce, kimi zaman binlerce ev, işyeri ve hatta hastaneler dahi tahliye edilebilmektedir. O konuda şakadan anlamazlar işte.

Köln ve çevresi, kişi başına düşen gelir bakımından Almanya'da ön sıralarda yer almamakla birlikte, sunduğu ulaşım, sanayi ve eğitim olanaklarıyla uluslararası bir çekim merkezi niteliğindedir. Köln Üniversitesi özellikle fizik/astronomi ve spor dallarında markadır. Köln'de düzenlenen gıda fuarı Anuga, oyun fuarı Gamescom ve dünyanın en eski sanat fuarı Art Cologne, eyaletin diğer kentlerindeki fuarlarla bir arada bakıldığında, eyalet için değme turizm ülkelerine taş çıkartacak bir gelir yaratır. Ayrıca, yaygın inancın aksine Hitler'in değil, savaş mağlubu Almanya'yı yeniden canlandıran Köln eski belediye başkanı ve ilk Federal Almanya Şansölyesi Konrad Adenauer'ın imzasını taşıyan, Avrupa'nın en eski otobanı Köln-Bonn otobanını da içeren kesif otoban ağı, altı havaalanı ve İsviçre'den doğup Almanya'nın batısı boyunca akarak Hollanda'da denize dökülen Ren'in sunduğu nehir taşımacılığı da bölgenin Ford, Bayer, DHL, ThyssenKrupp, RWE gibi büyük firmalara ev sahipliği yapmasına da olanak tanımıştır.

***

Bütün bu ticari edinimlere rağmen Köln kültürü özünde hayatı tiye alan söylemler üzerine oturur. Halk dilinde Köln anayasası olarak anılan on maddelik manifestonun maddeleri arasında, serbest çevirisiyle "Her şey olacağına varır", "Her işin sonunda bir hayır vardır", "Giden gitmiştir", "Hiçbir şey eskisi gibi kalmaz" ve "Gel, içelim" sayılabilir.

Bu "rahat" çizginin nispeten cana yakın, yabancı dostu ve tabu deviren unsurları, başta karnaval olmak üzere edebiyattan siyasete, sanattan iş yaşamına birçok alanda sık sık karşımıza çıkar. Almanya'nın en büyük homoseksüel geçit resmine ev sahipliği yapan bu hoşgörülü kent, çok çeşitli ülkelerden gelen göçmenlere kucak açar ve yöresel şarkılarında bununla övünür de. Ayrıca bu kozmopolit kentte

göçmenlere özel ana dilde radyo yayınları, tiyatroları, içinde tek Alman esnafı olmayan sokaklar bulunur.

Ancak sanmayın ki Köln sosyal yaşamı bir gül bahçesidir. Kendisi de bir işçi çocuğu olan gazeteci Günter Wallraff'ın, Ali Levent Sinirlioğlu adlı sahte Türk işçisi kimliğiyle bölgedeki çeşitli firma ve fabrikalarda yaşadıklarını derlediği, beş milyondan fazla satılan En Alttakiler kitabı, bu alandaki çelişkileri Köln ve Alman kamuoyunun suratına çarpmıştır.

Bu bağlamda bir başka kilit isimse, 2000-2009 arası Köln Anakent Belediye Başkanlığı yapmış olan Fritz Schramma'dır. 2001'de sokakta arabayla yarış eden iki Türk'ün araç kontrolünü kaybedip kaldırımda çarparak öldürdüğü 32 yaşındaki oğlu Stefan'ın acısını bağrına basan Başkan, hayatının bu en acı deneyimine rağmen göçmenlere yönelik insancıl çizgisinden şaşmamıştır. Göçmenler de bunu ellerinden geldiğince takdir etmiş, Solingen'de Neonaziler tarafından katledilen Genç ailesi üyelerinin anısına toplumsal barış ve dostluğa katkı sahibi kişileri onurlandırma gayesini taşıyan Genç Kardeşlik Ödülü ilk olarak Schramma'ya verilmiştir.

***

Almanya'nın mavra başkenti Köln'ü tanıtırken karnavalı atlamak günah olsa gerek. Latinceden doğrudan çevirisiyle "ete veda", özünde bir Hristiyan orucudur. İsa peygamberin çölde geçirdiği feragat sureciyle ilişkilendirilir. Bizim kültürümüzdeki gibi olmasa da, karnavalla birlikte belirli bir süreliğine örneğin şekerden, ya da kendi seçtikleri herhangi bir gıdadan uzak duran birçok Alman vardır. Günümüzdeki sultan sofralarında hatırlanmasa da bizdeki orucun temelinde de zaten nefis terbiyesi yok mudur?

Ancak bu nefis terbiyesi başlamadan, karnaval haftası boyunca alkol önce bir su gibi akar, insanların normalde ket vurduğu dürtüleri fokur fokur fokurdar. Kortejler boyu şarkılar söylenir, yenir, içilir, sokaklarda dans edilir, kapalı mekânlarda eğlence matineleri (suareleri) düzenlenir, buralarda sahne alan komedyen ve müzisyenler, kendinden geçmeye gelmiş konuklara felekten günler ve geceler çaldırır. Bizim kültürümüzdekinin aksine içtikçe efkârlanmayan, neşelenen bir toplumun istediği bir göz, Allah vermiş karnaval...

Eskiden bir zengin eğlencesi olan bu karnaval matinelerinin zamanla değişik sürümleri de çıkmıştır. İlk kez 1984'te düzenlenen, benim Çıngar Matinesi olarak tercüme ettiğim Stunksitzung etkinliklerinde, Köln'de suya sabuna dokunmayan geleneksel

matinelerden biraz farklı olarak, zaman zaman mahkemeye dahi taşınabilen skeçler sahnelenmiştir. Benim gittiğim bir seferinde örneğin Papa ile Köln Başpiskoposu sahnede bir yatağı malum şekilde paylaşırken canlandırıldığı sırada bir an durup düşündüm de, resmen dünyanın en büyük ikinci kilisesinin bulunduğu şehirdeydik.

Böylesi marjinal bir ekosisteme uyum sağlayabilen isimlerden biri olan İzmirli Türk tiyatrocu Ozan Akhan'ın da, 20 yıl önce dekor değiştirici olarak başladığı Çıngar Matinesi'nde, 17 yıldır sahneden inmeyen, ayakta alkışlanan bir sanatçı olduğunu belirtmeden geçmeyelim.

Bu matineler bir yandan sahnelenedursun, beşinci mevsim olarak anılan karnavalın zirvesi, Köln'de çevre şehirlerden insanların da katılımıyla bir milyondan fazla kişinin sokağa döküldüğü Gül Pazartesi'dir. Kilometrelerce uzayan bir korteji oluşturan arabalarda güncel siyasi gelişmeler hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadan dev kuklalarla hicvedilir. Ne şansölyenin koca poposu kalır, ne başka ülkelerin sultanlarının köpüklü ağızları. Ancak aslında tüm bu curcunanın ön planında, Köln'ün hem yerel lehçesi hem de yerel birası anlamına gelen Kölsch destekli Ren mavrası yer alır.

***

O kadar şatafatlı olmamakla birlikte biz de kendi çapımızda ara sıra bir araya gelip iki Küba bir Turgutreis macerası eşliğinde mavramızı atıyoruz. Biz kim miyiz? Masada 80'lerde Köln Arkadaş Tiyatrosu'nun kurucu ekibinde yer alan, halen Nazım Hikmet dinletileriyle kenti ışıldatan Talas '60 mezunu Yavuz Kürkçü, ilk meşhur Echo ekibinin gitaristi TAC '70 Vecdi Geray ve TAC '90 bendeniz oluyor. Bir de, yolu hem Talas'a, hem Tarsus'a düşmüş, 300 kilo çeken Karabucak domuzlarının korkulu rüyası, bir nevi Küba fahri hemşerisi, zeytinyağı tüketim rekortmeni TAC '69 Eser Gökler.

Kolejde haylazlığın kitabını yazan, yaygın bilinen adıyla "Eser ağa"nın maceralarının onda dokuzu ne yazık ki buraya yazılamaz nitelikte (+18). Ama çocukken, ama Almanya'ya geldikten sonra başından geçenlerden en az beş ayrı film çıkar, janra hiç girmeyelim. Öte yandan, tüm o yaramazlıklar, uluslararası marka olmuş firmalarda başarılı bir kariyer inşa etmesine, iki aslan yetiştirmesine, dünyanın dört bir bucağını gezmesine, ömrünü kimseye muhtaç olmadan geçirmesine engel olmamış. Hizaya gelmiş mi, gelmemiş mi, onu bilmek bize düşmez. Anladığımız, Allah'tan ümit kesilmez. Gelin, kendi tabiriyle "haylaz Eser'in ibretlik hayat öyküsü"nü iyisi mi kendi kaleminden okuyalım.

***

İlkokuldan sonra Kayseri'deki Talas Amerikan Koleji'ni "yedekten" kazandım. Hazırlık sınıfı dâhil Talas Orta Okulu normal 4 sene idi. Ama ben Talas'ı tam 6 senede bitirdim.

Çok haylaz idim. Hiç ders çalışmazdım. Aklım, fikrim basketbol ve voleybol oynamaktaydı. Okulun basket ve voleybol takımının ası idim. Kolejin çok güzel bir kapalı basket salonu vardı. Biz bir ortaokul idik ama basketbolda Kayseri Lisesi'ni bile yenerdik. Voleybolda da başarılı idik. Kayseri Orta Okullar Şampiyonu idik. Kayseri İmam Hatip Orta Okulu'nu voleybolda hep çok açık farkla yenerdik. Amerikan Koleji talebesi olduğumuz için onlar da bize "gâvur enikleri" derdi.

Talas bir kasaba idi. Okulumuz Talas'ın en yüksek tepesinde idi. Bir şatoyu andırıyordu. Talas'ın yerli halkı bizi severdi. Yalnız bazı Talaslı gençler bizim TAC-rozetlerimize göz dikmişlerdi. Yolumuzu keserler ve zorla rozetlerimizi alırlardı. Çok kavga ederdik onlarla.

Talas'a çok kar yağardı ve 4-5 ay kalkmazdı. Çok soğuk olurdu ama hiç hasta olmazdık. Çünkü hiç rutubet yoktu. Okul ile yatakhane arasında 2 kilometre mesafe vardı. Bu yolu her sabah ve har akşam yaya olarak gider ve gelirdik. Hele kış günleri yolda kurtlara bile rastlardık.

Hafta sonları belediye otobüsü ile Kayseri'ye giderdik. Kayseri'de sinemaya gider, bol bol baklava ve lahmacun yerdik. İçki kullanmazdım ama ben sigara içerdim. Sigara param olmayınca da yerden izmarit toplar içerdim. Teneffüs araları sigarayı okul bahçesindeki keneflerde içerdik. Devamlı ihtar alırdım sigara içmekten. Bir keresinde gece yatakhanede yatak içinde sigara içerken yakalandım. Yangın tehlikesi olduğu için bana okuldan 1 hafta tart cezası verdiler. Beni Ankara'ya eve yolladılar. Babamdan çok fena dayak yedim.

Okulun bir Land Rover cipi vardı. Onunla Talas civarındaki köylere öğretmenimizle kitap dağıtmaya giderdik. Köy yolunda cipin direksiyonuna ben geçerdim. Bir keresinde cipi devirdim. Kimseye bir şey olmadı ama. Ara sıra ben bu cipi düz kontak yapıp okul bahçesinde gizli gizli sürerdim.

Talas'ın yemekleri çok güzeldi. Çok da becerikli bir aşçımız vardı. Yürürken topalladığı için "kıçı kırık" derdik. En çok sevdiğim tahin, pekmez ve zeytin yemekti sabah kahvaltısında. Son sınıfta iken yemeklerde "masa-başı"lık yapardık. Ben her gün masamda oturan birine perhiz yaptırır, onun yemeğini yerdim.

Devamlı sınıfta kalıyordum ve devamlı disiplin cezası alıyordum. Sonunda beni okuldan atmaya karar verdiler. Ankara'daki babama da gelip beni almasını yazdılar. Babam Ankara'da noter, annem de Ankara'da NATO da

avukat idi. Milli Eğitim Bakanlığı'nda çok tanıdıkları vardı. Böylece torpil ile benim okuldan atılmamı önlediler.
Sonunda nasıl olduysa Talas'tan mezun oldum. Niyetim liseyi İstanbul Robert Koleji'nde okumaktı. Fakat disiplinim bozuk olduğu için beni Robert Kolej'e katiyetle kabul etmediler. Tarsus Amerikan Lisesi de ilk başta beni kabul etmek istemedi. Fakat bazı Talaslı öğretmenlerin yardımı ile beni sonunda Tarsus'a liseye aldılar. Tarsus'ta ama liseyi hiç sınıfta kalmadan, 3 senede bitirdim.
Tarsus'ta da yine okulun basketbol takımında idim. Bir keresinde Bolu'da Türkiye liselerarası basketbol şampiyonasına katıldık. Ve Türkiye üçüncüsü olduk.
Tarsus'ta okurken 40 öğrenci ve öğretmen ile otobüsle Şam'a ve Beyrut'a gitmiştik. Hiç unutamam, çok güzel bir seyahat olmuştu.
Tarsus'tan mezun olduktan sonra Türkiye çapında merkezi sistem üniversite sınavlarına girdim. Niyetim ÖDTÜ'nün veya İstanbul Üniversitesi'nin İşletme Bölümü'nü kazanmaktı. Fakat gerekli puanları maalesef tutturamadım. Merkezi sistem imtihanında tek kazandığım fakülte Erzurum İlahiyat Fakültesi oldu. Babam tabii çok kızdı. Koskoca Talas ve Tarsus'u bitir, ondan sonra yalnız İlahiyat Fakültesi'ni kazan! Babam beni acımadan Erzurum'a yolladı, git bari hoca veya müftü ol, diye. Erzurum'a gittim kaydımı yaptırmaya. O zaman 1969 yıllarda üniversitelerde sağcı-solcu hareketleri vardı ve silahlar patlıyordu. Babam ben de böyle politik işlere karışırım diye beni Erzurum'dan geri aldı ve Ankara'da döviz imtihanına soktu. Döviz imtihanını 1500 kişi içinden üçüncülük ile kazandım. Ve böylece 1969 senesinin Aralık ayında dövizli talebe olarak Almanya'ya okumaya geldim.
İlk önce 8 ay Güney Almanya'daki Radolfzell kasabasında, Goethe Institut'ta Almanca öğrendim. Sonra Köln'de 2 sene içinde Alman Lise Diploması (Hochschulreife) aldım. 1973 senesinde Köln Üniversitesi İktisat Fakültesi İşletme Bölümü'ne talebe olarak girdim. 1979 senesinde Köln Üniversitesi'nden Diplom-Kaufmann olarak mezun oldum.
1980 - 1985 arasında Frankfurt'ta traş makineleri üreticisi Braun AG'de Financial Analyst olarak çalıştım. Aynı sene, uzun zamandır tanıdığım Alman kız arkadaşım Hildegard ile evlendim. İki oğlumuz oldu. Bugün Timur 37, Erol 35 yaşında. İki oğlum da yüksek tahsil yaptı ve şu anda ikisi de Düsseldorf'ta bir reklam acentesinde çalışıyor.
1986 - 1990 senesinde Frankfurt'taki Pall Ltd. şirketinde Financial Controller olarak çalıştım. 1991 - 1997 arası Neuss'taki Lucas Industries Ltd'de Financial Director idim. 1998 – 2006'da Frankfurt'taki Clariant AG'de Financial Consultant olarak, 2007 – 2009'da Düsseldorf'ta Deutsche Bank'ta Interner Revisor olarak, 2009 - 2011 arası da Ratingen ve Solingen'de General Electric Firmasında Financial Controller olarak görev yaptım. 2012'de de emekli oldum.
Bu arada çok dünya seyahati yaptım. Amerika, Asya, Afrika, Avrupa Kıtalarında pek çok ülkeleri gezdim. En çok gittiğim ülke ise Küba oldu. Tam 20 defa gittim. Şu anda tam 47 senedir Almanya'da yaşıyorum. Hem Türk hem de Alman vatandaşıyım.

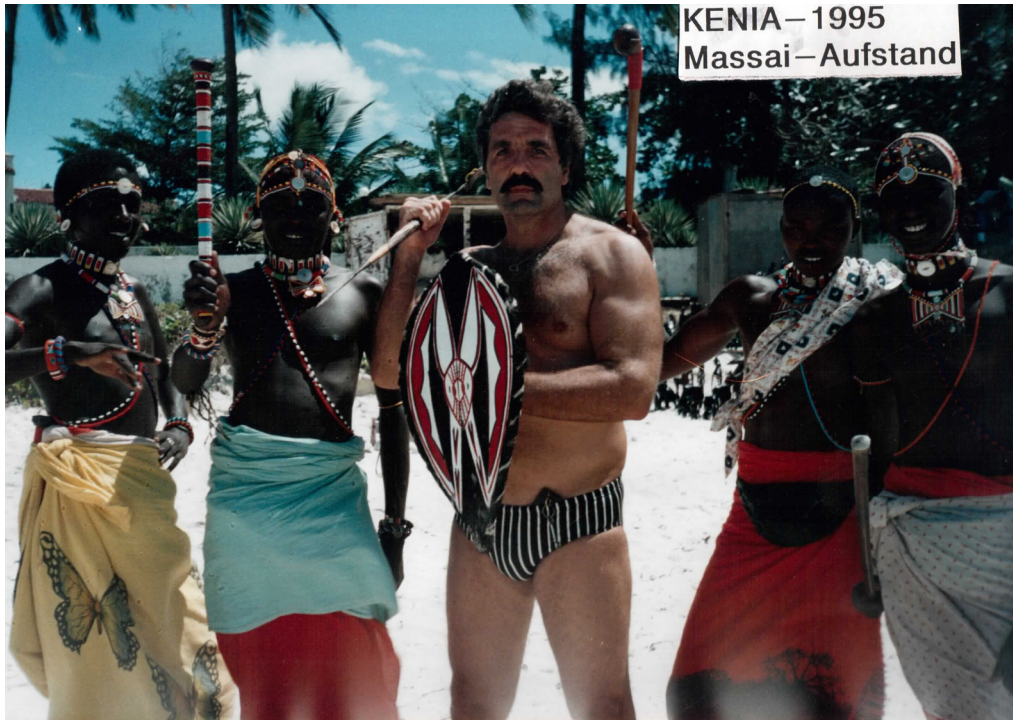

***

Mangal günü geldi çattı, biz de davete icabet ettik tabii. Sınıf öğretmeni o gayet kibar edasını koruyarak açtı ağzını, yumdu gözünü. "Herr Taylan, sizin oğlan okulda neler yapıyor biliyor musunuz? Ödevlerini unutuyor, sınıfta gürültü yapıyor, zil çalınca kapı yerine pencereden çıkıyor, hep kendi bildiğini okuyor, sınır tanımaz bir ukalalık, daima bir isyan, otoriteye sürekli karşı geldiğini biliyor muydunuz?"...
Lan oğlum, hepsini anladık, pencereden niye çıkıyorsun, diyeceğim, yine elli yıl öncesinden bir sahne geliyor aklıma, ağzımı açmıyorum. Yine Tuncay abi anlatmış olsa gerek. Sinemaya gitmek isteyen yatılılar hazır açık ve bekçisiz buldukları okul kapısından kaçmaya yeltenince son sınıflardan, haylazlığın kitabını yazan bir tanesi önlerini kesiyor, "Kapıdan kaçılır mı len, yürüyün duvara" diye esiyor, gürlüyor. Bak onun adını hatırlıyorum.
"Bilmiyordum" diyorum sınıf öğretmenine.
Nerden bileceğiz, hiç genç olduk mu sanki?

“Kendi gitti ismi kaldı Yadigar”

Tuncay Sergen - TALAS ‘67- TAC ’70

Biz Tarsus’a , Talas’tan gelmiştik.
Bir zamanlar, Gülbenkyan’ın, mimar balyanlar’ın ve makarios’un 11 yaşına kadar yaşadığı söylenen, zamanın donduğu, bir sürü terkedilmiş, yıkılmış evin, mağaranın olduğu bir kasabadan. Talas, 50 yıl önce 2-3 bin nüfuslu, Kayseri’ye 8 kilometre uzaklıkta bir nahiyeydi.

Okulumuz, ikibinlik nahiye merkezinden bile bir kilometre uzakta, üstelik merkezden 150-200 metre yüksekte bir tepenin ucundaydı.
Erciyes her yerden, Nevşehir’den, Kırşehir’den, Niğde’nin bazı köylerinden , hatta taaa, 200-300 kilometre uzaktan bile görünürken bize 5 kilometreden yüzünü göstermezdi. Arada Ali Dağı vardı. Orada mutluyduk, ama kesin Allahın unuttuğu bir yerdeydik. Yalnız erkek, ve yalnız yatılıların okuduğu ortaokula geldiğimizde biz de yalnızdık. Ana kokusu arardık. Çocuktuk. Ufaktık . Çoğumuz ergenlik çağına burada girdik.
Delikanlılığa Tarsus’ta geçtik.
Tarsus’un sokaklarında, rutubetli, sıcak havayla, küf kokusu, cartlak kebabının dumanına , onlar da zeytin ezim yerlerinin beş sokak ileriye ulaşan ağır, yapışkan kokusuna karışırdı. biz sustalı bıçağın, usturanın koyun cebinde taşındığını bilmezdik. orda gördük. Talas bir yana, kayseri’ de bile tekini göremediğimiz pavyonlar, Tarsus’ta dolar taşardı. önünden geçerken korkak bir özenmeyle bakardık. Meyhaneyle orada tanıştık. kebabın hasını, sokumu, şalgamı , humusu, ilk orada görüp tattık. Lahmacunun fındığının, bardak altının, Tarsusisinin olduğunu orada öğrendik. Çırçır fabrikasının ne işe yaradığını bilmezdik. pamuk tarlasında çalışanları, Toros’un Türkmenlerini, doğunun ırgatlarını, fellahları, sıcak insanları, ilk orada gördük. Nisan başında denize girmeyi, turunçtan topla maç yapmayı orada becerdik. ilk gençliğimizin ilk kız enstitüsü yolu da Tarsus’taydı.
Talas’tan iyi talebeler, iyi sporcular olarak gelmiştik, ama toyduk. Talas ikibin, Tarsus seksenbindi o zamanlar. Her gün şehre çıkıyorduk. Tarsus’ta hayata karışmaya başlamıştık. evimizden uzaktık. Ve, artık delikanlıydık. Her şeyi yapabilecek kudretimiz var sanıyorduk. Tarsus bambaşka bir yerdi.
Delikanlılığa ve kasabadan şehre geçişimiz, burada oldu. Tarsus, o yüzden hayatımızda önemli bir duraktır. Delikanlılığa orada geçtik. Daha kalabalık bir şehirde, artık daha kalabalık bir okulda, daha da özgürdük. Daha çok hocalarımız vardı.
*
Yıllar geçtikçe zaten eski anıların üstüne yılların sisi daha yoğun çöküyor. “ Şimdi Tarsus’a gitsem kim var ki ? “ derim bazen. Mesela, berber can abi öldü dediler. Duvarın dibindeki semercinin kulübesi yerinde yok. ya, ayakkabı tamircisi “ “Memet bilader” ? taa o zamanlardan evlenip, Mannheım’e yerleşmiş. Hocalarsa çoktan gittiler. ya Tarsus liseli futbolcu ismail ? halbuki ne ümitle “ bu kesin fener’de oynar “ diye keşfetmiştim onu ben . müthiş futbol oynardı. bayılırdım. Güçlü, yapılı, hızlı, atletikti. Orta sahadan füze savururdu. kimbilir hangi rüzgar ne yana savurmuştu onu ? Beğendiğimiz kızı görmek için aynı filme üç defa gittiğimiz yeni sinema hala yerinde durur mu ki ?
Artık, ne bizim gençliğimizin Talas’ı yerinde duruyor, ne de Tarsus’u...

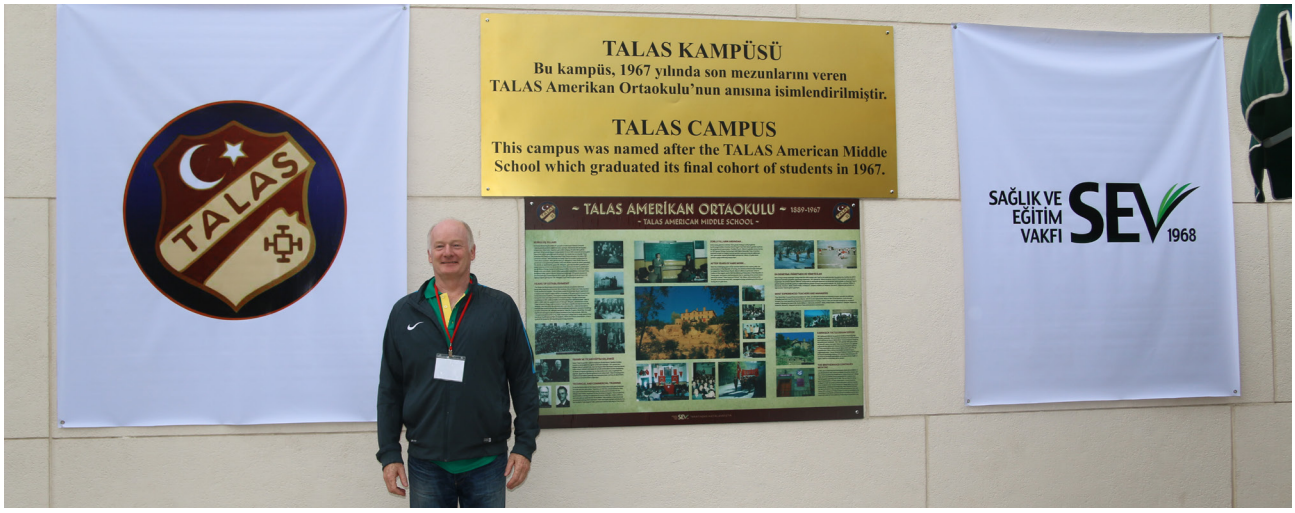

Şimdi Talas, 150 binlik bir ilçe. Şehre 6 şeritli geniş bir yolla 5 dakika. Tarsus, Adana- Mersin'le birleşmiş, bir büyük şehir.

* * *

Tarsus'ta, okulumuz çok değişse de yaşıyor gelişerek yaşıyor. Talas'ta bir 50 yıl önce okulumuzun olduğunu bilen Talas'ta bile pek kalmamış..

Bunun acısı içimizde hep hissederdik.

Bu yıl 20 Mayısta Tarsus'taki yeni kampüse " Talas kampüsü " adı verildi. Bu, bütün Talaslılara büyük bir teselli oldu. Çok sevindik.

Zaten Tarsus'ta lise 1 de Talaslılarla Tarsuslular birleşip lise 1 olurlardı.

TAC'nin yarısı Talas'tı. Şimdi de Tarsus'taki okulumuzun yarısı Talas olarak anılacak.

Eskiden nasıl kaynaştıksa, şimdi de iki okul kaynaşmış, birlikte yaşayacaklar.

Böylece, hiç olmazsa, Talas'ın "kendi gitti, ismi kaldı yadigar "

Bu yadigarı bize veren, bu gönül zenginliği ve vefa için Talaslılar adına, Tarsuslu kardeşlerimize, emeği geçen, destek veren, düşünen, Mezunlar derneğimize, sev yönetim kuruluna ve mütevelli heyetine, gönülden şükranlarımız bildirmek isterim.

TALAS KAMPÜSÜ
TALAS CAMPUS
SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI SEV 1968

TALAS CAMPUS
SAĞLIK VE EĞİTİM VAKF

Bu kampüs, 1967 yılında son mezunlarını veren
TALAS Amerikan Ortaokulu'nun anısına isimlendirilmiştir.
TALAS CAMPUS
This campus was named after the TALAS American Middle School which graduated its final cohort of students in 1967.
TALAS AMERİKAN ORTAOKULU
SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI SEV 1968

TALAS CAMPUS

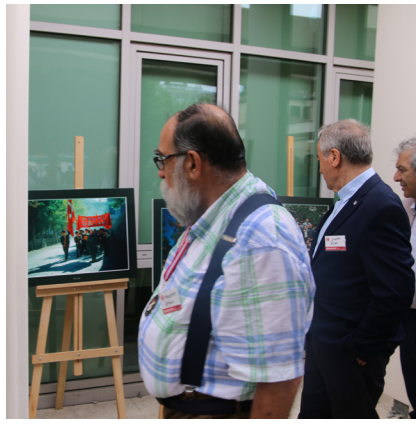

TALAS KAMPÜSÜ
TALAS CAMPUS

16 YILLIK DEĞİŞMEYEN GELENEK

Özel Tarsus Amerikan Koleji camiasının 2001 yılında elim bir trafik kazasında kaybettiği ve dönemin Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV) Yönetim Kurulu Başkanı olan TAC'58 Güner Baykal'ın anısına geleneksel olarak düzenlenen ve bu yıl 16.sı gerçekleştirilen Güner Baykal Basketbol Turnuvası sona erdi.2002-2003 doğumlu sporcuların katılımı ile organize edilen turnuvayı Antalya Sınav Koleji şampiyon olarak tamamladı.

TAC'nin kültüründe olan basketbolu devam ettirmek ve Güner Baykal abimizin anısını yaşatmak adına organize ettiğimiz bu turnuvada amacımız gelen sporcu, idareci, antrenör ve velilerimizi misafir etmek ve o yaş kategorisindeki sporcuları kaynaştırıp basketbol tecrübelerini artırmaktır. Bu doğrultuda bu turnuva okul takımımızın ve kulüp basketbol takımımızın gelişimi ayrıca bölge basketbolunun ilerlemesi için önem arz etmektedir.

Alt yapılarda bu kapsamda gerçekleştirilen ve katılımcı takımların kalitesiyle mini bir Türkiye şampiyonası havasında geçen başka bir turnuva yoktur. Bu turnuva sayesinde ileride ülkemiz basketboluna katkı sağlayacak gençler yetişecek ve bu gençler kalıcı dostluklarla parkelerde nice nice müsabakalarda birbirlerine rakip olacaklardır.

Bu sene 16.sı düzenlenen Güner Baykal Basketbol turnuvamıza Fenerbahçe, Türk Telekom, Antalya Sınav Koleji, Tofaş, Acıbadem Üniversitesi, Ted Kolejliler, Genç Karşıyakalılar takımları ve ev sahibi olarak biz katılım sağladık. Takımımız ilk maçında Acıbadem Üniversitesini 69-56 yenmiştir. İkinci maçında Genç Karşıyakalılar takımına karşı son 5 dakikasına 12 sayı önde girdiğimiz maçı maalesef 2 sayıyla 83-81 kaybettik. Üçüncü gün ise Türk Telekom ile oynayan takımımız 61-59 gerideyken son hücumda çalınan faulle 2 atış hakkı elde etmiştir ve maç süresi bitmiştir. Kullanılan atışları değerlendiremeyen ekibimiz maçı uzatmaya götürme şansını kaybedip maçtan 61-59 mağlup ayrılmıştır. Sonrasında oynanan çapraz maçında Tofaş' a 87-75 kaybedip sıralama maçında ise Acıbadem Üniversitesini 67-43 yendik. Çekişmeli ve zevkli geçen müsabakalar neticesinde ise final maçında Genç Karşıyakalılar takımını 66-58 ' lik skorla yenen Antalya Sınav Koleji birinci olmuştur.

4 gün süren ve Türkiye' nin güzide kulüplerinin katılımıyla gerçekleştirilen 16.Güner Baykal Basketbol Turnuvası sonunda verilen bireysel ödüller ise şu şekildedir ;

En İyi Guard - Batın Tuna (Tofaş)

En İyi Forvet - Emir Eid (Ted Ankara Kolejliler)

En İyi Pivot - Doğukan Karak (Genç Karşıyakalılar)

MVP - Arda Çoban (Antalya Sınav Koleji)

Yine turnuvamız içinde 1975 yılında TAC mezunu olan ve okulu 1.likle bitiren yıllarca milli takımlarda oyuncu ve idareci olarak basketbola hizmet eden ve halen Türkiye Basketbol Federasyonunda yurt içi faaliyetleri ve alt yapı organizasyonlarının başında bulunan Necati Güler ağabeyimizin adına 8.si verilen örnek sporcu öğrenci ödülleri de sahiplerini buldu. Bu sene SEV' den 7.sınıf öğrencimiz voleybol takım kaptanımız Defne Abalı, 6.sınıf öğrencimiz Ortaokullar arası basketbol Türkiye yarı finallerinde oynayan takımda ve kulüp basketbol takımında yer alan oyuncumuz Yağız Bayrak bu ödülü almaya hak kazanmışlardır. TAC' den ise 10.sınıf öğrencimiz voleybol takımı oyuncumuz Bertil Örtlek, 11.sınıf öğrencimiz okul ve kulüp basketbol takımı kaptanımız A kategorisi Türkiye Şampiyonasında en iyi forvet ödülünü alan ve A Türkiye şampiyonu olan takımda yer alan Metehan Mertoğlu bu ödülü almışlardır.

Ayrıca bu çaptaki büyük bir organizasyonun gerçekleştirilmesinde bize desteklerini esirgemeyen Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV) , Odeabank, Inter Spor, Nef, Amaç Turizm, Coca Cola, Groseri, Alev Dikici ve TAC mezunlarına teşekkür ederiz.

O SENE BU SENE

Uzun süreli olan maratonumuza 01.08.2016 tarihinde yaz idmanları ile başladık. Kros koşuları, kuvvet, motorsal gelişim ve fundamental antrenmanları ile de çalışmalara sürekli devam ettik.
Sonrasında kendimizi gösterebilmek, takım olabilmek adına ilk sınavımız olan kulübümüzün düzenlediği Ertan Dumanlı Turnuvasında Konya, Kayseri ve Adana gibi yakın illerden gelen rakiplerimizi yenip, turnuvada namağlup 1.ci olduk.Turnuva sonrasında haftanın 5 günü sezon içi antrenmanlarına devam ettik.

Antrenmanlar neticesinde Mersin yerel liginde yaptığımız maçlarda namağlup ŞAMPİYON olduk.
Şampiyonluk sonrası antrenmanlarımıza ara vermeden devam ettik. Bu süreçte U18 genç takımımızı Ankara'ya götürerek gelişim sağlamaları adına TED Koleji(A), TED Koleji(B) ve Maliye Milli Piyango Genç takımları ile maçlar yapmasını sağladık bu maçlar neticesinde yenilgi almadan bir sonraki bölge şampiyonasına iyi bir hazırlık yapmış olduk.

Mersin'de düzenlenen Bölge Şampiyonasına; Uşak, Konya, Muğla, Manisa ve Antalya gibi güçlü takımlar katılmış olup, genç takımımız final maçında Akhisar Belediye Spor 'u 66-51 yenerek namağlup Bölge Şampiyonası şampiyonu olmuştur.

Bölge şampiyonası sonrası Sakarya'da düzenlenen Anadolu Bölgeler Finaline Trabzon, Samsun Sakarya, Adana, Diyarbakır gibi Bölge Şampiyonu olan takımlar katılmıştır. İlk gün oynamış olduğumuz Samsun İlkadım maçının son 5 dakikasına 10 sayı önde girmemize rağmen maalesef maçı 3 sayıyla 66-63 kaybettik. İkinci gün çok kötü başlayıp 19-6 geriye düştüğümüz Trabzonspor Basketbol maçını uzatmaya götürerek maçı 86-83 kazandık. Turnuvaya gitmeden önce Doğukan Alkan adlı oyuncumuz apandisit ameliyatı geçirmiş ve yine turnuva final maçı öncesi oynanan maçta okulumuz öğrencisi takım kaptanı Metehan Mertoğlu ayak bileğinden şanssız şekilde sakatlanmıştır. Tüm bu olumsuzluklar neticesinde final maçını ev sahibi Sakarya takımına karşı 67-63 kaybettik. Bu yenilginin sonucunda Bölgeler Finalinden elenerek Türkiye şampiyonasına gitme şansımızı kaybettik.
Takımımız yaşamış olduğu duygusal çöküntüyü büyük bir aile

olmamızdan dolayı hızlı bir şekilde atlatıp, bu sene Türkiye Basketbol Federasyonunun ilk kez düzenlemiş olduğu A Türkiye Şampiyonasına hazırlanmaya başladık.

A Türkiye şampiyonası öncesi takımımız Denizli'de düzenlenen A seviyesi Türkiye Şampiyonası yarı finaline katılarak yenilgisiz A Türkiye Şampiyonasına katılmaya hak kazanmıştır.
Antalya'da düzenlenen A seviyesi Türkiye Şampiyonasında takımımız ilk maçında Ege Elit 'i 91-56 ikinci maçında Trabzonspor 'u 69-63 üçüncü maçında Banvit Basketbol 'u 68-64 dördüncü maçında Akademi İstanbul 'u 78-47 beşinci maçında Bayrampaşa Bilgi Gençlik 'i 70-44 yenerek final oynamaya hak kazanmıştır. Final maçında ise ev sahibi Antalyaspor'u 70-68 yenen gençlerimiz ilk kez düzenlenen A Türkiye Şampiyonasında namağlup şampiyon olmuştur.
Bu şampiyonada takımımız oyuncularından Metehan Mertoğlu en iyi forvet, Ali Yurtseven ise en iyi pivot ve mvp ödüllerini almışlardır.

Turnuvalar süresince okulumuz 9.sınıf öğrencilerinden 2001 doğumlu Murat Can Güzelocak yaş olarak küçük olmasına rağmen takımımıza ekstra katkı sağlayarak üst düzey bir performans göstermiştir.

2016-2017 sezonu boyunca oyuncularımızın fiziksel ve mental olarak göstermiş oldukları özveri paha biçilemez değerdedir ve hedefe giden yolda çok büyük önem arz etmektedir. Takım içerisindeki birlik ve beraberlik için takımımızdaki her bir oyuncuya ayrı ayrı teşekkür ediyor, başarılarının artarak devam etmesini diliyorum. Sene başından beri takımca söylediğimiz ''O SENE BU SENE'' adlı sloganımızı gerçekleştirdiğimiz için de tüm TAC ailesi olarak çok mutlu ve gururluyuz.

Metin İlme ile dopdolu bir söyleşi

Merhaba Metin abi. Öncelikle kendini bizlere biraz tanıtır mısın?
Öncelikle herkese merhaba demek istiyorum.

1978 yılı Almanya doğumluyum. Eğitim hayatım Çukurova bölgesinde geçti. Ortaokul yaşlarındayken basketbol hayatıma girdi ve hayatta yapmak istediğim tek şey haline geldi, bundan sonraki eğitim hayatımın tüm seyri bu şekilde geçti. 1999 yılında Çukurova üniversitesi Antrenörlük eğitimi bölümünü 1.likle kazandım ve 2003 yılında da mezun oldum. Üniversitede tanıştığım. Eşim Yeşim ile 2007 yılında evlendik ve Poyraz adında bir oğlumuz var.

TAC Maceran nasıl başladı?
2002 yılında üniversitede eğitimim devam ederken, Eskiden TAC'de beden eğitimi öğretmenliği yapan Fırat Eser ve okulumuz öğretmenlerinden Haluk Durusoy stajyer Antrenör olarak Tarsus Amerikan Koleji'nde çalışmak isteyip istemeyeceğimi sormuşlardı, üzerinden 16 yıl geçmiş.

Seneler içinde TAC Spor Kulübünde çeşitli görevlerde bulundun değil mi?
Spor kulüplerinde yapılacak işlerin bir sınırı olmadığı için kulüp bazında birçok işi bir arada yapma fırsatı buldum. Kulüp başkanımız Ali Çekiç abi son olarak altyapı sorumlusu olarak görev vermeyi uygun gördü kendisine teşekkür ediyorum.

Senin başlarken hedefin / hedeflerin neydi?

98 Jenerasyon Fransa

98 Jenerasyon İtalya

Stajyer olarak başladığımda hedef koyarak başlamadım aslında, iş'e başladıktan sonra öyle bir yoğunluğun içerisinde buldum ki kendimi, tüm yaş gruplarında Akademik ve sportif başarı odaklı bir çalışma düzeni oluşturulmak isteniyordu ve yeni başlanmıştı. Çok ama çok zor bir süreçti; Öğrenci velileri, okul idareleri ve çocuklarımızı kapsayan çok cepheli bir ortamdı. Belli bir sistemi oluşturmak ve çalışır hale getirmek çok ciddi bir çaba ve emek gerektiriyor.

Bununla ilgili başıma çok defa gelen bir olayı anlatmak istiyorum. Tüm hafta içi ve hafta sonu çalışmalarımız okul sonrasında olduğundan bazen gecenin bir saatine kadar sürüyordu. Yine bir hafta sonu gece antrenmanı bitiminde TAC kapıda servis beklerken, Antrenörler arasında şöyle bir konuşma geçerdi; sabah erkenden Tarsus'ta antrenman var Mersin'e dönmesek mi? Keyifle kimse evine gitmez TAC Spor salonunda jimnastik minderleri üzerinde son bulan bir geceye dönüşürdü.

TAC'de çalıştığım tatlı yorgunluklarla geçen bu yıllar içerisinde anladım ki! Kişisel hedefler yerine ekip olarak konulan hedefler önemli. Bu nedenle kendi adıma hedef koymakla hiç ilgilenmedim.

TAC Spor Kulübünün gelişimini de yakından takip etme şansın oldu. Bize biraz da Spor Kulübünün gelişiminden ve yaptıklarından bahseder misin?

TAC'nin 129 yıllık tarihine baktığımızda spor kültürü ile yetişmiş birçok isim bulunmakta, 1995 yılında bu kültüre sahip çıkmak isteyen başta Ali Cerrahoğlu abi olmak üzere birçok mezunumuzun katılımı ile okul bazında elde edilen başarıların yanı sıra kulüp başarılarının da oluşması amacı ile TAC Spor Kulübü kuruldu. Yıllarca spor branşı ne olursa olsun kendi yaş grubunda hedefi olan takım oluşturmak asıl hedefimiz oldu. Katılımcı değil başarı odaklı olmaya çalışıyoruz, çünkü sahada mücadele edebilecek sağlam karakterli çocuklarımızın büyüdüklerinde ayakları yere sağlam basan karakterli insanlara dönüşeceklerini biliyoruz.

13. Güner Baykal Turnuvası - Saygı Duruşu

Spor kulübünün gelişiminden bahsederken her yıl sezon sonu değerlendirme toplantıları ile başlamak gerekiyor bence, bu toplantılarda sezonun değerlendirilmesi dışında. Branşlardan, takımlara, kulübün finansal durumlardan, önümüzdeki yılın bütçesine kadar birçok konu konuşulmakta ve detaylandırılmakta. Yapılan organizasyonlara birkaç örnek vermek gerekirse sezon içerisinde bölgesel ve ulusal baz'da Basketbol ve voleybol branşlarında turnuva organizasyonları gerçekleştirmekteyiz. Yurt dışında turnuvalara katılıyoruz; Şu ana kadar 6, 8 civarı organizasyona katılmışızdır. Tabi bu turnuva organizasyonlarını yapma amacımız çocuklarımızın tecrübelerini arttırmak. Şampiyonalarında karşılaşabilecekleri Türkiye'nin en değerli kulüplerini yaptığımız organizasyonlara davet etmekteyiz. Sene içerisinde her takımımız için bir kamp organizasyonu planlamaya çalışıyoruz.

Şunun herkes tarafından bilinmesi gerekiyor bence, çocukların katılabilecekleri resmi müsabakalar okul ve kulüp organizasyonu olarak ikiye ayrılıyor. Okul organizasyonlarında maç sayısı kulüp organizasyonundaki maç sayısından hiçbir zaman fazla olmuyor. Her maçın, her turnuvanın, her kampın çocuk üzerindeki etkisi dikkate alındığında spor kulübünün

işlevi tam olarak ortaya çıkmış oluyor. Takdir edersiniz ki bu tarz organizasyonlar iyi bir planlama gerektiriyor. Spor kulübü olarak bu konuda ciddi bir tecrübe sahibiyiz.

Güner Baykal Turnuvasının organizasyonunda büyük emeğin olduğunu biliyoruz. Bize biraz bu organizasyondan ve yaptıklarınızdan bahseder misin?

İlkini hayal meyal hatırlıyorum; geçenlerde elime bir fotoğraf albümü geçti 1. Güner Baykal basketbol turnuvası hatıra fotoğrafı çektirmişiz. Vay be dedim kendime, ne kadar değişmişim yıllar içerisinde.

İlk 2 yıl yerel bazda organize etmiştik, Güner Baykal basketbol turnuvasını 3.sünden sonra 9.suna kadar ulusal bazda organize ettik, 9.dan sonra uluslar arası boyuta taşınmış oldu. Türkiye'nin en iyi kulüplerini bu turnuvada defalarca ağırlama fırsatı bulduk. Gürcistan milli takımı 2 kez katıldı turnuvamıza.

Her yıl mayıs ayı içerisinde gerçekleştirilmekte olan Güner Baykal Basketbol turnuvası, Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı ile TAC Mezunlarımızın her yıl organize ettiği Homecoming organizasyonuna denk gelecek bir tarihte yapılmaktadır.

Turnuva organizasyonunun en sıkıntılı bölümü turnuvayı finanse edecek miktarda paranın bulunması, kulüp yöneticilerimizin girişimleri sayesinde Sağlık Eğitim Vakfı ve Sponsorların desteği ile sağlanmakta. Kulüp yöneticilerimiz bu işlerle ilgilenirken ekip arkadaşlarımla birlikte takımları davet edilmesi, turnuva kitapçığının hazırlanması, spor salonlarının turnuvaya hazır hale getirilmesi gibi konuları okul beden eğitimi bölümlerimizle birlikte organize etmekteyiz. Bu yıl ekip olarak, 16. Güner Baykal basketbol turnuvasını gerçekleştirdik. Herkesin emeği için teşekkür ediyorum.

Ayrıca Spor Okullarında da antrenörlük yapmaya devam ediyorsun. Spor Okullarının TAC Spor Kulübü için önemini biraz anlatır mısın?

Biz oraya fabrika diyoruz. Şimdiye kadar anlattıklarımı yapabilmemizi sağlayan tek yer orası ve bizim için çok kıymetliler. Tamamına yakını SEV öğrencilerimizden oluşmakta, 2. sınıftan itibaren Basketbol ve Voleybol branşlarında gerçekleştirmekteyiz. Bu yıl ilk defa ana sınıfı ve 1. sınıflarımız içinde eğitsel oyunlar adı altında sportif özelliklerini geliştirici çalışmaların olduğu bir bölüm daha açtık burada hem eğlenebilecekleri oyunlar oynuyorlar hem de önümüzdeki yıllarda takım sporu antrenmanları için hazır hale gelebilecekleri özellikler kazandırılıyorlar. Bir de okul

öğrencilerimizin dışında Tarsus'ta yaşayan ailelerin çocukları için yaptığımız ve sosyal sorumluluk gibi düşündüğümüz hafta sonlarında çalıştırdığımız bir basketbol grubumuz daha var.

Çok çeşitli başarılar ve bazen de başarısızlıklar elde ettik. Senin unutamadığın; çok sevindiğin ya da çok üzüldüğün anlar mutlaka vardır.

Tabi ki birçok olay yaşadık aklımda kalanlardan ve ekip olarak bizi çok üzen 13 Mayıs 2014 tarihinde 13. Güner Baykal basketbol turnuvasının başlayacağı gün Soma'da gerçekleşen 300 ü aşkın madencinin vefat ettiği olay olmuştu. Turnuvayı ertelemiştik ve katılımcı tüm takımlarla sonraki bir tarihte tekrar bir araya gelerek turnuvayı gerçekleştirmiştik.

Unutamadığım diğer bir olay ise; 1985 jenerasyonunda genç takımlar seviyesinde Mersin Büyükşehir Belediyesi spor kulübü ile oynadığımız final maçının 2 uzatmaya gitmesi olmuştu, 4. Periyodun son saniyesinde 3 sayı ile öndeyken yediğimiz bir 3 lükle uzatmaya giden, 1. uzatmada bu sefer 3 sayı ile gerideyken attığımız 3 lükle beraberliği sağladığımız ve 2. uzatmada son saniye basketi ile 1 sayı ile kazandığımız maç gece saat 22.30 civarlarında bitti. O zamanlar Çukurova üniversitesinde okuyordum. Maçın sabahında hiç çalışamadan bir sınava girmek zorunda kalmıştım. İki açıdan da bu olayı unutamıyorum.

İnsanın hayatında başına iyi veya kötü birçok olay geliyor, Tarsus Amerikan Koleji bünyesinde spor kulübüne bağlı olarak çalışmak hayatımda başıma gelen çok önemli olaylardan birisi, desteği olan, bana güvenenlere ve son olarak ta bu yoğun tempoda bana karşı sabrından dolayı eşim Yeşim'e teşekkür etmek istiyorum. Saygılarımla.

TAC Mezunlar Derneği, Aidiyet Bağışı Komisyonu Raporu

Sevgili TAC Mezunlar Derneği dostları,

Umar ve dileriz ki her biriniz sevdiklerinizle keyifli ve mutlu bir yaz sezonu geçirmektesiniz.
Bizler dernek gönüllü çalışanları olarak yaz kış demeden çalışmalarımıza devam ediyor
ve sizlerin katkıları ile dernekte camiamıza hizmet amaçlı çeşitli faaliyetlerin yürütülmesine katkıda bulunmaya çalışıyoruz.

Bir yandan okulumuzun akademik ve sosyal atmosferinin geliştirilmesine yönelik, maddi imkanları yetersiz olan başarılı TAC öğrencilerine burs desteği verilirken;

Dönemlere ve okullara göre burs öğrenci sayısı ve tutarları (TL)

Dönemi	TAC Öğrencileri		SEV İ.Ö. Öğrencileri	
2007-08	15	56.933	14	33.471
2008-09	14	87.005	5	11.085
2009-10	20	117.384	3	7.300
2010-11	19	138.101	1	1.572
2011-12	22	158.332	1	1.557
2012-13	14	174.299	0	0
2013-14	17	207.376	1	4.790
2014-15	14	219.064	0	0
2015-16	15	263.287	1	5.374
2016-17	21	405.244	1	3.395
2017-18	18	459.545	0	0
TOPLAM	**189**	**2.286.571**	**27**	**68.543**

diğer yandan da insan kaynakları çalışmaları, yüksek öğrenim bursları gibi projelerle mezunlara destek olunmaktadır.

Dönemi	*TAC'li Ünv. Öğrencileri*	
2007-08	5	8.000
2008-09	5	8.000
2009-10	7	14.926
2010-11	5	9.900
2011-12	5	7.920
2012-13	5	10.800
2013-14	6	25.560
2014-15	6	43.996
2015-16	7	50.994
2016-17	6	33.300
2017-18	0	0
TOPLAM	***57***	***213.396***

Homecoming, son cuma yemekleri, Yayla Evi gibi sizleri bir araya getirecek etkinlikler yürütülmekte; 3000'i aşan dosta, üç ayda bir, şu an elinizdeki Bizletter bedelsiz yollanmakta ve TAC Spor kulübümüze destek olunmaktadır.

Bu faaliyetlerle ilgili harcamaların büyük bir kısmı ve Dernek idari harcamaları, Aidiyet Bağışı adı altında sizlerin yılda bir kez yaptığı bağışlarla karşılanmaktadır. Bu nedenle Aidiyet Bağışlarınız Derneğimizin maddi gücünün omurgasını oluşturmaktadır.

Aidiyet Bağışı ile ilgili güncel verileri aşağıda bilginize sunarız :

15 Temmuz 2017 itibarıyla 577 mezunumuz 2017 yılı aidatını ödemiş durumda. 2017 yılı için hedefimiz 1.100 TAC MD dostunun aidiyet bağışı yapması yönünde.

Bu bağışların yöresel dağılımı :

İstanbul : 258
Ankara: 67
Adana: 75
Diğer iller: 177 kişidir.

Dönem mevcudu üzerinden yüzdesel olarak en fazla Aidiyet Bağışı yapan ilk 3 dönem:

1. 1974 mezunları - %37
2. 1983 mezunları - %33
3. 1977 mezunları - %32'dir.

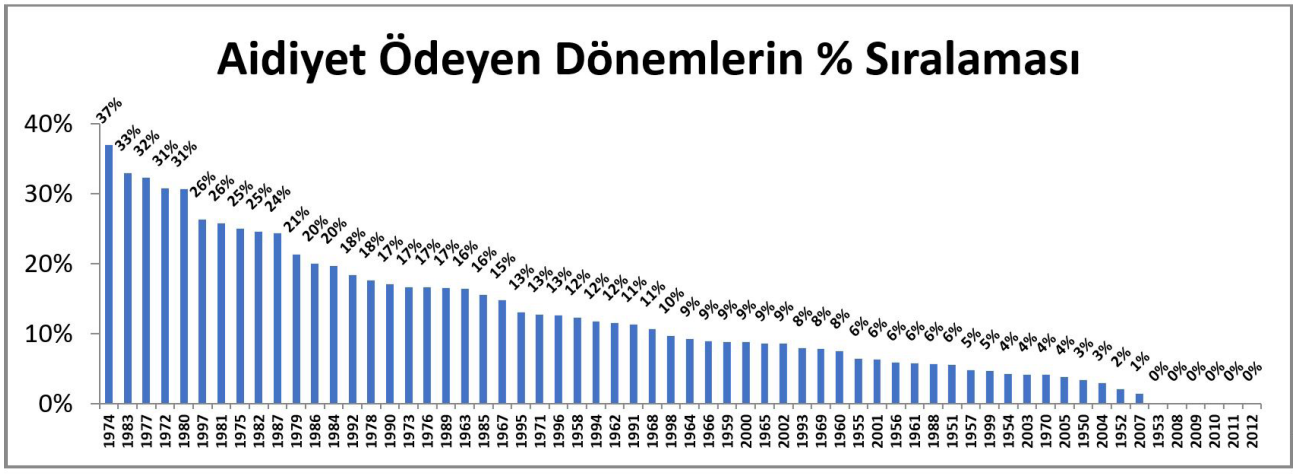

Kişi sayısı olarak en fazla Aidiyet Bağışı yapan ilk 3 dönem :

1. 1997 mezunları – 30 kişi
2. 1983 mezunları – 29 kişi
3. 1981 mezunları – 25 kişidir.

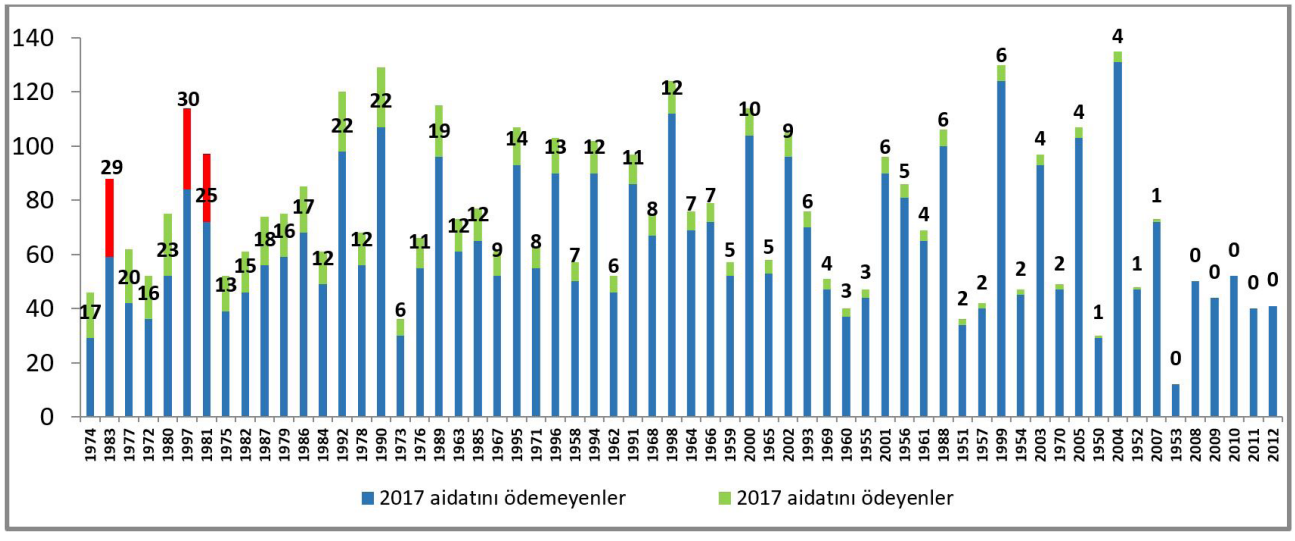

2017 senesi aidatı 250 TL + isteğe bağlı 50 TL üniversite bursu şeklinde belirlenmiştir.

Ödeme kanallarımız:

- Kredi kartı ile ödemek isteyenler;

1. 0530-333 83 99 nolu telefondan Betül Abla'ya ulaşabilirler. Aidiyetinizi kredi kartınızla taksitli de ödeyebilirsiniz.

2. Online ödemek isteyenler ise http://www.tac-alumni.org/online-aidat-odeme linkine tıklayarak ödeyebilirler.

• Banka yolu ile ödemek isteyenler; Garanti Bankasi Tarsus şubesi TR 55 0006 2000 1530 0001 2999 30 nolu TAC Mezunlar Derneği hesabına yatırabilirler.

Mezunlar Derneği çalışmalarını Bizletter'dan ve sosyal medya kanallarımızdan takip edebilirsiniz. Önümüzdeki süreç içersinde konu ile ilgili farklı bilgileri sizlere sunmaya devam edeceğiz.

Aidiyet bağışları, TAC'linin dayanışma ve paylaşım özelliğinin ifadesidir.

TAC Sevgi ve Saygısıyla,
TAC Mezunlar Derneği, Aidiyet Bağışı Komisyonu
Akar Burduroğlu'63, Betül Öcal, Mine Özülkü Özkut'90, Müge Canataroğlu Selim'94

Neden Aidat Vermeliyim?

Sevgili TAC,
Aidat, tuğla getirisi ile birlikte, Derneğimizin en önemli gelir kaynağıdır. Yardım ve desteğe ihtiyacımız var. Tuğla getirilerini sadece burs için kullanabiliyoruz. Peki topladığımız aidatlarla Derneğimiz ne yapar?

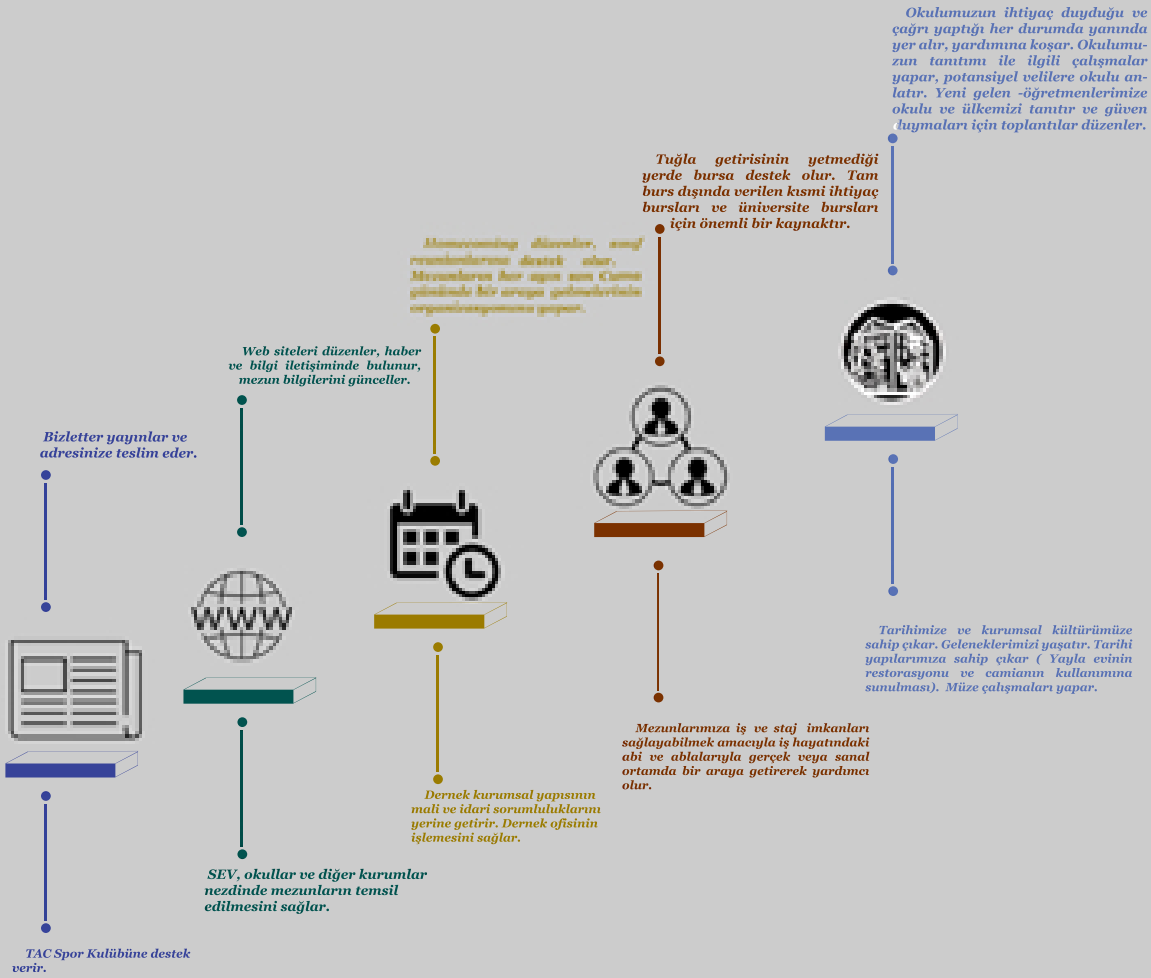

2017 YILI AİDATIMIZ 250 TL + 50TL (opsiyonel üniversite bursu) ‘dir.

YAYLA EVİ SİZLERİ BEKLİYOR

Çamlıyayla'da, nefis manzarasıyla ailece kalabileceğiniz bir Yayla Eviniz olduğunu biliyor musunuz?

Rezervasyon: Betül Abla - 0530 333 83 99